

RENKLİ HİKÂYELEER

RENKLİ HİKÂYELEER

önder 1958
İMAM HATİPLİLER DERNEĞİ

önder
İMAM HATİPLİLER DERNEĞİ

RENKLİ HİKÂYELER

önder¹⁹⁵⁸
İMAM HATİPLİLER DERNEĞİ

Eserin Adı	Renkli Hikayeler
Yayın Editörü	ÖNDER Basın-Tanıtım Komisyonu
Tashih-Redaksiyon	Vedat Ali Özkan Kayacı
Yayına Hazırlık	İlke Yayıncılık / www.ilkeyayincilik.com
Baskı	İstanbul, 2017
Baskı-Cilt	

İletişim
Alemdar Mah. Yerebatan Cad.
Salkım Söğüt Sok. No:7
Fatih-İSTANBUL
Tel.: 0 (212) 519-0953
Fax: 0 (212) 519-0957
onder@onder.org.tr

RENKLİ HİKÂYELER

önder¹⁹⁵⁸
İMAM HATİPLİLER DERNEĞİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz...7

Bay Lavrante.....	9
Beyaz	19
Kırmızı Çiçekler	53
Bir Parça Siyah	59
Hangi Renkle.....	61
Boyandın?	61
Kafe Brüksel.....	69
İnci Gezegen'in Siyahı	77
Aradığım Sen.....	81
Yılan Meselesi.....	89
İkilem	97
Bir Gün.....	103

Sevginin Rengi.....	105
Duvardaki Portre	109
Yeşil İle Siyahın Aşkı	123
Özel Numara.....	125
Şehitlik.....	131
Dönüş.....	135
Bir Yudum Çay.....	145
Hastane Ziyareti	149
Renkler	151
Üç Numara	155
Kartonpiyer	159
Yitik Merhametin Gölgesinde	163

ÖNSÖZ

Gençlik, milletlerin en önemli servetidir. Güzel ahlak sahibi, akademik açıdan donanımlı ve yeteneklerini geliştirmesi için ortam sağlanan bir gençlik şüphe yok ki ülkesini daha iyi yerlere taşıyacak, yaşlı dünyamız için de ümit kaynağı olacaktır.

Nüfusumuzun büyük bir kısmı gençlerden oluşmaktadır. Gençliğin sorunlarını çözmek, hayatın her alanında onların önünü açmak ve gerekli donanımlarla hayata hazırlamak aile, okul ve sivil toplum kuruluşları olarak hepimizin görevidir.

Bu sebeple ÖNDER İmam Hatipliler Derneği olarak Gençlik ve Spor Bakanlığıyla beraber “Yazarlık Atölyesi Projesini” hayata geçirdik. Amacımız, gençlerimizin edebiyat alanındaki başarılarını arttırmak ve ilgili öğrencilere gerekli eğitim imkanlarını sunabilmektir.

Ankara ve İstanbul’da atölye formatında uzun soluklu bir eğitim ve kültür çalışmasıyla ‘Edebi Metin Yazarlığı’ 8 ay boyunca her hafta sonu devam etti.

Ankara’da yazar Naime Erkovan, İstanbul’da yazar Arzu Kadumi liderliğinde devam eden çalışma bir çok genç edebiyat

RENKLİ HİKÂYELER

sevdalısının keşfedilmesine vesile oldu. Bu alanda yeteneklerini geliştiren gençler aynı zamanda iyi bir yazar olmanın baş koşulu olan iyi bir okur olmayı da öğrendiler.

Elinizdeki eser bu proje sonunda yapılan “renk” konulu öykü yarışmasına katılan eserlerden bazılarını içeriyor. Bu vesileyle projeye destek veren Gençlik ve Spor Bakanlığına, büyük bir titizlikle öğrencilerini yetiştiren ve takip eden yazarlarımıza, büyük fedakarlıklarla derslere devam eden öğrencilerimize müteşekkirimiz. Hayatlarının henüz baharında olan genç yazar adaylarımıza yolları açık olsun diyor, başarılarının devamını diliyoruz.

ÖNDER İmam Hatipliler Derneği

BAY LAVRANTE

M arko Lavrante o gün yine aynı saatte, şehrin en ücra sokağındaki evinden çıktı. Hiç istemese de işe gitmesi lazımdı. Çünkü bu kümesi andıran ev için bile ödeme yapması gerekiyordu. Hem bırakın günü, saati geçse kapıya dayanan ev sahibesi, çalışmadığını duyduğu an sokağın önüne koyardı. Marko Lavrante kendine daha ucuz bir yer bulamayacağını bildiği için ve kiranın artmasını istemediğinden durumu kabullenmişti. Dinine oldukça bağlı olan bu beyefendi, hiç tasvip etmese de içkili bir lokantada garsonluk yapmak zorundaydı. Cimri patronu beş yıldır aynı maaşla çalıştırıyordu onu. Bazı zamanlar yaşlanmış ve güçten düşmüş bu adama fazla para verdiğini bile düşünüyordu. Ama gel gelelim ki Marko Lavrante bu maaşı kirasına bile yettirmiyor, hatta bazı geceler patronundan gizlice ikinci bir işte çalışmaya gidiyordu. Zavallı adam hem bütün gün içtikçe ağza alınmayacak küfürler eden burjuva çocuklarına hizmet ediyor hem de artık yaşlandığı için kendisinden şikâyetçi olan Aleksei Gavrilovic'in sert sözlerine

maruz kalıyordu. Lavrante'nin bir de evinden kilometrelerce uzak olan bu iş yerine gidip gelmek için bitmek bilmeyen otobüs çilesi vardı. Her şeyi kabul edebilirdi ama günde dört saati bulan yolculuğunda yaşadıklarına tahammülü kalmamıştı artık.

"Heeey! Dursana! Ah Tanrım bütün yaşadıklarım yetmezmiş gibi şimdi bir de bu lanet otobüsü kaçırdım. Hay aksi! Şimdi ne yapacağım ben?" Hava soğuktu, hatta çok soğuk. Dünkü yağmurdan ardından yerde biriken sular buz kesmişti. Bunu biraz önce üstüne basıp kaymaktan son anda kurtulunca fark etti Lavrante. Taksiye binmeyi düşündü ama o kadar parası yoktu. Elini eskimiş paltosunun içinden çıkarıp pantolonunun cebine attı. Biraz yokladıktan sonra üç beş bozukluk çıkardı. Ayın başına daha on günden fazla vardı ama onun neredeyse hiç parası kalmamıştı. Durup bunları düşünecek kadar vakti olmadığını hatırladı. Geç kalacak olursa patronu maasından keserdi. Zaten bunu yapmak için de yer arıyordu Gavrilovic. Zavallı Lavrante yanından geçip giden arabalara aldırış etmedi. Elini kaldırırsa belki onu gideceği yere kadar hiç olmazsa iş yerinin yakınlarına bırakacaklardı. Ama o bu hareketi doğru bulmazdı. Hem tanımadığı insanlardan nasıl böyle bir şey isteyebilirdi? Ayrıca arabanın sahipleri hayatlarında ilk kez gördükleri bu adama neden iyilik yapacaklardı ki? "Saçmalık," dedi içinden. O hâlâ otobüsü nasıl kaçırdığını anlayamıyordu. Yine aynı saatte çıkmıştı. Bunu düşünmesiyle birlikte sabah onu konuşmaya tutan ev sahibesi geldi aklına. Neymiş efendim, kirayı arttırmak gerekiyormuş. Nasıl oluyordu da böyle insafsızca davranabiliyordu Bayan Karina anlamış değildi. Nerede, ne koşulda çalıştığını biliyordu. Yıllardır kendi için hiçbir şey almadığını da. Şimdi kiradan da önemli bir konu

vardı. Maaşını alana kadar ne yiyecekti Lavrante? Önündeki on gün aç kalmamak için iş çıkışı arkadaşına yardım etmeye karar verdi. Eee tabii bunun karşılığı olacaktı mutlaka. Çok yoruluyordu. Onu, beş yılda bu kadar çabuk yaşlandıran şey de kendine hiç acımamasıydı. Ama başka çaresi de yoktu. Ne yapacaktı ki? Kimse gelip ona patronluk teklif etmedi. Çalışmak için nereye başvurduysa kapılar yüzüne kapandı. Hep bir bahane buldular. Bir keresinde boyu kısa olduğu için onu kabul edemeyeceklerini söylemişlerdi. Oysa ne alakası vardı ki yapacağı işle? Bütün dünya anlaşp Lavrante'ye karşı birlik olmuştu sanki. Ne istiyorlardı bu kimseye zararı olmayan adamdan? Kafasında onlarca düşünceyle yürürken karşısında az önce kaçırdığı otobüsü gördü. Yolun kenarında durmuştu. Buzları unutup hızlıca koşmaya başladı. Bu kez de kaçırmamalıydı. Yanına vardığında şoför sinirli sinirli kendi etrafında dönüp duruyordu. Yolcular içeride oturmuş gidecekleri zamanı bekliyorlardı. Sanki az önce koşan o değilmiş gibi beyefendi bir tavır takınarak otobüse bindi. Ne olduğunu, neden beklediklerini bilmiyordu. Birine sormak istediye de vazgeçti. Aslında bundan daha önemlisi işe yetişip yetişemeyeceğiydi. Zaten her zamanki gibi oturamamıştı. İki saatlik yolda yine ayakta duracaktı. Artık alışmıştı ama zoruna gidiyordu. Ellili yaşlarında olan Lavrante'ye bir gün olsun acıyıp da kimse yer vermemişti. Onun o bitap haline kimse mi üzülmezdi? “Tanrı biliyor ya neler çektiğimi, susacağım, konuşmayacağım,” diyordu hep içinden. Yoksa bilirdi bu yaşlı adama yer vermeyenlere yapacağını. İnsan olmanın hüznünü yaşıyordu Lavrante. “Neden bir hayvan olarak gelmedim ki dünyaya? Bir kedi, bir köpek ya da bir kuş? Neden insanım?”

Yaklaşık on dakika sonra şoför geldi. Hemen arkasından da uğultular başladı. Yolcular kendi arasında bu bekleyişin sebebinin tartıştıyordu. Motorun çalışmasıyla herkes sustu, içeriyi derin bir sessizlik kapladı. Cebindeki saati çıkarıp bakan Lavrante çok geç kalmadığını, hâlâ yetişme umudu olduğunu gördü. “Tanrıya şükür!” dedi bağırarak. Bunu içinden söylemediğinin farkına sonradan vardı, aldırış etmedi. Üzerindeki bakışlar da biraz sonra dağıldı zaten.

Nihayet inmişti otobüsten. Bir iki dakikalık yürüyüşün ardından iş yerine gitmiş olacaktı. Lokantanın olduğu sokağa girdiğinde büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Bugün hiçbir işi rast gitmiyordu bu adamın. Yürümeye devam etti. Kendi aralarında konuşanlara kulak kesildi. “Deliymiş, deli.” “ Akıl hastanesinden kaçmış, ben öyle duydum.” Parmak ucuna basıp bir de neler olduğunu görmek istiyordu. Kalabalığın tam ortasında adamın biri durmuş etrafındakilere bağırıyordu. Az ileride patronu Gavrilovic’i gördü. İnsanların arasından sıyrılıp yanına gitti. “Heey, Aleksei Gavrilovic! Neler oluyor burada?” Patron ortadaki adamdan gözünü ayırmadan: “Lavrante sen mi geldin? Neredesin Tanrı aşkına! Neyse neyse bunu sonra konuşacağız. Hadi git bugün izinlisin, git de tadını çıkar.” Marko Lavrante duyduklarına oldukça şaşırılmıştı. Patronunun ona izin verdiği görülmüş şey değildi doğrusu. Eliyle omzuna dokundu Aleksei Gavrilovic’in, “ Şey, efendim, doğru mu duydu kulaklarım? Eve gitmemi mi söylüyorsunuz?” “ Evet, Lavrante evet. Kulakların hâlâ sağlam buna sevinmelisin. Hadi şimdi git artık. Senin yüzünden olanları kaçırıyorum.” Hayretler içinde kalmıştı ama sevincini gizleyemedi. “Çok çok teşekkür ederim efendim. Sağ olun.” Az önce geldiği yolu şimdi geri dönmek

zorundaydı. Hava daha da soğumuştı. O kadar ki ayakları titriyordu Lavrante'nin. Çok fazla değildi ama kar da yağmaya başlamıştı üstelik. Hiç bu saatte işten çıkmadığı için otobüsün ne zaman geçeceğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmeden yürümeye başladı. Neredeyse iki saatten fazladır yoldaydı ama bir otobüs bile geçmemişti yakınlarından. Hem sabahki soğukun yerini şimdi de kar almaya başlamıştı. İliklerine kadar soğuk hissediyordu. Üstelik ne başında beresi vardı ne de elinde eldiveni. Kollarını göğüs hizasında kavuşturup biraz da olsa ısınmaya çalışıyordu. Eskiyen ayakkabısı da şimdi hiçbir işe yaramıyordu.

Saatine baktı iş yerinden çıkalı dört saatten çok olmuştu. Başını kaldırıp etrafına baktığında evine yaklaşmış olduğunu fark etti. Üstü kapalı bir durak gördü ve oraya doğru gitti. Biraz dinlenmeyi düşündü. Gücünü topladıktan sonra yoluna devam edecekti.

Eve girdiğinde derin bir nefes aldı. Öylesine yorulmuştu ki kendini hemen koltuğun üstüne attı. Köşede, masanın üstünde duran kafese gözü takıldı. Sabah evden çıkarken yem vermeyi unutmuştu kuşu Aleks'e. İsmi sevgili patronundan alıyordu bu beyaz renkli sevimli dostu. Ama burada Lavrante'nin kuralları geçerliydi. Bazı zamanlar bir de köpek alıp adını "Karina" koymak istiyordu. Ama bunu duyacak olursa ev sahibesi onu evden atardı. Bu yüzden hiç böyle bir şey yapmaya kalkışmadı. Ayağa kalkıp çekmecedan yemi çıkardı. Kafesi alıp yere indirdi sonra da yanına oturdu. Bu hayattaki tek dostuydu belki Aleks onun. Çıkarıp biraz sevdi. "Hatırlıyor musun Aleks sana bir keresinde ailemden bahsetmiştim. Evet,

beni hiç sevmezlerdi doğru hatırlıyorsun. Ama bak ben buna gülüp geçiyorum şimdi. Sen de üzülme lütfen. Neden bilmiyorum ağabeyimin ve kız kardeşimin yeri çok ayrıydı. Bana bir kez olsun içtenlikle sarılıp öpmediler bile. On sekiz yaşıma girince de iyiden iyiye bağlarını kopardılar. Hiç anlamadım sebebini ama kabullendim. Başka da bir çarem yoktu zaten. Sevgili ağabeyim ve kız kardeşim de hiç sevmezdi beni. Keşke sebebini onlara sorsaydım. Amaaan neyse canım Aleks, sen varsın ya şimdi önemli değil. Hem artık onlar için üzülmiyorum ki. Bak yaşlandım iyice. Sen de biliyorsun zaten babam on sene önce öldü. Anlatmıştım ya, hatırlıyorsun değil mi? Annem de sonra başkasıyla evlenmiş. Şaşırdım doğrusu buna. Kendisi babamı hep ne kadar sevdiğini ona ne kadar sadık olduğunu anlatır bizim de ilerde eşlerimize öyle davranmamızı isterdi. Ne garip bir hayatım var değil mi Aleks? Kimse sevmiyor beni. Herkes bu yaşlı adamı kandırmak ondan daha fazla yararlanmak için çabalıyor. Bir kez olsun Bayan Karina'nın ya da Aleksi Gavrilovic'in bana nasıl olduğumu sorduklarını hatırlamıyorum. Onların da tek derdi para. Patronum nasıl daha az verebilirim diyor, ev sahibem nasıl daha fazla alabilirim. Kimse beni düşünmüyor. Bu çok acı bir şey Aleks. Senin böyle bir duyguyu öğrenmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Marko Lavrante'nin gözünden bir damla yaş aktı. Aleks görmesin diye kalkıp elini yüzünü yıkamaya gitti. Döndüğünde elinde ekmek vardı. “Sorun yok dostum, sadece biraz karnım acıktı.” dedi. Susmuştu Lavrante. Belli ki anlattığı şeyler yormuştu onu. Aleks de odanın içinde aynı yerde duruyordu, kıvıldamadan. Lavrante, bu kuşun kendisini anladığını düşünüyordu. Şimdi onun anlattıklarına üzüldüğü için uçmuyordu.

Konuşmaya tekrar başladı Lavrante, “ Asıl önemli sorunum ne biliyor musun Aleks? Utanıyorum bundan. Kimseyle konuşmadım ama artık dayanamıyorum. Beş yıldır aynı iş yerine gidip her gün saatlerimi veriyorum o lanet otobüse fakat bir kez olsun oturamadım. Bu benim ağırımaya gidiyor artık. Kimse bilmiyor ama otobüsten indikten sonra lokantanın olduğu ara sokakta ağlıyorum. Sağ olsun Gavrilovic çoğu kez kızarık gözlerle işe giden bu adama nesi olduğunu hiç sormadı. İnsanlar neden böyle Aleks? Ne yapmam gerekiyor oturabilmek için? İnan bana sevgili kuşum bir kez rahat rahat gidebilseydim işime hiç derdim kalmayacaktı. Otobüse girer girmez terlemeye başlıyorum hem de bu soğuk havalarda. Herkes ama herkes otururken bir tek ben ayaktayım. Bu nasıl bir şey biliyor musun sevgili Aleks, anne babamın beni sevmemesinden de kötü. Herkesin elinde şeker varken onları izleyen küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Yağmurda insanlar şemsiyesiyle yürürken ben sıırsıklam oluyormuşum gibi. Ama bir kez sadece bir kez rahatça gidebilmek tek dileğim. Şoförün arkasında oturan genç adam ben her otobüse bindiğimde uyuyor numarası yapıyor ya da hastaymış gibi davranıyor. En arka koltukta oturan hanımefendinin çocukları bereket versin sanki her gün artıyor. Herkes bana karşı birlik olmuş gibi Aleks, anlıyor musun? Benim yerimde kim olsa çoktan akıl hastanesinde yatıyor olurdu. Ama şükür ki ben Tanrının o düşüncesiz insanlara hesabını soracağını biliyorum. İçim rahat aklım yerinde bu yüzden. Ama yine de Aleks çok güzel olmaz mıydı? Ben de normal insanlar gibi davranabilirdim o zaman. Benim de arkadaşlarım olurdu belki. Aaa sakın yanlış anlama senden şikâyetçi değilim. Sadece dışarıda yürürken, kiliseye giderken yanımda biri olsa

fena olmazdı diye düşünüyorum. Merak etme kimse senin yerini alamaz. Sen benim en iyi dostumsun. Baksana birbirimizden başka kimimiz var bu hayatta.”

Lavrante ayağa kalktı. Camın önüne gitti. Pencereyi açıp uzun uzun dışarıyı izledi. Az önce anlattıkları şimdi canını yakıyordu. Bu durumdan rahatsız olduğunu biliyordu ama dışarı vurunca duygularını kötü hissetti. Açık pencereden odaya soğuk giriyordu. Buz gibi olmuştu içerisi. Kapatıp holdeki küçük masaya oturdu. Üstünde bir sürü kâğıt vardı. Geçenlerde yine bu masanın başına gelmiş maaşını nasıl ay sonuna yettireceğini düşünmüştü Şimdi önünde aynı kâğıtlar duruyordu ama neredeyse hiç parası yoktu. Üstelik daha kirasını ödemişti. Bayan Karina canına okuyacaktı Lavrante'nin. Her şeyi boş vererek uyumaya gitti.

Lavrante o sabah erkenden evden çıktı. Otobüsün gelişine daha yarım saatten fazla vardı. Kaldırımın üstündeki karları avcuna aldı. Eğilip onlarla ayakkabısını temizledi. Kirpiklerine konan karlara aldırış etmiyordu. Cebinden dişleri yer yer kırılmış bir tarak çıkardı, saçlarını güzelce taradı. Ve nihayet otobüs geldi. Lavrante her zamanki gibi oturamamıştı ve kimse de onun için kalkıp yer vermedi. Bugün biraz garipti Marko Lavrante, herkese gülüyordu. Elindeki çantasından bir halat çıkardı. Oldukça yeni görünüyordu. Fazlasıyla mutlu ve sakin-di. Halatı alıp otobüsün tepesinde uygun bir yere bağladı. İntihar etmek için hazırlamıştı sanki. Çantasından bu sefer de bir kâğıt ve bant çıkardı. Herkesin görebileceği bir yere astı. Üstünde “Bu bir gösteridir. Müdahale etmeyiniz. Gülünüz, eğleniniz!” yazıyordu. “Belli ki iyi gününde bu adam.” diye

düşündüler. Lavrante boynunu halata güzelce yerleştirdi. Ayakları havada kalmıştı, sallanıyordu. Boğazı da sıkışmıştı. Dışarıdan oldukça rahat fark edilebiliyordu. Ama baştan uyarılmıştı onları Lavrante. Gözlerinin önünde adam ölüyordu ve kimse yerinden bile kıpırdamıyordu. Hatta birisi “Ne iyi oynuyor bel!” bile dedi. En son hareketsiz kaldı. Ellerin arasında bir kâğıt düştü bu kez de yere. Olanları hâlâ ciddiye almayanlar da vardı otobüste ama birkaç insafly yolcu durumu anlayıp hemen çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Yardım etmek istiyor ama korkuyorlardı. Şoför otobüsü ani bir frenle durdurdu. İnip Lavrante’nin yanına gitti. O da az önce onu izleyenler arasındaydı. “Belki hâlâ bir gösteridir,” dedi. Elinden yere düşen notu aldı. Sesli bir şekilde okudu. “Artık rahatça oturun. Aranızda hoş sohbetler etmeye devam edin. Bana yer verme korkusu olmadan. Vicdanınızı saygıyla selamlıyorum. İyi yolculuklar.”

O gün kiranın son günüydü. Karina Lavrante’nin kapısına dayanmış “Bay Lavrante hadi ama biliyorum bu saatte çıkmazsınız evden. Kapıyı açın da verin kiranızı,” diyordu. Zaman o gün fazla hızlı ilerliyordu sanki. Aleksei Gavrilovic saatine baktı. “Nerede bu Lanet olası Marko? Hadi söyleyin bana nerede bu işe yaramaz adam?” Boynunda halatla asılı duran adamı alıp koltuğa uzattılar. Marko Lavrante hayatında ilk kez otobüste oturma hatta uzanma fırsatı bularak yolculuk ediyordu.

SEYHAN KÜBRA KAPLAN

Yazarlık Atölyesi Öykü Yarışması 1.si

BEYAZ

I.

*A*raba ile aramda kısa bir mesafe kaldığında gözlerimi kapattım. Normalde böyle bir durumda kaçmaya çalışırdım. Zehra'nın dürtmesi ile kendime gelmeseydim, asfaltta hatırı sayılır bir resmim çıkabilirdi.

Biraz zor olmuştu ama yine de kendime geldiğimi söyleyebilirim. Zehra beni yolun karşısına çekmeye çalışırken, bir yandan ani fren sonrası arabasından çıkacak gibi olan şoförün gazabına uğramamaya çalışıyor, bir yandan da adıma defalarca özür diliyordu.

Ona ne kadar borçlu olduğumu olay anı idrak edebilmem olanaksızdı. Baş ağrım, söylemek istediklerimi aklımdan geçirmeme bile engel oluyordu. Zehra'nın, kardeşim Yusuf'un ardından vakit geçirmek istediğim ilk kişi olduğumu düşünüyordum yalnızca. Okul yolunu birlikte arşınlarken, en azından bunu düşünecek gücü kendimde bulabilmişim.

Son derece nazik hareket etmesine rağmen, her bir bakışında “seninle dersten sonra görüşeceğiz” imasını uyandıran Fizik Öğretmenimizi de sinirlendirmek istemedik ve ilk dersemiz, çabamızın neticesinde olaysız başladı. Öğretmen derse bizim hemen ardımızdan girmişti. Ben sınıfta olsam da derse henüz girememiştim.

Neden sayısal seçtiğimi düşündüm, buna bir cevap bulabilmem imkânsız görünüyordu. Anlayış kapasitemden dolayı okula iki yaş geç başlamıştım. Küçük bir kasabanın pek de büyük olmayan bir okulunda öğrenim görmüştüm. Bazı şeyleri geç anlamamanın kötü sonuçlar doğuracağını o yaşlarda fark edebilmem kolay değildi.

Çevremdekiler lise hayatımı da az çok tahmin etmişlerdi. Ancak ben onların tahmin yeteneklerinin üzerine sünger çekebilmeyi o kadar çok istedim ki lisede sayısal seçtim.

Tekrar, neden sayısal seçtiğimi düşünüyorum. Aslında bunun özel bir sebebi var. Ancak küçükken konu komşunun sadece sayısal olanlar zekidir algısını kırmak ya da değiştirmek istemişim ve neticede yine o algının kurbanı olmuşum büyüyünce.

Okuduğum lise de küçük kasabamızın eski okullarından biriydi. Lise ikinci sınıfta kalmıştım. Hâlihazırda, bir kere daha aynı sıralarda okuyor, öğrendiklerimi çarçabuk unutmaya devam ediyorum. Öğretmenlere en basit soruları yöneltip duruyorum ve sürekli başa sarmalarına sebep oluyorum.

Ön sıralarda oturmama rağmen kafamı sıraya gömdüm. Önünde sonunda fark edileceğimi biliyordum, ancak bir noktadan sonra her şey anlamsız geliyordu. “Neden?” diye soru-

yordum kendi kendime. “Şeyma, sen neden sayısalı seçtin? Sahi büyüyünce gerçekten makine mühendisi mi olmak istiyorsun?”

Yaşıtlarım gibi durması gereken sınıf arkadaşlarım benden üç yaş daha küçük. Ben on dokuz yaşındayım. Bir lise öğrencisi olmaktan o kadar uzağım ki...

Yanağımı sıraya bastırırken, “Neden?” diye sordum tekrar kendi kendime. Bir cevabı yoktu bunun. Cevabı belki de geçmişimde gizliydi. Öğretmenin tahtaya yazdıkları ile ilgilenmedim. Geçmiş düşünmek her seferinde olduğu gibi, yine cazip görünmüştü bana. Söz konusu özellikle babam olunca, keşke zaman durdurabilme tuşum olsaydı diyorum.

Küçükken ona çok imrenir, büyüyünce aynı onun gibi olacağımı söyler ve oto tamirciliği işini devam ettirmek için, anlayamadığım ilginç demir parçalarını tutan boğumlu parmaklarını uzaktan ve büyük bir hayranlıkla izlerdim. O yaşlarda, olasılıklar üzerine de kafa yorardım. Aşırı hayalperestliğimden dem vuran annemin endişelerini haklı çıkarırcasına, yüzde bir, hatta kimi zaman binde bir yaşanacak ihtimallerin her an gerçekleşebileceğine dair inancım; kafamı kurcalayan, zapt edemediğim bir kargaşanın neticesiydi. İçimde gürültü yapıp durmaktan hiçbir zaman bıkmayan bir ses, sinsî oyunlarıyla zihnimi daha o yaşlarda ele geçirmeye başlamıştı. Bir göktaş aniden evimize gümleyebilir, sokaktan geçen biri ansızın çılgınca dans etmeye başlayarak bütün dikkatleri üzerine çekebilir ya da -bana en uzak ihtimal dâhilinde görünen- o zamanlar bana göre yaşı bir hayli geçkin ve sekiz kız evlada sahip babam Rasim Efendi'nin bir oğlu dünyaya gelebilirdi.

Annem her ne kadar aksini iddia etse de, ben olasılıklar çoğluğuna dönen beynimin, onun endişe dolu hareketlerinden bir hayli nemalandığını düşünüyorum. Neticede ikimiz de çoğu tahmini tutturabilme yeteneğine sahiptik. Zira o yaşlarda öne sürmüş olduğum bu olasılık, bir kardeşimizin daha doğmasıyla artık farazi olmaktan çıkmıştı.

Habere en çok benim sevinmiş olmam ise, olasılığımın doğru neticelenmesinden değil, bilakis kendime hakiki bir oyun arkadaşı kazandığımı düşünmemden kaynaklanıyordu.

Okulun penceresine gözlerimi çevirdim. Sıram pencere kenarındaydı. O anda düşündüğüm şey formüller değil, kardeşimin doğuşuna sevinmemin ardında yatan gerçek sebepti.

Eskiden, o gerçek sebepten daha önemli olan konu, küçük kardeşimin doğmasıyla birlikte başka bir varsayımın beynime hücum etmiş olmasıydı ki bu; hiç şüphesiz, yeni doğanın ileride beni çok seveceğine dair inancımdı. O noktadan sonra bunun olasılıktan çok inanç olduğunu fark etmiştim. Beni ona aşırı derecede bağlayacak olan kuvvetli bir inanç.

Sıramda huzursuzca sallandım. Zehra'nın fısıltı halinde yükselen uyarıları bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Boyaları dökülmekte olan duvarın dibine kadar yaklaştım. İçinde bulunduğu köhne binanın camından, okulun bahçesinde top koşturan güruhu izlemeye başladım. Düşüncelerime daha fazla gömülebilmek için harika bir fırsattı bu.

Babama hâlâ imrendiğimi düşünüyordum. Sekiz kız evladın ardından bir kere bile isyan emaresi göstermediği yüzünün her çizgisinde ayrı bir hikâye saklar babam.

O yedi erkek kardeşin en büyüğü ve en güçlüsüydü. Ça-

lısmaktan başka bir şey bilmezdi. Kendi işi yetmiyormuş gibi başkalarının işine de koşar, hatta bunu her seferinde gönüllü olarak yapardı. Ve bu durum, şu ana kadar hiç değişmedi.

Onun gibi yüce gönüllü başka biriyle daha karşılaşmadım. Benim gözümde hep tekti. Kimse böylesine kudretli bakışlara sahip olamaz ve gönlüme daha sonradan büyüyüp güçlenecek bir filiz dikemezdi. Yılların araya katacağı mesafeler, genç bir kız olduğumda bile gönümdeki çınar ağacını diri tutacak ve meyvelerini vermesi için onun kudretli bakışını hafızama çağıracaktı. Konuşmasına gerek kalmayacaktı. O yüce gönüllülüğü benim için açık bir kitap gibi olmasını sağlarken, kelimeler zaten gereksiz ya da bir fazlalık gibi duracaktı. Büyümüş olsam da, onun küçük kızı olarak kalacak ve bununla gurur duyacaktım.

Sınıfın sessizliğine gözyaşlarımı karıştırmamalıydım. Ama yine de düşünmeden edemiyordum. Dokuzuncu kardeşim dünyaya geldiğinde, onu ilk kez kucağına alacak olan babamın tepkisini merak edip de küçük, telaşlı adımlarla onu takip ettiğim anı düşünmeden edemiyordum. O zamanlar, aniden kırılıp dökülebilecek kadar hızlı nefes alıyor, göğüs kafesimin çatlayacağını zannediyordum. Babamın yüzündeki ifadeyi, o ilk karşılaşmanın resmini gözlerimle çekebilmeyi o kadar çok diliyordum ki adımlarına yetişen ilk kişi olma gayretine giriyordum. Küçük kardeşimizi kucağına aldığı anda vereceği ilk tepkiyi gören kişi ben olacak ve yine gurur duyacaktım.

Oysaki annem söylememişti ona. Annem hiç kimseye söylememişti. Bebeği onun ellerine teslim ederken gözlerinin neden yaşlı olduğunu sonra anlayacaktık. İşte o sırada, annemin sadece heyecandan ağlamış olduğu yönündeki tahminim

tutmayacaktı. Yanılabaktım. Ancak babam minik kardeşimizi kollarına aldığında fark edecektim. Hepimiz fark edecektik. Kardeşimin gözleri olmadan dünyaya geldiğini ve aslında dünyaya gözlerini açamadığını...

Hastane, çocuk dünyaya gelmeden aylar önce annemi bu konuda bilgilendirdiğinde, annem bu haberi bizlerden gizlemeyi başarmış, doktorları da sıkı sıkı tembihlemişti. Ne olurdu sanki önceden söyleseydi! Babam en azından bu habere hazırlıklı olurdu.

Topuk sesleri kulaklarımı doldurduğunda düşüncelerimden uyandım. Öğretmen uzun turnaklarını sırada gezdirdiğinde ise kafamı kaldırdım hızla. Zehra acınası gözlerle beni izliyordu. Öğretmen tahtaya temel konularla ilgili görünen, gayet basit –ancak benim için bir o kadar zor- bir formül yazdı çarçabuk. Anında bıkkın bir tavırla kollarını birleştirip bana döndü.

“Ön sırada uyuyabilecek kadar cesursun, bu soruyu cevaplayacak cesaretin de vardır umarım.”

Yanağımı ovuşturarak yerimden kalktım ve tahtanın karşısına geçtim. “F kuvveti” diye düşündüm içimden. Vektörler konusu muydu bu? Unutmuşum. Oysa lise birinci sınıf konusu olduğunu hatırlıyorum. Bir kez daha lise ikinci sınıf öğrencisi oldum, ancak her şeyi ne kadar da çabuk unutuyorum.

Düşüncelerim derinlere, daha da derinlere gidiyor.

“Babam asla isyankâr biri olmadı” diye geçiriyorum içimden.

Ben geçmişimi izlerken nerede kalmışsam, oradan devam etmeye kararlıydım. Tebeşiri elimde un ufak edinceye dek

hayatımı izleyebilirdim öylece. Geçmiş izledim ve babamın kardeşimi ilk kucağına alışıını hatırladım.

“Babam asla isyankâr biri olmadı hocam...” diye anlata-sım geldi. “Ama o an, gözlerindeki kaygıyı belki de tek okuyan bendim. Gözleri yaşarır gibi olduğunda bunu çarçabuk gizle-meye çalıştığını ilk keşfeden bendim. Belki de onu keşfeden tek çocuğı olmak istediğim için bu kadar bencilce düşünüyö-rum.”

Tebeşir elimde can verirken biraz daha gömülüydüm geçmişe. Babamın boğumlu parmaklarını düşünüyordum.

Olasılık yeteneğim babamın parmaklarında son buldu ho-cam. Bebeğı anneme geri verirken ve ben kollarındaki o boş-luğa şahit olurken tahminlerim suya düştü. Karanlık, sanki dokuzuncu kardeşimin değil de benim gözlerime tünemişti.

Babamı gözlerimin önünde canlandırdım yine. Geçmiş ayağıma gelmedi, ama ben sınıftan uzaklaştım ve onu daha yakından izledim.

Gitmişti alelacele. Belki bu yaşımdaya anlayacağımı o an kestirebilseydim, daha yakın olmaya çalışır, fırsat buldukça sarılırdım... Aramıza mesafelerin girmesine izin vermezdim. Onu keşfetme aşkıyla kıvranan hücrelerimin küle dönüşmesine izin vermezdim belki... Belki o gün yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için apar topar çıktığını anlasaydım.

Benim babam, sessiz bir adamdı hocam. Biz de sessizleş-tik sonra. Ve ben kardeşime sarılmayı seçtim. Babamın ondan nefret ettiğine dair yanlış bir olasılığın peşine takıldım. Tah-minlerim artık tutmadığında, büyüdüğümü anladım. Babama anlatacağım hayali kahramanlarımın hepsinde o küçük bebeğı

gördüm. Ona sığındım.

Hayır, babam kesinlikle isyankâr değildi. Aksine o sabırlı ve sessiz bir adamdı.

Ve ben çoktan sessizleşmişim, ama kardeşim beni duyu-yordu. Yusuf olsun adın, diye düşlemiştim küçüklükten beri. Olmayan gözlerine rağmen öyle güzel parılıyordu ki.

İsim fikrimi bir cesaretle babama açmışım. Sanki daha sert bakıyordu artık. “Sami” ismi düşünülümüştü önceden. Dedemin adıydı Sami. “Olsun” dedim. Bu isim de çok güzeldi. Neticede “Yusuf Sami” demeye başladım ona. O da “Şeyma Abla” diye seslendi büyüdükçe. Diğer kardeşlerine “Abla” diye hitap ederken, sadece beni işaret etmek için böyle sesleniyordu. Hoşuma gidiyordu. Böylelikle daha kolay yakalayabiliyordum ellerini. Onu sürekli evimizin dibindeki ormana götürüyor ve hikâyeler anlatıyordum. Gözleri oluyordum. Bakışlarımı hissedebiliyordu böylece.

Fizik öğretmenimiz tebeşiri hızla elimden aldığında, yere düşen tozlara mıhladım gözlerimi. Tebeşiri neredeyse öldürüyordum. Hocamız uzun turnaklarıyla bana sıramı işaret etti. Oldukça sinirliydi.

Yerime otururken Zehra’ya bakmamaya çalıştım. Bana acıyordu. O günden beri bana acıyordu. Oysa ben acımalıyım ona.

Zaten acıdığım için onunla yakın arkadaş olmuşum. Ama kibirli bir acıma değildi bu. Daha çok kendimi onda bulmuş-tum. Saçma bir andı belki.

Henüz birkaç ay öncesi gözlerimin önünde belirirken gerçekten de saçma olduğunu hatırlayabiliyorum. Annesi ile ba-

basını tekrar bir araya getirebilmek için blöf yapmış ve bunda da başarılı olmuştu.

Kapı aralığında, yere dağılmış ilaç kutularını gördüğüm anda içeri dalmıştım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. İntihar etmeye çalıştığını fark etmemiştim bile. Çok sonra öğrenecektim sözde intihar etmeye yeltendiğini, ancak son anda yetişmiş ve onu bu durumdan kurtarmıştım. Ellerindeki haplara saldırmış, kızı olduğu yerde sarsmıştım. Zehra neye uğradığını şaşırmişti ama tuhaf bir şekilde mutlu görünüyordu. O an tek düşündüğüm Zehra'nın doktor babasını arayarak durumu bildirmek olmuştu. Neticede kızın emellerine kısa yoldan ulaşmasını sağlamıştım.

Düşüncelerimin arasında gülümsedim. Zehra manasızca suratıma bakıyordu. Öğretmen de o sırada benimle ilgili bir şeyler söylüyordu. Kulak verememişim ama kötü şeyler olduğuna emindim.

Bakışlarımı yalnızca sırama çevirdim. Ağlamayacaktım. Ağlamamalıydım. Aklıma güzel şeyler getirmem gerekiyordu. Öğretmenin kelimelerine kulak tıkayarak kara kalem çalışmalarımı dolu defterimi çıkardım. “Evet, güzel şeyler...” diye düşündüm. “Yusuf Sami ile ormandaki maceralarımız mesele.”

Ormandaki hayali canavarlardan saklandığımız bir günü hatırladım. Bu anı zihnimde canlanır canlanmaz beni gülümsetmeyi başarmıştı. Bu kez kendimi ormanda, Yusufumun yanında buldum. O vakit aklıma bir soru takılmıştı.

Görüntüyü zihnimde daha da netleştirdim. Canımdan çok sevdiğim kardeşim gözlerimin önünde daha bir canlı belirdi.

“Şeyma Abla” dedi meraklı parmaklarına omzumda birkaç tur attırarak. “bugün engelliler öğretmenimiz bize renkleri anlattı.”

“Gerçekten mi?” dedim gözlerimi büyüterek. Heyecan bütün bedenime aynı anda nüfuz etti yeniden. “Anlatmak ister misin?”

“Hayır,” dedi buruk bir ses tonuyla. Bu halinin sebebini anlamak için bütün bir günümü hiçe sayabiliyordum. Zaten anemim endişelerinden saklamaya çalıştığım ve yine kötüye giden derslerimi umursamamakta ısrar ediyordum.

O gün kardeşim Yusuf Sami benden renklerle ilgili bir konuşma yapmamı istediğinde, bütün renklere bir hikâye uydurmuş ve her birini ayrı ayrı temsil edecek soyut bir kavramı dile getirmiştim. Böylelikle doğduğundan beri hiç renk görmemiş kardeşim, onları hissedebilecekti. En sona siyah ve beyazı sakladım, zira onları neye benzeteceğimi daha kestirememiştim. Beyaz’ın yeri bende çok özeldi. Bu yüzden ona daha sonra değinecektim. İyileri sona saklamak, yemekten sonra tatlı yemek gibiydi.

“Siyah; hüznün, sevgisizliğin, umutsuzluğun ve diğer bütün kötü şeylerin rengidir. Umutsuzluk demektir siyah...” Ama devam edemedim. Beyaz’a cümlelerim kalmamıştı sanki. Bir düşünce dalgasına kapıldım. Kısa bir süreliğine konuşmayı bile unuttum.

Ancak Yusuf haklı bir şekilde endişelenerek sordu:

“Beyaz rengi açıklamayacak mısınız?”

“Bilemiyorum,” dedim kafası karışmış bir halde gökyüzünü incelerken. Elimi yakaladı elleriyle. Ve görmeyen gözleriyle

bulduğum yeri seçmeye çalıştı. O anda aklıma gelen benzetme ile gözlerime yansındığını düşündüğüm o ışıltıyı kardeşimin de görebilmesini istedim.

“Buldum,” dedim heyecan içinde. “beyaz için çok ama çok uygun bir tabir buldum.”

“Dinliyorum...” Masumca bakmayı sürdürdü. Ki zaten masumdu. On yaşına gelmiş dünya tatlısı bir çocuktuktu o artık. Ve her şeyden önemlisi benim kardeşimdi.

“Beyaz masumdur. Senin gibi.”

“Hayır, tıpkı senin gibi.”

“Hayır!” dedim kızmaya başlayarak. “Tıpkı senin gibi!”

“Tamam, tamam! Kızma hemen!”

“Hah! Şöyle! Senin gibi masumdur beyaz! Hiçbir leke ona değmemiştir. Saf bir güzellik taşır bünyesinde.”

“Annemizin yataklarımıza serdiği çarşafklar gibi, değil mi?”

“Hem evet, hem hayır!” dedim düşünceli bir ses tonuyla.

“Yoksa gökyüzü gibi mi?” diye sordu.

“Hayır, daha derin!”

“Nasıl yani?”

“Nasıl açıklayabilirim ki?” dedim yine sesli düşünerek. “Hah! Buldum!”

Bir anda olduğum yerde zıplayınca, onu da tatlı bir heyecan kaplamıştı.

“Ne buldun? Çatlatma insanı!”

“Sevgi gibidir beyaz. Beyaz, sevginin kendisidir. Tıpkı sen gibi. Sana duyduğum sevgi gibi.” Kaşlarım aşağıya düştü. İyi ki bunu göremiyordu Yusuf. Ama ben yine de hislerimi söylemek

istiyordum. “Babamıza duyduğumuz sevgi gibi...” diyordum. “Tıpkı babamıza duyduğumuz sevgi gibi masumdur beyaz. Sevgi de masumdur. Sen de masumsun.”

“Sen de!” diye ekledi.

Onayladığımı bildiren bir ses çıkarmadım. Bir “Hı hı” dedeydim yetecekti belki de. Öğretmen fizik problemini benim yerime çözerken deftere fakında olmadan “hı hı” yazıyor ve Yusuf’u onayladığımı bildiren bir tepki veriyordum. Yine imkânsız isteyerek zamanı geri çekmeye çalışıyordum.

Kardeşim görüneni görmüyordu belki ama görünmeyeni görüyordu. Benim o zamanki tepkisizliğime bir tepki vermeye çalışıyor, “Sen de!” diye sesini yükseltmeye devam ediyordu. “Buna inanmıyor musun yoksa?”

Aslında on yıl önce dünyaya gözlerini açan kişi oydu. O doğduğunda ben kapatmıştım gözlerimi, ama o açmıştı. Yeni bir umut gibi doğmuştu. Gözlerimizi açmak için bizden biri olarak doğmuştu.

Dünyaya gözlerini asıl kapatan kişi bendim.

“Hadi!” dedim kafamı dağıtmaya çalışarak. “Eve geç kal-mayalım. Annem kızmasın şimdi.”

Toparlanmaya başlamıştım çoktan. Hiçbir zaman yanımdan ayırmadığım eskiz defterimi sırt çantama sığdırmaya çalışırken bunu fark etmiş, bana yardımcı olmaya kalkmıştı.

Ellerini yakaladım hemen.

“Keşke çizdiklerini görebilseydim.”

“Önemli şeyler değil ki! Amatörce karalıyorum sadece.”

“Ama bir ara bana fantastik canavarlar çizdiğini de söyle-

miştin.”

“Yalan değil ki,” dedim çarçabuk. “hâlâ çiziyorum onlardan. Ama ara verdim. Bu aralar sadece portre çiziyorum.”

“Kimin portrelerini?”

Sesimi çıkarmadım. Kendisini çizdiğimi söylesem bakmak isterdi. O üzülmünce ben de üzüldüm.

“Küçükken yanımızdaki boş eve benim yaşlarımda bir çocuk taşınmıştı. O andan itibaren onun portrelerini çizmeye karar verdim.” Söylediklerim her ne kadar doğruluk payı taşısa da bahsettiğim kişinin sadece bir portresini çizmiştim bu zamana kadar. Diğer bütün çizimlerimin uzaktan veya yakından sadece kardeşim Yusuf’la bir ilgisi vardı.

“Ve bunu bana hiç söylemedin ablacığım!”

Bu kez adımı zikretmemişti. O an anladım ki bana bir şeyler ima etmeye çalışıyordu. Ne zaman adımı kullanmayarak sadece ‘abla’ diye seslense saman altından su yürüten bir ifade takınıyordu.

“Hiç öyle sırtma! Düşündüğün gibi değil!” Bir yandan evin yolunu tutmuştuk ve ben Yusuf’u tümseklere karşı koruma çemberine alarak alelacele konuşmaya devam ettim. “Çocuğu uzun yıllardır görmüyorum. Sana söylemedim ama o evden de yıllar önce ayrılmışlar. Pek mesken tutturan tipler değillerdi sanırım. Gerçi ailesini değil de yalnızca çocuğu gördüm.”

Bütün bunları ona anlatmayı tercih etmemin sebebi, Zehra dışında başka hiçbir arkadaşımın olmayışı ve yalnızca ona güveniyor oluşum da olabilirdi elbet. Sonra onun büyüyeceğini ve büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum.

İmkânım olsa onu hep bu yaşında tutmaya çalışırdım. Büyümek elimizde olmadan gelişen bir felaketten ibaretti.

Ama zaten benim için hiç büyüyecekti ki o. Hep çocuk kalacaktı.

Düşüncelerimin yeniden buhar olma sebebi, bilemeyeceğim bir soruyla daha karşılaşmış olmamdı. Öğretmen karaladığım defteri fark etmesin diye onu çarçabuk fizik kitabımın arkasına saklarken Zehra'nın kurku dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Biraz daha dikkatli ol!" diye fısıldadı bana dişlerinin arasından.

Derslerim o kadar kötüye gidiyordu ki artık kendimi bile tanıyamıyordum. Ama emindim ki sayısal bölüme ait değildim ben. Belki de aittim, ama son zamanlarda inancımı kaybetmiştim. Oysaki ilkokulda nasıl da çalışırdım. Okul hayatına geç başlamama rağmen "Büyüyünce erkek mesleği yapacağım," derdim hep. "Makine mühendisi olacağım ve babama yardım edeceğim."

Büyüyünce...

...düşlerim küçüldü benim.

Daha da korkuncu babam için verdiğim o sözü yerine getiremeyeceğimi anladım.

Yusuf da anlamıştı.

Basamakları tek tek geride bırakırken, ilk başlarda hızlı tırmanışlarım yerini inlemelere bırakmış ve nasır tutan ayaklarımı zorla sürükler olmuşum. Oysa küçükken ne heyecanlıydım!

Büyüdükçe babamı anlayamadım. Onunla iletişim kurmaya devam etmek ve öğrendiklerimi daha fazla unutmamak

adına gizlice sözlük taşımaya başladım. Yine de kâr etmedi.

Oto tamirciliği sırasında yanına çırak olduğum günlerimden bir gün, hiç unutmuyorum, gerekli malzemeleri getirip götürürken ustalaşmış yıllar önceki halimden eser kalmadığını kanıtlarcasına, yanlış olanları seçip getirmiştım. Her seferinde hüsrana uğratmıştım onu. “Sanırım artık kendime çırak olmayım, ne dersin?” diye sorduğunu anımsıyorum manalı ama bir o kadar da hassas bir ses tonuyla. “Senin gibi bir çırağı da kaybetmek istemezdim elbet. Eşi bulunmaz bir çırak olurdun. Ama sanki yaşlanan ben değilim de sensin. Öğrendiğin her şeyi inanılmaz bir hızla unutuyorsun.”

Bu söz son derece büyük bir hassaslıkta söylenmesine ve kudretli sesinde şekillenmesine rağmen, yüreğimde koca bir delik açmaya yetmişti. Hayır, beni asıl yaralayan da onun bu hassaslığı olmuştı zaten. Keşke bana bağrısaydı, diye düşündüm. Keşke bir kere bile bağrısaydı ve içinde biriktirdiği o karmaşayı bir çırpıda atabilseydi. Bağırıp içini ferahlatılabileydi. Bir defa, sadece bir defa olsa bile onun sesini yükselttiğine şahit olabilseydim...

Ama o yalnızca kendi içine haykırıyordu. Sadece kendisine eziyet etmeyi seçiyordu. Ondandır bir kere bile ne fiil ne de söz olarak darbe almış olan bizler, bu bakışlarıyla en büyük darbeyi alıyorduk. Artık titremeye başlasa bile aralıksız çalışmayı sürdüren parmaklarını seyretmek, bana kamçıların en büyüğünü vuruyordu.

Ve o bakışları, hiçbir zaman aydınlığa kavuşmayacak karanlık bir odaya hapsediyordu beni. Ondandır olabildiğince uzaklaştırmaya çalışırken, aynı anda o ana dek hiç olmadığı kadar

yakın kılıyordu beni kendisine. Hem bir umut hem de ümitsizlik abidesiydi o bakışlar.

Yanında kalırsam, kafasını karıştırmaya devam edecek ve işine engel olacaktım. Ona layık bir çırak olamayacaktım.

Bakışları acı veren bir ilaç gibiydi. Yine de muhtaçtım.

Benden önce öldüğüne şahit olursam, dünya bedenime dar gelecek ve ruhum feryat edecekti mahkûm olduğu yerden çıkmak için. Acı gerçek -nihai olarak- kaldırılamayacaktı. Ama herkes Gerçek Sahibi 'ne mutlaka yolcuydu. Yine de ölümüne şahit olmak istemezdim. Eğer şahit olursam da, belki gözyaşlarımı artık içime akıtma evrelerim son bulacak ve doyuya haykırarak, beni kapatan o duvarları yumruklayacaktım. Ellerim nasır tutacaktı ama buna değecek, duvarlar yıkılacaktı. İş işten geçecek ve hapsolmuş sevgi sözcükleri mezar taşına malzeme olacaktı. Hayattayken veremeyeceğim pek çok şeyi, o öldükten sonra vermeye çalışacak ve bunun imkânsızlığı içinde bir kere daha kavrulacaktım.

Zehra, düşünce dünyama yaptığım derin yolculuğu aniden buharlaştırdı. Gözlerimin önünde elini dalgalandırdı. Beni yaşadığım ana döndürmeye çalışıyordu. Sıraya vurdu hafifçe. “Ders birkaç dakika sonra bitiyor,” diye fısıldadı. “Biraz daha sık dişini.”

Dişimi sıkmam için daha fazla düşünmem gerekiyordu. Öğrenciliğe artık dayanabilmem buna bağlıydı. Yine derin yolculuğuma gömülmekten başka bir çare bulamamıştım. Cevapsız kalan düşüncelerime bir yol haritası çizmek zorundaydım. Gözlerimi pencereye kaydurdum.

“Belki de...” diye düşünerek yolculuğuma kaldığım yer-

den devam ettim. “...sıf pişmanlık hissinin bedenimi ele geçirmesini, beni içinden çıkamayacağım vicdani muhasebeye kurban edeceğını bildiğim için, bu denli bencilce düşünüyör; babamdan önce ölen kişi olmak istiyorum. Küçükken sadece onu paylaşmak adına masum bir bencillikle sürdürdüğüm hareketlerim, büyüdüğümde sıf acı çekmemek adına beni ele geçirmişti. Ona sunamadığım sevgiyi Yusuf'a gösteriyor ve bu halle yine kendi bencilliğini gün yüzüne çıkarıyordum.”

“Belki de!” diye düşündüm tekrar.

Babamın da bir gün ölüp gideceğini kaldıramayışımın ar-
dında yatan gerçek aslında bencilliğimden kaynaklanıyordu. İşin en korkutucu yanı da buydu. Gittikçe kendini bilmez, bencil ve sessiz bir insana dönüşüyordum. Kendimi tanıyamı-
yordum, tanımlayamıyordum. Küçüklüğümü düşleyip duruyor ve hiç geri getiremeyeceğim bir geçmişte yaşıyordum. Eski neşeli, sıcakkanlı ve itiraflarını hiç çekinmeden ileri sürebilen çocukluğumu özlüyordum. Gerçekten o kadar uzaktım, sa-
vaşmaktan o denli kaçıyordum ki artık varlığım la yokluğumun aynı kefeye konmasına seyirci kalabilirdim. Bu düşünce tar-
zımla yine bencil olduğumu da kanıtlamış oluyordum. Ve bu durumun hiç değişmeyeceğinden korkuyordum. Neticede faaliyete geçirmeyen korku, şehrin sahte parıltılarına yenik düşmüş bir yıldızın gözden kayboluşu gibi, umutlarımı da sö-
küp çıkarıyordu.

Sadece sevgim beyaz kalıyordu. Bir düşününce, aslında ona siyahlığım dan eser buluşturmamak için sessiz kalmak istiyor da olabilirdim ben. Ama bu durum ne yazık ki bencil ol-
duğum gerçeğini değiştirmiyordu. Babama duyduğum bu saf

sevginin, derin beyazlığın ardında durmam bile bencil olduğumun yegâne kanıtıydı aslında. Tavırlarım bir beyaz saflığını taşımasa da, sevgimin duru bir güzellikte ışıdamaya devam etmesini ve daima beyaz kalmasını diliyordum.

Umut yolunu arşınlamaktan çoktan vazgeçmiş bakışlarla pencereye öylesine dalmıştım ki dışarıda ne olup bittiği umurumda bile değildi. Sadece beni geçmişe götüren beynimde birkaç tur atıyor ve içinde bulunduğum zamanı durduruyordum.

Gözlerime ilişen belli belirsiz bir görüntü, zihnimin bir oyunu gibi gelse de, o el sallayışın ve bağırmanın ardından yerimden hopyalayacak gibi oldum. Benim yaşlarımda bir çocuk, ne hikmetse oyun arkadaşlarından en başından beri topu kapamamış ve çalımlara yenik düşmüş bir öğrenci, adımı haykırıyor ve buraya doğru el sallıyordu. Belki de bana el salladığını sanmıştım, bu katta ismi Şeyma olan benden başka biri daha olabilirdi pekâlâ. Gözlerimi derhal kurtardım ondan. Beni tanı mıyordu. Ben de onu tanı mıyordum. İşin garip yanı, çocuk o kadar bağırmış ama alandaki hiç kimsede en ufak bir rahatsızlık emaresi belirmemişti. Diğer herkes de onun bir deli olduğunu düşünüp kendi haline bırakmış olmalıydı.

Var gücümlle öğretmene hissettirmemeye çalışarak gözlerimi yine pencereden dışarıya kaçırdım. Çocuk çoktan futbol oynamaktan sıkılmış ve köşedeki banka geçip oturmuştu. Sonra gözleri tekrar gözlerimi yakaladı ve ben bir kere daha neye uğradığımı şaşır dım. Kalbim, bir senfoni orkestrasının değişik tınlarıyla zihnimi doldurmaya ve başımı ağrıtmaya başlıyordu. Midem kalbimin çıkardığı seslere eşlik ediyor ve yerinde du-

ramıyordu.

Pekâlâ, yine bana bakmış olamazdı. Ama neden bu kadar heyecanlıydım? Onu yıllar önce gördüğüm kapı komşumuza benzettiğim için mi? Hani, şu bir adet portresini çizdiğim çocuk. Gerçekten de geri dönmüş olabilir miydi? Yıllar önceki haline ne de çok benziyordu. O ara kendime sormam gereken asıl soru aslında şuydu: Sadece tek bir bakışla, onun gizemli komşumuz olduğu sonucunu nasıl çıkarabilmişim?

Teneffüs zili çaldığında –her ne kadar o çocukla karşılaşmaktan korksam da- temiz hava almak için dışarı çıktım. Saniyesinde yanımda bitiverdi. Ben daha elimdeki meyve suyu ve poğaçâ ile banka yeni oturmuştum ki onun gözleri yine gözlerimi yakaladı. Hiç sormadım ama “Adım Yusuf!” dedi aniden. İşler iyice ilginç bir hâl almaya başlamıştı. Sesimdeki heyecanlı tonu değiştirmeye çalışarak, "Yusuf mu?" diye sordum. “Benim kardeşimin adı da Yusuf.”

“Öyle mi?” Gözleri o kadar büyümüştü ki bir an korkup kaçacağımı sandım. Tedirgin halimi fark edince hemen kendisine çeki düzen verdi ve inanılmaz derecede ışıltılı bir gülümsemeyle beni izlemeye devam etti.

“Neden beni takip ediyorsun?”

“Asıl sen beni takip ediyorsun?” dedi çocuk ve iyice şaşkınlığa engel olmak için konuşmasına devam etti. “Her gün bu saatlerde bu bank benim olur. Ve sen şu anda mekânımı çaldın!”

“Öyle mi?” dedim bu kez ben onun taklidini yaparak. Normalde buna yeltenemezdim bile. “Nereden senin mekânın oluyormuş, bu bank okulun malı bir kere.”

“Kim demiş? Burası benim malım.”

“Asıl senin malın olduğunu kim demiş?”

...

Tartışmamız uzun bir süre daha devam etti.

Zehra günün sonuna dek daha da sessizleştiğimi fark edip bana sorular sordu, ancak aklım hâlâ o çocuktaydı. Okul çıkışında eve onsuz gideceğimi söyleyip Zehra’dan ayrıldım. Ancak bu kez de Yusuf peşime takılmıştı. Fark ettiğimi belli etmedim ama deli gibi endişeliydim.

O günden sonra beni her okul çıkışı gizlice takip etmeye başlamıştı. Derslere zaten yeterince odaklanamayan zihnim hepten allak bullak olmuş, kardeşim Yusuf Sami’ye bile yeterince vakit ayıramaz hâle gelmiştim. Oyunlarımız giderek seyrekleşiyordu.

Hayatımın bu noktasından sonrası için ne tür bir ibare kullanabilirim bilemiyorum ancak Yusuf’la tanıştığım günün sabahında neredeyse bir araba kazasına kurban gideceğimi fark ettiğim o anda zihnimi ibarelere tamamen kapattım. O andan itibaren, içimden bir ses, daha da eksilmeye başladığımı söylüyordu.

II.

Artık okula daha geç gidiyor, derslere daha farklı bir gözle bakıyordum. Kendimi bile unutmaya başladığım bir zaman dilimine girmiştim. Nedenini anlayamıyordum ama ailemi daha sık izlemeye başlamıştım. Annemin dikiş tutan ellerini, ablalarımın evdeki hallerini ya da alış verişten dönüşlerini, babamın gözlerini ve Yusuf Sami'yi daha sık seyreder olmuştum.

Ailemin bana söylediği her şeyi unutmaya başladım.

Bir tek onu unutamiyordum.

Bir gün, yine takip edildiğimi anladığımda bütün gücümü toplayarak Yusuf'un karşısına dikildim. "SEN DE YETTİN ARTIK!" diye bağırdım. Ve söyleyemediğim diğer her şeyi ona söyledim.

Zehra'nın yakınlarda olduğunu bilmiyordum. İşin aslı, bu yolu Zehra ile benden başka pek kullanan olmazdı. Ama nasıl olduysa aklımdan çıkmıştı ve bu yüzden aslında bir bakıma rahat davranmaya karar vermiştim. Zehra kaşlarını kaldırıp bana öyle bir bakmıştı ki, tek kelime bile etmeden oradan uzaklaştım.

Amacım yanlış anlaşılmaya mahal vermemekti esasında. Fakat işler tahmin ettiğim gibi gelişmeyecek, belki de asıl kor-

kulu rüyam gerçekleşecekti. Zehra o çocukla aramda bir şeyler olduğunu zannedebilirdi.

Eve gitmeli bir an önce kardeşime kavuşmalıydım. Benim için gerçek Yusuf oydu. Ama ayaklarım beni taşıyamıyor ve yönümü şaşırıyordum. Unutkanlıklarım bir çığ gibi öylesine büyüyordu ki tek seferde beni devirmeye, alaşağı etmeye yetecek kadardı. Nitekim evimin yolunu unutmuşum ben o gün. İlk defa evimin yolunu unutmuşum. Sonunda bu da olmuştu.

Başım zonklıyor, yönümü şaşırان ayaklarım titriyordu. Daha kötüsü başımın ağrısı gözlerime de vuruyordu. Bir saat boyunca mahallenin her bir tarafını turlayan ben, dönüp dolaşıp aynı yere geri geldiğimi ancak fark edebilmişim. “En iyisi, yakınlardaki sahile uğramalı. Bir banka oturup kafa dinlemeli.” diye düşündüm. Belki geçici kayba uğrayan hafızam yerine gelir ve baş dönmelerim son bulurdu. Ayaklarımın da dinlenmeye ihtiyacı vardı üstelik.

Banka kuruluncaya kadar nasıl dayandığımı bilmiyorum. Suratımı ovuşturuyor ve zonklamalarımın bir an önce beni terk edip gitmesini diliyordum. Tek düşündüğüm buydu. Kayalıklara çarpıp kaçan dalgalar ve martı sesleri bile moralimi düzeltmedi. Bankın dibine yığılıp kalacak ve şehrin zeminine yapışmış bir halde benden kaçan gökyüzüne ulaşmayı düşleyecektim. Ona tutunmaya çalışacak ve bir kez daha hüsrana uğrayacaktım. Yusuf Sami’yi düşünecek ama düşüncelerimin arasına hunharca dalan Yusuf adlı genci görecektim. Neden onu görüyordum ki?

Gözlerim kapanırken bile neden onu görüyordum ki?

Ama ben zorla açmaya çalıştım onları. Düşüncelerim so-

mutlaşmış ve Yusuf tekrar karşımda belirmişti. Yanıma oturmuş, pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“YİNE Mİ BENİ TAKİP EDİYORSUN?” diye bağırdım olanca gücümlle. “BENDEN NE İSTİYORSUN BE ÇOCUK!”

“Anlamıyor musun?” dedi bana. O kadar sakin ve umarsız bir ses tonu vardı ki onu oracıkta gebertmek istiyordum. Sanki ben doğmadan önce üzerime yazılmış mutluluğun senedini çalmış, altına kendi imzasını atmıştı. Benim sahip olmam gereken hayatı kendi üzerine giydirmiş ve bu yüzden en sevdiğim ismi de elde etmişti. “Adının Yusuf olmaya bile hakkı yok!” demek istiyordum, ancak bir Yusuf güzelliğinden nemalandığını da inkâr edemezdim. “Anlamıyor musun?” dedi bu kez. “Seni seviyorum.”

Kelimelerim zihnime kaçtı. Bakışlarım da derinlere. Konuşmaya çalıştım. Anamlı birkaç şey söylemeliydim. “Ben sevecek biri değilim,” türünden şeyler. Ama tek söyleyebildiğim, “Benimle alay etme!” oldu. Her ne kadar onun yalan söylemediğini hissetsem de intikam isteğim henüz sönmemişti. “Seni öldürürüm!”

O hâlâ gülümsüyordu. Sırf bu yüzden bile onu oracıkta öldürebilirdim. En azından bunu denerdim. Ama önce kendime çeki düzen vermem gerekliydi. Baş ağrım bir türlü geçmek bilmiyordu.

“Kimi öldürürsün? Beni mi?” dedi bu kez başka bir ses. “Anlamıyor musun Şeyma... Seni bir dostum, hatta kardeşim gibi seviyorum. Sana yardım etmek istiyorum ama her seferinde benden kaçmayı başarıyorsun. Son birkaç gündür sana neler oluyor, anlayamıyorum. En azından konuş, derdini

paylaş... O da yok! Sanki benim yerime başkasına konuşuyorsun. Arada kardeşinin ismini sayıklayıp duruyorsun. Bunu anlayamıyorum. Neler oluyor Şeyma? Lütfen sana yardım etmeme izin ver. Anlat ki bileyim!”

Zehra'nın umutla parıldayan gözleri karşısında ne diyeceğimi şaşırılmıştım.

“Ama sen... Yusuf...” Kelimelerim, dudaklarımdan koparak gittiğinde, yine bir yanımın daha eksildiğini anladım. O kelime eksilmişti bu defa. Yusuf gitmişti.

“Sen... En başından beri... Sen...”

Kapanıyordum hayata. Ağrıyan gözlerim de kapanıyordu. Ellerim havaya kalktı. Beni kaldırmaya çalışan bedenime rest çekiyordu gözlerim oysa.

Ve sonunda onlar da kapandılar.

...

Gözlerimi yeniden açtığımda bir hastane odasıındaydım. Talih hiç uğramazdı kapıma aslında. Büyük hayaller kurmama-yı öğrenmiştim. Hem zengin hem yakışıklı kocalar pembe dizilerde olurdu mesela. Özel güçler fantastik filmlerde keşfedilirdi. Sonra aksiyon filmleri vardı bir de. Kahraman filmin sonunda hem kendisini hem de arkadaşlarını kurtarırdı. Mutlu sonla biterdi filmler. Ama hayat devam ediyordu. Mutsuz sonların devamında başrolü paylaşıyorduk. Ve bir hokus pokusla filmlerin içine girme şansımız yoktu.

Gerçek hayatta ölümler vardı. Hastaneler vardı.

Kalabalık ve hastalık kokan hastaneler.

Fakat ben gerçekten düş gibi bir hastane odasıındaydım.

Yatağım inanılmaz derecede rahat hissettiriyordu. Beyazlıklar içindeydim. “Düş olmalı bu,” diye düşündüm. “Özel bir hastanedeyim.” O anda paramı kimin ödeyeceğimi ve neden durup dururken özel bir hastanede olduğumu düşünemedim.

Gördüğüm lüks karşısında hayrete düşmemek elde değildi. Fakir kasabamızda böyle bir hastane odası görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir dakika, ben daha önce hiçbir zaman hastane yolu arşınlamamıştım ki. Belki küçükken... Ya da hatırlamıyorum.

Ben oldum olası hastanelerden nefret ederdim.

Ancak şu anda kasabamızdan bir uzay filmine fırlamışçasına tuhaf bir durumun içindeydim. Yanı başımda elimi tutan genç kıızı fark edinceye dek, odanın içini anlamlandırmakla meşguldüm o sırada.

Hastane duvarına monte edilmiş geniş bir televizyon, içinde kaybolabileceğim sürmeli büyük bir dolap ve bir köşede, büyük cam pencerelerin dibine iştirilmiş küçük, yuvarlak bir masa, onun az ilerisinde lüks bir refakatçi koltuğu.

“Burası kesinlikle bir hastane odası falan olamaz,” dedim yine hayret duymaktan kendimi alamayarak. “Ben bir otel odasındayım.”

Gözlerim koltukla buluşuncaya dek, elimi tutan kişiyle zihinsel bir temasta bulunmamıştım. Yatağımın dibindeki koltukta sırtı dimdik bir halde oturuyor ve bana buruk bir halde gülümsüyordu.

“Hayır, sen özel bir hastanedesin!” dedi yine o tanıdık sesiyle.

Gözlerim kapanmadan önce de gördüğüm kişi oydu.

“Sen... Yusuf... Değilsin.”

Karşımda Zehra’yı gördüğümde hayal kırıklığına uğrayacağıma hiç düşünmezdim.

Bana acı acı gülümsemeye devam etti. “Merak etme,” dedi. “Ailene haber vermedik daha.”

“Neyi haber vermediniz? Ve vermediniz derken? Siz?”

“Babam ve ben. Hani babam da doktor ya. Unuttun mu?”

“Unutmuşum.”

Kaşları umutsuzca düştü. “Sorunlardan biri de bu işte. Her şeyi büyük bir hızla unutuyorsun.”

Karşımda babam varmış gibi geldi. Başımda daha farklı bir zonklama hissettim. Dakikalardır beynimi kurcalayan o soruyu nihayet sordum. “Söylesene Zehra, ben neden buradayım?”

İçeri giren doktor, geriye kalan sorularımın bir kısmını cevaplamamı sağladı. Bu adam, aylar önce kendisini ölümün eşliğinden kurtardığım kızın babasıydı. Zehra’nın babası.

İkisi önce bir köşede fısıltı halinde konuşmaya başlamış, daha sonra benden uzakta bu ciddi görünen sohbete kaldıkları yerden devam etmişti. Daha sonra bir ağlama ve koşma sesi duydum. Ayak sesleri bir süre odanın kapısında son bulmuştu. Ancak daha sonra uzaklaşıp gittiklerini işittim. Ağlama seslerinin Zehra’ya ait olduğunu çarçabuk anlamıştım.

Doktor odama geldiğinde, gayet umutsuz ve yorgun bir hali vardı. Bana her şeyi anlattı. Küçüklüğümde beri beynimde bir kütlenin de benimle birlikte büyüyüp geliştiğini öğrendim. Unutmalarım o yüzdendi. Ara sıra kapımı çalan baş dönmelerim de.

En kötüsü, Yusuf'un da o yüzden...

Zehra, Yusuf adında hayali bir kahramanla konuşup durduğumu anlatmıştı babasına. Yusuf hiç var olmamıştı. Okul çıkışlarında beni takip eden o çocuk aslında hiçbir zaman var olmamıştı.

Yıkıldım.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Doktorun söylediğine göre tümör gözlerime yakın bir yerdeydi ve kör olmam an meselesiydi. "Aileme haber vermemle çok iyi yapmışsınız," dedim en sonunda bir şeyler söylemeye ihtiyaç duyarak. "Onların öğrenmesini asla istemiyorum."

"Fakat öğrenmek zorundalar. Öğrenmeliler. Kim çocuğu için-"

"Lütfen!" diyerek sözünü kestim. "Siz benim amcam gibisiniz. Sizi kırmak istemem."

"Aylar önce kızıma yardım ettin," diye devam etti. "Sen beni mutlu ettin ama ailen-"

"Ailemin bilmemesi gerekiyor!" diye yineledim cümlelerimi. "Onların öğrenmesini istemiyorum Doktor Bey."

"Halil Amca, de bana," dedi daha fazla üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak. "Madem beni amca olarak görüyorsun, artık ismimi de bilmen gerekir." Derin ve manalı bir nefes verdi. "O halde ne yapmalıyız, önünde sonunda öğrenecekler."

"Her şeyden önce, gözlerimi kaybedebileceğimi söylediniz, bu doğru mu? Yani, durum o kadar ilerledi mi?"

Umutsuz bir halde başını salladı.

“O zaman sizden bir şey rica edeceğim,” dedim kararlı bir ses tonuyla. “Varsın bu ricam gerçekleşikten sonra öğrensin ailem. Ama hiç değilse iyi bir amaç uğruna olacak. Tabi siz de yardım ederseniz.”

“Ne olursa!” dedi hızla. “Kızımın dostu benim de dostumdur. Onun için her iyiliği yaparım. Gözümü bile kırpmadan. Bundan emin ol.”

“Allah razı olsun.”

Eve geri döndüm. Kısa bir an için. Onlarla vedalaşmak zorundaydım. Eşyalarımı gizlice toplamalı ve uzaklaşmalıydım. Kurguladığım bu küçük oyundan kimsenin haberi olmamalıydı. Ablalarım ve yeğenlerime sarıldım önce. Sorduklarında hiçbir şey söylemedim. Anneme sarıldım. Onun gözlerinin içinde on dokuz yıldır kayboluyordum zaten. Kardeşim Yusuf'a sarıldım, o bana sebep sormadı. Zaten sormazdı. Onun biricik ablasıydım ben. Sıra babama geldi. Kaşlarına ve alınından fışkıran damarlarına bakakaldım bir süre. Bana bakmıyordu. Kelimeler boğazıma düğümlendi. İçimden zikrettim ona olan hislerimi.

Boğazım yanmaya başladığında ona bakmayı kestim. İki türlü de acı verecekti sonuçta. Söylesem kelimelerim acıtacak, sussam zihnim beynime baskı yapmayı sürdürecekti. Diğer bütün işkenceler solda sıfır kalırdı. Ama hangisinin diğerlerine oranla daha acı vereceğini hesap edemedim. O iki kelimeyi saklamak mı yoksa dillendirmek mi daha çok sarsacaktı? Bilemedim. Bilemeyecektim de. Çünkü ikincisini denememeye

alışmıştım. Kaç yıl bu alışkanlığım sürdü ve en son ne zaman sevgimi ifade ettiğimi hatırlamıyorum.

Ama sanırım böylesi daha iyi olacaktı.

Boğazım kararına rest çekercesine daha çok battı. Dil köküm şişmiş ve boğazıma açılan kanalı kapatmıştı sanki. Ses tellerim iptal olmalı, diye düşündüm. Kalbime inen bir yanma hissettim. Bana bakmıyordu. Ona sarılmam gerekiyordu en azından. Düşünmeden, beynimi kurcalamadan ya da boğazımın bana işkence çektirmesine izin vermeden derhal yapmam gerekiyordu bunu. Zincirlerimi kırmam gerekiyordu. Kelimelerin dil kökümde apse yapmasına engel olmam gerekiyordu.

Yapamadım.

III.

Ameliyat başarılı geçti.

Kendime geldiğimde Zehra'nın sesi kulaklarımı doldurdu. "İyisin, değil mi?" diye fısıldamıştı omzuma eğilerek. Nefesini omzumda hissettiğim anda, bir refleks mi bilemem, gözlerimi açasım geldi.

Açamadım.

O an ameliyatın gerçekten başarılı geçtiğini yarı yarıya anladım. Tam olarak anlayabilmem için kardeşimin de sesini duymam gerekiyordu. Zehra'nın omzuna tutundum ve martı sesleri eşliğinde asfaltta yürümeye başladık.

"Seni ona getirdim." dedi duymak istediğim müjdeyi tekrar kulaklarıma fısıldayarak. Gözlüğümü olmayan gözlerime sabitledim. Daha yavaş adım atıyordum artık, daha yavaş ama daha kararlı.

Bir de âmâ insanların hep karanlığı gördüğünü söylerler. Benim gördüğüm şey, koca bir beyazlıktan ibaretti. Her yer ve her şey bembeyazdı. Sanırım düşlerimi görüyordum ben. Bir zamanlar, Yusuf Sami de öyle görüyordu demek ki. Bu yüzden hep gülümsüyordu.

Haklıymışım. Tıpkı onun gibi masumdu beyaz.

Çakıl taşlarını ayaklarımın altında hissettiğimde durduk. İnce bir duvarın yanında olduğumu hissedebiliyordum. Açık

hava tenimi yalarken, nerede olduğumu sorgulamadım. Zehra'ya güvenim tamdı. Bu yüzden artık sormamam gerektiğini biliyordum ama yine de sözlerimin dudaklarımdan uçup gitmesine engel olamadım.

“Bilmiyorlar, değil mi?”

“Kaç kere söyledim sana,” diye çıkıştı huzursuzca. “Evi arayıp bizde kaldığını söylemiştim. Hem sen de evden ayrılırken onlara söylemiştin. Ne çabuk unuttun?”

“Ne çabuk unuttum!” diye tekrar ettim.

“Ama bir şekilde öğrenecekler ya da öğrendiler.”

“Neyi ima ediyorsun?”

“Şimdi anlarsın.”

Bir park alanına geldiğimizi söyledi bana ve başka bir banka oturduk. Önce benim oturmama yardım etti ve ellerimi yakaladı. Tıpkı günler öncesine kadar Yusuf Sami'ye yardım ettiğim gibi, o da bana yardım etti.

“Az ötemizdeler,” diye fısıldadı kulağıma.

“Burada olduğumu bilmiyorlar, değil mi?”

“Yahu, kaç kere söyleyeceğim?” diye fısıldadı yine. Lakin ben o ses tonunda bir muziplik seziyordum. İçim kıpır kıpır ediyordu, artık göremediğim için daha da huzursuzdum. Takip edildiğimi düşünüyordum hâlâ. Acaba Yusuf Sami de mi hep öyle düşünmüştü.

“Keşke onun görebildiği âna tanıklık edebilseydim.”

Bir burun çekme sesi duyuldu. Zehra'nın duyulandığını fark ettim. Ne demek istediğimi anlamıştı. “Yine de... Onlar karşında işte. Seni göremiyorlar merak etme. Ama ben senin

görmene saylayacağım.”

Başımı omzuna yasladım. Kucağında bir çanta olduğunu fark ettim anında. Kafamı yavaşça kaldırdığımda ciddi bir öksürük sesiyle başka bir konuya girmek için hazırlandı. Çantasının fermuar sesini duydum sonra.

Elime tutuşturduğu şey benim eskiz defterimdi.

“Bunu sana bile söylememiştim,” dedim. “Nereden biliyorsun?”

“Vay be! Defterinle artık nasıl sırdaş olmuşsan, tek dokunuşla tanıyıverdin onu. Kışkandım valla.”

“Konu bu değil biliyorsun.”

“Her neyse, tamam. Sen nasıl öğrendiğimi sorma şimdi. Açılmış sayfanın hangisi olduğunu tahmin et sadece.”

Parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirdim. Ancak bu hareketin çizimi bulmama yardım etmeyeceği aşıkârdı. Yine de tahmin etmekte gecikmemiştim.

“Onun resmi.”

“Evet,” dedi. “Kardeşinle aynı ismi taşıyan o çocuk. Ve nasıl bir hayal gücü-”

“Onu ilk başlarda gerçek sandığımı biliyorsun.”

“Ama yakışıklıymış.”

Güldük. Aynı anda kardeşim Yusuf Sami'nin sesi kulaklarımı doldurdu. O da gülüyordu, babamızla birlikte. Tuhaf bir şekilde, o andan itibaren, sesleri daha net geliyordu.

Sol yanımda ani bir fısıltı hissettim.

“Her şeyin planlanmış olduğunu anlamamam için bana bir neden göster.”

Ses Yusuf'a aitti. "Yine mi sen?" diye çıkışacak oldum, ama son anda bu kararımın vazgeçtim. Sonuçta o büyük bir hayal kırıklığından ibaretti. O beni görebilse bile, kimse onu göremiyordu. Ben onun varlığından ibaret olsam da, o aslında hiç var olmamıştı.

Ağzımı açmayacağıma, tek kelime dahi etmediğimi anlamış olmalıydı. Ancak yine de, "Şiş!" dedi hızla beni susturmaya çalışıyormuş gibi. "Ne konuştuklarını anlamaya çalışıyorum."

"Sen de mi?" diyecek oldum ama yine zorladım kendimi. Ağzımı açmamalıydım.

"Artık beni göremiyorsun," dedi. "Ne acı! Ama üzülme ben seni görebiliyorum. Artık bana inanmasan da seni görebiliyorum."

"Neden huzursuzsun?" dedi Zehra. Kızın sesiyle kendime geldim.

"Hiç!" dedim ve bir hayli uzakta olmayan babamın sesine kilitlendim. Kardeşimi 'Yusuf' diye çağırıyordu. Yusuf Sami, "Hani benim adım Sami'ydi!" diyordu ona. "A! Ne çabuk unuttun!" diye karşılık veriyordu babam. "Senin ilk adın Yusuf'tu oğlum. Hani ablan Şeyma koymuştu bu adı sana."

"Onu çok özledim," diyordu Yusuf Sami. "Keşke o da şu anda yanımızda olsaydı."

Biraz daha cılız geliyordu karşılık veren ses. "Bilmiyormusun oğlum? O yanımızda zaten. Hatta o şu an senin gözleminde yaşıyor."

Başımı yine Zehra'nın omzuna yaslıyorum. "Eğer gözlerim olsaydı, şimdiye çoktan ağlardım." diyorum.

Zehra sesini çıkarmıyor.

Ellerimi kaldırıyor ve göremediğim bulutları seyrediyorum.

Kocaman bir beyazlığın ortasındayım.

Ellerim düşüyor.

Kardeşimin doğumuna sevindiğim o gerçek sebebi hatırlıyorum.

Kalbime bir sancı giriyor.

Başımı tutamıyorum.

Son duyduğum şey, Zehra'nın çığlıkları oluyor.

Kendi ölümümü izliyorum.

HATİCE DURMAZ

Yazarlık Atölyesi Öykü Yarışması 2.si

KIRMIZI ÇİÇEKLER

*İ*neceğim durağı kaçıncı daha önce hiç gelmediğim bir yerde buldum kendimi. Fark ettikten sonra ilk durakta inmek mantıklı gelmişti ama otobüsten aşağı adım atar atmaz bunun yanlış bir karar olduğunu anladım. Çok ıssız bir yerdi burası. Etrafta kimsecikler görünmüyordu, ne bir dükkân ne bir ev. Sadece birkaç sokak kedisi. İstanbul'da uzun zamandır bu kadar yalnız kalmamıştım. Siyah bir kedi yanıma yaklaştı. Etrafımda biraz gezindi, sonra uzaklaştı. Bende ne arayıp bulamadığımı anlamadım. Buraya pek insan uğramıyorsa –ki öyle görünüyor– beni garipsemiş olabilir.

Bir an neden böyle izbe bir yere durak koyduklarını düşündüm. Belki cevap bulurum diye, kurumadan önce üzerinde kedi-lerin dans ettiği beton kaldırım da ilerledim ama çok uzaklaşmak niyetinde değildim. Etrafta bir şey göremedim. Yağmurlu ve kapalı havanın etkisiyle burada durmak artık beni tedirgin etmeye başlamıştı. Otobüs durağına geri yürüdüm, bu sırada siyah kedi tekrar geldi. Sanki hislerimi anlamıştı. Burada ikimizden başka

kimse olmadığı için onu sevmeye başladım. Eğildim, tam başını okşayacakken kaçarak uzaklaştı. Sinirlendim. Galiba kedilerle aram hiç düzelmeyecek. Doğrulurken karşıdaki durakta oturan bir çocuk fark ettim. Çok şaşırdım, etrafıma baktığıma emindim. O çocuğu nasıl gözden kaçırdığımı anlayamadım. Sirtında çanta, elinde kırmızı çiçekleri sarkan bir saksı vardı. Biraz dikkatli baktığımda ağladığını fark ettim. Bunun için çaba sarf etmemin sebebi, aramızda iki şeritli bir yol olmasıydı. Buradan çok araba geçmiyordu. Hatta indiğim otobüsten sonra geçeni de görmedim. Durakta oturan çocuğa tekrar baktım, ağlamaya devam ediyordu. Onu hiç tanıımıyordum ama yardım edeceğim bir şeyler olmalı diye düşündüm. Tedirgin etmemek için beklemeye karar verdim. Çocuğu izliyordum. Saçlarının ıslaklığına bakılırsa uzun zamandır yağmur altında oturuyordu. Uzaktan sesini duyamasam da, göz yaşlarını görmek hıçkırıldığını anlamama yetti. Başından ne geçmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Burası senaryo yazmak için çok uygun bir yerdi. Kaçırılma, organ mafyaları, kayıp... Böyle izbe bir yerde insanın başına her şey gelebilirdi.

Saat erkendi ve üzerinde forması vardı. Muhtemelen okulda olması gerekiyordu. Bu çocuğu, mekânı ve kırmızı çiçekleri bir türlü bir arada düşünemiyordum. İşin içinden çıkamayınca yanına gittim. Oturdum. Beni fark edince doğruldu, biraz sakinledi. O da kedi gibi, burada bir insanla karşılaştığı için şaşırmıştı sanki. Bir şeyler söylemek istesem de ne demem gerektiğini bilemiyordum. Daha sonra elinde hiç açılmamış bir peçete paketi gördüm. Bu ağlamaklı halden kurtulmakla, sürdürmek arasında kalmış gibiydi. Bir şeyler söylemiş olmak için peçete istedim. Burnunu çeke çeke uzattı. Teşekkür ettim. Birkaç dakika geçti, hâlâ yüzünü silmiyordu. Elimdeki peçeteyi ona geri uzattım. Yü-

zünü sildi. Üzerinde etkili olabildiğimi görmek beni cesaretlendirdi. Çocuk biraz daha rahatlayınca “İyi misin?” diye sordum. İlk haline nazaran iyi olduğunu görüyordum ama bunu ondan duymak istedim. Cevap vermedi. Sıkmak istemediğim için üstelemedim. Yan yana oturup susuyorduk. Biraz sonra sorunun etkisinin geçmesine fırsat vermemek için atıldı, “İyi olmayacağım.” Böyle bir cevap beklemiyordum. Sesi hala titriyordu. Öfkeli ama öfkesinin boşa olduğunu bilir gibi. Kötü bir şeyler olduğunu hissetmişim. “Çiçekler çok güzelmiş,” diyerek onu bu durumdan uzaklaştırmak istedim. O an, ne oldu diye sormak yapacağım en büyük saçmalık olurdu. “Annemin en sevdiği çiçekler,” dedi. Devam ettirebileceğim bir konu yakalamışken bunu sürdürmek istedim.

-Annen kırmızı rengi çok seviyor galiba.

-Evet, annem kırmızı çiçeklerin koruyucusudur.

Sustum. Bir şey anlamadığımı fark etmiş olacak ki açıklamaya başladı:

-Annem, güller yüzünden diğer kırmızı çiçeklerin fark edilmediğini söylerdi. Gül güzel diye, bülbül güle sevdalı diye diğer kırmızı çiçekleri ihmal etmemeli derdi. Bu yüzden evimizdeki bütün çiçekler kırmızı ama gül değiller. Annem kırmızı çiçeklerin koruyucusudur.

-Annen çok düşünceli bir kadın.

Bunu söyledikten sonra yanağının tekrar ıslandığını fark ettim. Gözlerini göremesem de ağladığını hissedecek kadar tanıdım onu. Bu kez daha sakindi. Onu ilk gördüğüm yerde olsaydım, ağladığını fark edemeyebilirdim. Bir şey söylemedi. Bu sırada o siyah kedinin yakınlarda dolaştığını gördüm. Onu umursamadım.

Çocuğa dönüp “Kırmızı çiçekleri sen de sever misin?” diye sordum. Bu sefer cevap vermekte gecikmedi. “Annemin sevdiği her şeyi severim ben. Yokluğunu hissettirmemem gerek çiçeklere. Onlar göremiyorlar ama birçok insandan daha fazla hissediyorlar.” Aklıma gelen düşünceleri hemen defettim. Buna inanmak istemiyordum. Bir şey söylemedim. Sessizdim ama kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Kafamın içi susmuyordu. Konuşmanın başından beri ısrarla ittiğim düşünceler şimdi daha da güçlenmiş aklımın başköşesine oturmuştu. Ben hâlâ kendi kendime çırpırırken hiç beklemediğim bir şekilde konuşmaya başladı, “Evet, annem öldü.”

Kafamdaki kalabalık sustu. İşte şimdi tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum. Artık yardım etmem imkânsızdı. Hayatının altüst olmasına karşın, umutlarımı tek seferde elimden aldı. Bu kadarına hakkı vardı. Gözlerim doldu. Ağlayamadım. Ölüm kelimesi gayet tanıdık olsa da, bir çocuğun ağzından çıkınca böyle oluyor sanırım. Öyle soğukkanlılıkla söyledi ki bunu, ağlarken gördüğüm çocuk bu değildi sanki. Aklıma kendi annem geldi, hemen arayıp sesini duymak istedim. Elim telefona gitti ama şu durumda bunu asla yapamazdım. Benden bir şeyler söylememi beklediğini fark ettim. Hiçbir faydası olmayacağını o da biliyordu. “Üzgünüm.” diyebilirdim. Bir şey söylemedi. Sakindi, onun yaşlarındaki bir çocuktan beklenmeyecek kadar sakin. Başını göğesine kaldırdı. Bulutları izliyor sanırdınız ama ben anladım, annesini geri istiyordu. Benim için çaresizlik bu anı izlemektir. Onunla kıyaslamıyorum. Tekrar ağlamaya başladı. Belki de hiç durmamıştı. Kırmızı çiçekler ıslanıyordu. Bekledim.

-Peçete ister misin?

-Evet.

Artık tamamen toparlanmak istediğini anladım. Peçeteyi ona geri uzattım. Yüzünü sildi. Kucağındaki saksıyı sıkıca kavradı. “Bu çiçekleri anneme götürüyorum, gelmek ister misin?” Elimle yanaklarımı sildim. “Annenle tanışmayı çok isterim,” dedim. Ne kadar gerçeği öğrensem de, her şey yolundaymış gibi davranmak iyi hissettiriyordu. Beraber tek başıma cesaret edemediğim kadar yürüdüktan sonra buranın neden bu kadar تنها bir yer olduğunu anladım. Artık her şey anlam kazandı. Mezarlığın geniş kapısının önünde siyah kedi bizi bekliyordu.

Bir mezarın üzerine en çok ne renk çiçek yakıştır diye düşünmemiştim hiç. Artık cevabını biliyorum.

SABANUR GÜMÜŞ

Yazarlık Atölyesi Öykü Yarışması 3.si

BİR PARÇA SİYAH

06:19

Bugün öğrendim, sokak lambaları bu saatte sönüyor burada. Camdan sızan hafif ışık ve rüzgâr bu saatte çekip gitti. Çok garip... Ne karanlık, ne aydınlık. Bir korku var içimde. Nedenini bilmediğim bir sıkıntı. Sanırım kalbim artık eskisi kadar hevesli değil atmaya. O kadar yavaş ki şu an hissediyorum hatta sayabilirim atışlarımı. Her nefes alışımında içimde bir dünya yıkılır gibi acı duyuyorum. Yorgunluk, bıkkınlık...

Yağmur yağmıyor ama ıslak ve sessiz bir karanlık. Sadece ben ve içimdeki sesler. Ne beni anlayacak birileri ne de anlatsam hissedecek bir var. Nefesimi tüketmeye de gerek yok. Kimseye saatlerce, “Bak benim canım bu yüzden yanıyor, böyle hissediyorum, kayboluyorum,” diye anlatmaya da gerek yok.

Sadece yazıyorum. Yazdıklarım da bana kalıyor. Sadece nefes aldığımında bütün kemiklerimin sesini duyar gibi, içimin darıldığını hisseder gibiyim. Vücuduma bir acı yayılıyor. Bütün bedeni sarıyor önce, sonra en ağır en acı haliyle hepsini bütün kalbimde

hissediyorum. Tek olan, gözümde düşen bir damla yağ ve kursağımın gelen, kimse duymasın diye sığıttığım yutkunma sesi. Söylemeye karar verip de dilimden geri dönen her şey orada. Göğsümde düğümler. Yutkunamıyorum. Sadece tıkanıyorum.

SALİH ERTEM

Yazarlık Atölyesi Öykü Yarışması Mansiyon

HANGİ RENKLE BOYANDIN?

“*Y* Ya acizler diyarında bir nida bizimkisi, ya ahir zamanda bir saçmalama sizinkisi. Ey uzun yaşayacağını iddia eden su yeşili, geçenlerde senin gibi söyleyenini gördüm, dün kararmıştı garibim. Yeşilin en koyu tonusunuz hepiniz, renginizden belli zaten, kaymış tipiniz. Hayretler içindeyim durumunuz karşısında, susarım lakin kabul buyurun şu koşulumu da. Ya sonsuza dek sussun şu boş konuşanlar ya da dilini mühürlesin beyni akmuş mahlûkatlar. Mührün altına da ‘Kendimle övünürdüm ağzıma kilit oldu. Ben haddimi aşmıştım bu da bana ders oldu,’ yazdırırsınız.”

Önümden uzun yaşamın sırlarını arkadaşlarıyla paylaşarak geçen bir su yeşili bayanı görünce, kendimi tutamadım haliyle. Nefesim kesilip konuşmaya ara verdiğimde göz ucuyla yanımda oturmuş beni dinleyen adama baktım.

Renginiz koyulaşıyor, dedi.

Telaşla ellerime, kıyafetime baktım, doğrudu söylediği. Açık yeşil rengim koyulaşıyordu. Böyle düşünmeye devam edersem ilerleyeceği aşikar ve bunu durdurmak yalnız benim elimde. Kafamı yanımdaki adama çevirdiğimde bana gülümseyerek baktığını gördüm. Acaba o da mı yeşillerden, kendinden emin görünüyor, yoksa mavilerden mi? Yok, ama bir saniye, adam beyaz. Pekâlâ, tam beyaz sayılmaz ama ne önemi var. Herkesin rengârenk olduğu bu ülkede böyle kalabilmesi bile mucize. Kısa süreli bir şaşkınlığın ardından kendime gelmişim ki, yanımdan uzaklaşmaya başladı. Arkasından koştum ama izini kaybetmişim. Arayan gözlerle etrafa baktığımı gören bir nefli yeşil, yanımda bitti.

Ben Hakkı. Ne arıyorsun? Kimi arıyorsun? Ben bilirim, haydi sor!

Sadece gülümseyip oradan ayrıldım. Hakkı'yımış. "Hakkının hakkını hakkıya verin, hakkının hakkı hakkıda olmalı," diye bir söz vardı sanki, o geldi aklıma. Bir şey karşılığında verilmez mi hak? Gel gör ki bazıları hakkını peşin almış, zenginlikten ölecekler. Uzak durmalı böylelerinden. Bunlar her şeye lafları, her konuda fikirleri olan, nesli tükenmeye bir türlü yüz tutmamış mahlûkatlar. Yeşil denen illetin her tondaki başyapıtı bu insanlar. Hakkı da yeşilliğinin hakkını veriyor.

Beyaz kıyafet satan mağazanın camından yansıyan aksime baktım. Turkuaz olmuşum. Birilerini eleştirdikçe rengim koyulaşıyordu. Ama etrafta bu kadar kendini bilmez insan varken buna nasıl kayıtsız kalabilirim ki? Kafamdan düşünceler geçtiği anda biraz daha karardım. En iyisi bir an önce eve gitmek.

Sonumu şimdiden görebiliyorum. Nefti yeşil olduktan sonra

tamamen kararıp öleceğim. Bunu kabullenmiştim, hepimiz kabul leniyorduk. Ömrümüze biçilen renkle gittiği yere kadar yaşam mücadelesi veriyorduk. Hikâyenin en başında, doğduğumuzda hepimiz beyazızdır. Yaşımız büyüdükçe kişiliğimiz oturur.

Rengim on üç yaşına kadar bembeyazdı. Ailem okumuş kül- türlü bireylerden oluşuyordu. Turkuazın en güzel tonundalardı. Benim de kendileri gibi olmamı istediler. Tüm maddi imkânsız- lıklara rağmen Açık Turkuaz Yetiştirme Okulu'na kayıt yaptırdık. Öğrenmeyi çok seviyordum. Diğer arkadaşlarımdan daha süratli değişiyordu rengim. Bu yüzden bazıları morarmaya başlamıştı, kiskanıyorlardı. Bu durum okul idaresinin hoşuna gitmemiş ola- cak ki, mor olan öğrencileri okuldan attılar. Bir gün evime gider- ken gri bir adam yolumu kesti. Oğlunun morarmasına sebep ol- duğumu söyleyip beni öyle bir dövdü ki, sormayın gitsin. O gün inat ettim; herkesten çok şey bilip en güzel renkli turkuaz ben olacaktım. Bunları düşündüğüm anda rengim bir anda koyulaştı. O gün bugündür rengimle beraber hayatım da karardı. Okuldan atıldım, hiçbir işe alınmadım. Takdir edersiniz ki çok bilmiş bir adama kimse iş vermek istemez.

Hepimiz böyleyiz işte. Çocukken beyaz olanlar, kırılıyor, üzülüyor, hırpalanıyor sonunda da renkleri oluşuyor. Kırmızı olanlar sevip yitirmiş, maviler gelecekten umutsuz, sarılar çeşitli hastalıklara tutulmuş olanlar. Başlangıçta üç renk varken bazı beyazların farklı olaylara kırılması sonucunda çeşitli renkler ortaya çıktı. Kıskançlık, yalancılık, kindarlık, açık sözlülük hatta iyi huy- ların bile bir rengi oldu. Her şeyin aşırısı zarardır neticede. Her doğruyu dürüstlük adına zaman, mekân tanımadan söyleyip in- sanları kıranlar turuncu oldu. İlim talep etme amacıyla her şeyi

öğrenmek isteyenler ise biz yeşiller. Bir şeyleri beğenip özenenlerimizin ise masumiyeti, haset denen illete teslim olup mora dönmüştü. Ve daha sayılmayan onca huy ve ton. Aynı olan, yalnızca sonumuz. Bir süre sonra her birimizin rengi öyle koyulaşacak ki simsiyah bir şekil alıp, duygularına yenilmiş kömür karası cesetler olacağız.

Derin bir of çekip yoluma devam ettim. Şimdi karşiki dağların yıkılması gerekmiyor muydu? O kadar umutsuzum ki neredeyse lacivert olacağım. O yüzden bunun hakkında konuşmak istemiyorum. O da ne? Az önce peşinden koştuğum beyaz adam... Hemen yanına gittim.

- Merhaba, lafi hiç uzatmadan soracağım. Hangi beyazcı mağazadan giyiniyorsunuz bayım? Gerçek renginizi hiç belli etmiyor.

- Merhaba. Bunlar benim kendi kıyafetlerim, üstelik beyaz bir kıyafete verecek milyonlarım da yok. Üzgünüm yardımcı olmadım, dedi ve seri adımlarla yürümeye devam etti.

- Hey! Buna inanmamı beklemiyorsun değil mi? Neredeyse kırk yaşında görünüyorsun. Beyaz kalman imkânsız. Yoksa yalancı kahverengilerden misin?

- İmkânsız dediklerinin gerçekleşmesi için yalnızca imkân bulmalısın, dedi ve gülümsedi.

Onu baştan aşağı süzdüm, bilmiş konuşuyordu. Daha yakınına geldim. Rengi biraz olsun değişmiyordu. İyi de bu nasıl oluyordu? Öylece durmuş düşünüyordum. O ise yoluna devam ediyordu. Takip etmeye başladım. Önce şekerkiye girdi. Çıktığında elinde bir sürü poşet vardı. Okula doğru gitti ve bahçedeki çocuklara şeker dağıtmaya başladı. Oradaki herkes mutlu görünüyordu. Hatta bazı renklere bürünmek üzere olan çocukların beyazlaştığı-

nı görüyordum. Bu hayatımda bir ilkti. Hiçbir insanın renginin açıldığını görmemiştim.

Tüm şekerler bittikten sonra okuldan çıktı ve yolda ilerleme-ye başladı. Gideceği yeri çok iyi biliyormuş gibi emin adımlarla ama asla varamayacakmış gibi uzun süre yürümeye devam etti. Gördüğü beyaz kedileri sevdi. Çocuklarla top oynadı. Bunlar bende şok etkisi yaratıyordu. En sonunda izbe bir binaya girdi. O kadar eskiydi ki burada birinin yaşaması imkânsızdı. Ama yanılmışım. İçeride koyu griliğinden ömrünün sonuna yaklaşmış olduğu her halinden belli olan bir adam vardı. Sessizce bir köşeye sindim ve onları izledim. Ne konuştukları duyulmuyordu. Ama gördüklerim karşısında neredeyse renk değiştirecektim. Ne hissedeceğimi bilemiyordum. Benim gibi bir koyu yeşil, bilmediğini düşünmesi gerçekten şaşırtıcıydı. Adamlar konuştukça siyah olanın rengi açılıyordu. Neredeyse beyaz olacaktı. Buna nasıl mümkün olabilirdi.

Beyazımsı adam en son gri adama gülümseyerek elini sıktı ve oradan ayrıldı. Takibe devam ettim. Hava kararmıştı. Endişeliydim. Evimden bir hayli uzaklaşmışım. Adam durdu, arkasına baktı. Saklanacak hiçbir yer yoktu, öylece kalakalmışım. Ne yapacağımı bir an bilemedim. Biraz kibirle, “Ben koyu yeşilim. Nasıl bilmem?” diye söylendim. Herhalde bilirdim. Bu adam dengemi bozmuştu. Bir kafa hareketiyle yanına gelmemi işaret edip yoluna devam etti. Ona yetiştim.

- Sormayacak mısın? dedim.
- Efendim?
- Seni neden takip ettiğimi diyorum. Sormayacak mısın?
- Ne sen beni takip ettin. Ne ben seni yakaladım. Sadece me-

rak sebebi halin.

- Öyle konuşup nasıl renk değiştirmiyorsun? İşte bunu öğrenmek istiyorum. Ben koyu yeşilim merak etmem. Bilirim. Sen kendini çok şey biliyor sanabilirsin ama benden çok şey bilemezsin.

Kendimle çelişiyordum. Saçmalamayı bir kenara bırakıp sorumun cevabını almalıydım.

- Çok şey bilmiyorum. Senin anlamadığın sayısız şey var. Asıl çok şey bilmek, hiçbir şey bilmemektir. Değil midir?

Sinirleniyordum. Nasıl konuşuyordu benimle. Sessizce yürümeye devam ettik. Ne o konuşuyordu ne ben. Nihayet küçük bir evin önüne geldik. Kapıyı açıp girmemi işaret etti. Neden yapıyorum bilmiyordum. Ama sualsiz içeri girmiştim. Fazlasıyla mütevazı bir evdi, etrafı inceledim, abartılı tek şey yoktu. Bir bardak çay getirdi ve uzattı.

O günün hayatımın dönüm noktası olacağını kim bilebilirdi. Adamın hiçbir numarası yoktu. O gerçekten beyazdı. Tüm renkleri barındıran ama hiçbirine benzemeyen, her şeyi hissedebilen ama duygularına asla yenilmeyen... Onda farklı bir şeyler vardı.

Daha sonra her günümüz birlikte geçti. Kedileri birlikte sevip, şekerleri birlikte dağıttık. Ona hangi beyaz kıyafet mağazasından giyinip asıl rengini nasıl sakladığını sorduğuma hâlâ inanamıyorum. Ya da sorduğum diğer sorulara. Onunlayken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Günler ilerledikçe yeşil olan rengim açılıyordu. Herhangi bir yerde ve zamanda karşıma çıkan adam dünyamı değiştirmişti. Birkaç ay sonra artık rengimi anlayamıyordum. Devamlı değişiyordu. Rengârenk bir adam olup çıkmıştım. Bu durum beyazlaşmadan önceki son aşamaydı.

Heyecanlı günler çabucak geçti. Artık neredeyse beyazdım. Yaşadığım bunca şey onun eseri idi. Olduğu gibi devam etmek değil, olabilecekler için uğraşmak gerekiyordu. Yeşilken her şeyi bildiğimi zanneder, aklımla övünürdüm. Bilmiyordum, akıl fukara olunca zikir de ukala oluyormuş. Kısa zamanda çok şey katmıştı bana. Dostluk her şeyin üstesinde gelen muazzam bir renkti. Bu renkle boyanmak mutlu ediyordu beni. Ona duyduğum muhabbet yıllar geçtikçe katlanarak devam ediyordu. Birlikte diğer insanlara yardım ediyorduk. O şeker dağıttığımız okulun yeni sahibi bizdik. Artık o okul, öğrencilerin kırılarak büyümelerini sağlıyor, gülererek beyaz kalmalarını sağlıyordu.

Tek sorunumuz şuydu: Beyaz kaldığımız için öleceğimizi hiç aklımıza getirmiyorduk. Bir beyaz kırılmaktan kaçır ve renk sahibi olmazsa ne olur? Ne zaman ölür bilmiyorduk. Bana, bu soruların cevabını veren olayı yaşamak istemezdim.

Bir gün okula gitmek için hazırlık yapmış dostumun gelmesini bekliyordum. İşi biraz uzun sürmüştü. Merak ettim, odasının kapısını çalıp içeri girdim. Açmamla donup kalmam bir olmuştu. Hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

- Dostum. Ne oldu? Neyin var, dedim.

- Sanırım ziller benim için çalıyor.

- Hayır. Sen beyazsın. Şimdi gidemezsin, diye ağlamaklı bir şekilde bağırardım.

- Hayat yaşamak için fazla heyecanlı, bense bunun için çok yaşlıyım. Seninle tanışıp birlikte bu yolda yürümek onur vericiydi dostum. Beni yalnız bırakmadığın için minnettarım aynı zamanda bana kattığın onca şey için de.

Bedeni kucagımda öylece kalakaldı. Yanılıyordu. Ben ona değil, o bana çok şey katmıştı. Hafıza sokağını nisyan adımlıyordu

ama onu asla unutmuyacaktım. Yolu bilmekle o yolda ilerlemek farklı şeylerdi. Bana öğrettiği en mühim şeylerdendi bu. Yolu biliyordum ama ilerlemiyordum. Onunla beraber attım ilk adımlımı ve yine onunla koştum. Şimdi de kaldığım yerden devam edecektim, o böyle isterdi. Ülkemizde beyazlık hüküm sürecekti. Yeni bir renk öğrenmişim, diğerlerine öğretmeye devam edecektim. Dostluk ve muhabbetin rengi.”

Bu öykü biraz kafa karıştırıcı, en azından çocuklar için. Bir kreşin kütüphanesinde yeri yok. Bu yüzden hikâyenin ortasında kesip içimden okumaya başladım zaten. Göz ucuyla çocuklara baktım, hepsi uyumuş, bu iyi. Kitabı sessizce kapatıp parmak uçlarıma basarak odama gittim. Acaba bizler de anlatıldığı gibi renkli olsaydık beyaz insan kalır mıydı?

Neyden bahsediyorum? Tabii ki kalmaz. Ne geçmişte ne gelecekte saf ve temiz kalan insan olabilir, deyip göz devirdim. Böyle hikâyeler yazarak çocukların kafalarını karıştırıp, iyi insanların varlığına inandırıyorlar, oysa insanlar acımasız, kibirli, kinci.

Elimdeki ince kitabın cildini incelemeye başladım. Arka kapağında gözüme bir şey takıldı. Bu kesinlikle çocuk kitabı olamaz.

“Ey Âdemoğlu! Beyaz insan olmadı, olmayacak, karaydı millet diyorsan sus,

Geldi 1445 sene önce pürü pak efendin, nefretini kendine kus.”

ZEYNEP ÇİTİL

Yazarlık Atölyesi Öykü Yarışması Mansiyon

KAFE BRÜKSEL

S allanan sandalyesinde oturuyordu. Uykusu gelmişti yine. Sahi, emekli olalı kaç gün olmuştu? İlk başlarda o hızlı temponun yavaşlamasına sevinmişti. Dilediği kadar uyuyabilecekti artık. Günlerce uzak kalmayacaktı evinden. Bütün bunlar onu gülümsetmişti, ta ki ilk haftanın sonuna kadar. Uyku düzeni yılların verdiği alışkanlıkla eskisi gibi devam ediyordu. Gün içinde ara ara uyuklasa da başka yapacak bir şey bulamıyordu. Bütün gün eşi nasıl evde oturuyordu? Birkaç ayda kendi kendine çok sormuştu bunu.

Etrafa yayılan kokuyu çekti içine. Anlaşılan eşi yine mutfığa girmişti. Gözlerini kapayıp ileri geri hareket ettirdi sandalyesini. Kekler hazır olana kadar biraz uyumaktan zarar gelmezdi. Biraz daha yayıldı yerine, onu kapının önünde, gülerek izleyen kadından habersiz

“Uyuma sakın, bey.”

Yerinden sıçradığında eşi kahkaha atmaya başladı. İki saniyede içi geçmişti adamın. Emekli oldu olalı boşluktaydı. Kadın da

ne yapacağını şaşırmişti. Sık sık çocuklarını eve davet ediyordu bu yüzden. Tabii onların da kendi hayatları, işleri vardı. İlgilenmeleri gereken kendi çocukları...

“Ne yaptın yine hatun? Bu ara kilo aldım bak, haberin olsun.”

“Oh olsun! Kaç yaşında adamsın, az göbeklen be! Yıllardır ne çektim ben, sonunda...”

Eşinin yalandan hayıflanmasıyla tek kaşını kaldırarak üstünde bir göz gezdirdi. Karnına vurdu birkaç kez. Ardından bilmiş bilmiş bakan karısına döndü.

“Ee, tabii kolay değildi seni almak hanım.”

“Heheyt! Kim için zordu acaba, hem sonu kötü mü oldu?” duraksadı kadın, yüzündeki gülüşüyle. Hareketlenirken devam etti konuşmasına. “Lafa tuttun beni, ay! Kurabiyelerimi unuttum. Bekle az, uyuma sakın ha!”

Eşinin arkasından kahkaha attı adam. O gelene kadar da evi kaplayan güzel koku eşliğinde eskilere daldı. Kakaolu olmalıydı kurabiye. Onun etkisinden mi bilinmez uçuş yaptığı zamanlarda gittiği pastaneler geldi gözünün önüne. Daha doğrusu eşiyile tanıştığı mekân...

Belçika’da iki gün kalıp tekrar Türkiye’ye dönecekti. Zamanını iyi değerlendirmek istiyordu. Daha önce ki gelişlerinde birçok yeri gezmişti zaten ama bu sefer tatlılarına merak sarmıştı. Eh, Belçika çikolatasının namını az duymamıştı.

Yaptığı kısa bir araştırmadan sonra eline gidilecek yerler listesini almış, dolaşmaya başlamıştı. Geriye bir tek Brüksel’in ana meydanına çıkmak kalıyordu. Biraz daha ilerleyip sol taraftaki sokaklardan ilkinde girince yerinde dondu kaldı. Yolun sonuna

kadar her yeri çikolataçılar kaplamıştı. Kendine hakim olamıyor başı bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Her bir yandan iştah açıcı kokular yükseliyordu. Şekerle arası iyi olmayan birinin bile burada çıldırması mümkündü.

Biraz daha ilerledikten sonra dükkânlardan birine girdi. Etrafa bir göz attığında ise içi sıcacık oldu hemen. Huzur veriyordu insana. Duvarlar genel olarak mavi olsa bile aralarda bebek pembesi de kendini gösteriyordu. Beyaz tahtadan masa ve sandalyeler yerleştirilmiş pembe ve maviden oluşan minder ve küçük örtülerle süslenmişti. Dükkânın tezgâh kısmında ise bambaşka bir ahenk hakimdi. Vitrine yakın bir yerde duran çikolata şelalesinin hemen yanında küçük hediyelik eşyalar duruyordu. Ve çocukluğunun vazgeçilmezi Ten Ten...

Yeğenine birkaç tane hatıralık oyuncak seçtikten sonra kasanın ardında bekleyen kıza döndü. Hangi dilde konuşması gerektiğini düşünürken gülümsedi tezgâhtara doğru. Sonunda İngilizce de karar kılmıştı.

“Good morning, lady. Do you speak English?”

(Günaydın, hanımefendi. İngilizce konuşabiliyor musunuz?)

“Good morning, Yes, sir! How can I help you?”

(Günaydın. Evet, bayım! Nasıl yardımcı olabilirim?)

Gülümseyip vitrine yöneldi. Derin bir nefes verip çikolatalara bakmaya başladı. Bir yandan da kız ona neli olduklarını açıklıyordu. Dinledikçe ağzı sulanıyordu.

“Allah’ım, bunlardan birini seçmek çok zor.”

Genç kız kıkırdadığında bile fark etmedi adam. Kendini kaybedip çikolatalarla konuşmaya başlamıştı.

“Türk’sünüz demek,”

Adam kızın Türkçe konuşmasıyla hemen başını kaldırdı.

“Si-siz?”

“Türk’üm, efendim.”

Adamın şaşkın haline gülerek karşılık verdi. Bir ülkede uzun yıllar kalmanın etkisiydi orahlara benzemek. İster istemez oluyordu bu. Her ne kadar sık sık Türklerle de karşılaşsa...

“Ah, üzgünüm. Kabalık ettim, sadece beklemiyordum.” Elini uzattı ve devam etti. “Ben Ömer.”

“Sema,” birkaç saniye sonra elini geri çekerek “Kararsız kaldınız sanırım. İsterseniz size tadımlık bir tabak hazırlayayım.”

“Tabii,”

Başını hafifçe eğip kabul etti. Kız tabağa birkaç tane çikolata koyarken izledi onu. En sonunda hasır sepetten kırmızı bir elma aldı kız. İlk anlam veremese de bir dilim ekmek de eklenince düşünmeyi bıraktı. Masalara geçtiğinde Sema da karşısına oturdu.

“Birini yemeden evvel küçük bir parça ya ekmek ye ya da elmadan ısır. Su da içebilirsin istersen. Bu, tatlar arasındaki farkı daha iyi anlamanı sağlar.”

Ensesini kaşıyıp başıyla onayladı onu. Kısa bir teşekkürden sonra ağzının suyunu akıtan çikolatalardan birini ağzına attı. Adamın bu haline gülmeye başladı kız. Az önce uyarmasına rağmen dinlememişti onu. Yüzünde oluşan ifadeden beğendiği belli oluyordu.

“Isırarak yersen tadının keyfini daha uzun süre çıkarabilirsin.”

“Ah, pekâlâ. Sanırım dayanamayacağım.”

Tabak boşaldıktan sonra bile devam ettiler konuşmaya. O günü gezerek geçirmeyi düşünen adam ise asla pişman olmadı orada geçen zamana. Kızın yakında İstanbul'a döneceğini öğrenince ise numarasını verdi. 'Bir şeye ihtiyacın olursa haber verisin,' diye tembihleyerek birkaç kutu çikolata ile çıktı dükkândan.

“İki dakikalığına ayrıldım yanından, yine uyuya kalmışsın be Ömer.”

Karısının sesi ile gözlerini açtı. Elindeki kurabiyelere uzanırken gülümsüyordu.

“Yok canım, ne uyuyacağım? Sadece düşünüyordum.”

Eşi çoktan yanındaki sandalyeye yerleşmiş, “Hadi oradan be,” dercesine ona bakıyordu. Bir başka kurabiyeyi daha ağzına atıp devam etti konuşmasına.

“Bizim Elif'in lise arkadaşı çıkmasaydın acaba beni arar mıydın, diye.”

“İlahi bey,” Gülmekten kesik kesik konuşuyordu. “Şimdi nerden çıktı bu?”

“Nerden olacak canım? Sürekli, Sema ile aranızı ben yaptım, diye dolanıyor o cadaloz.”

“Ah be adam, arar mıydım bilmiyorum ama Elif'in senin kardeşin çıkması iyi oldu. İstanbul'a döner dönmez karşılaşmış olduk fena mı?”

İkinci çayı uzamış da uzamış akşamı bulmuştu sohbetleriyle. Yemeğe ortaklarına gideceklerdi. Hemen hızlıca hazırlanıp karşı daireye geçtiler. O kadar da uzundu yolları. Hâlâ sofrayı kuran kardeşini görünce takılmadan edemedi Ömer. Sema ise çoktan arkadaşına yardım etmeye başlamıştı.

“Küçükken de böyleydin sen Elif, ağır ağır hareket ediyordun hep.”

“Ay, haspam. Git evine sen. Zaten aylardır çıkmıyorsun oradan.”

Gülerek başını iki yana salladı. Kolunu Yusuf’un omzuna atıp dostça sıktı. Dramatik bir tonda konuşmaya başladı.

“Bu kızı sana vererek başını yaktım kardeşim, hakkını helal et.”

“Ömer! Gelmişsin altmış yaşına, hâlâ benimle mi uğraşıyorsun sen?”

İki kardeş en fazla ne kadar büyüyebilirse o kadar büyümüştü onlar. Birbirleriyle didişmeyi bırakmadan devam etmişti hayatlarına. Çevreleri ilk başta yadırgasa da alışmıştı bu hâllerine. Yaşları kaç olursa olsun, birbirlerinin yanında hep çocuktular.

“Ya, sen evde sıkıntıdan iyice bana sardın. Pastanenin başında dursana!”

Elif’in sözleriyle birlikte masada suskunluk başladı. Ciddi değildi o cümleyi kurarken. Ama birçoğunun aklına yatmıştı bile.

“Ay, Ömer olur mu ki? Biz arkada mutfakta dururuz, sen de tezgâhta. Hatta Yusuf da emekli olmayacak mı birkaç yıla? O da sana katılır. Sıkılmamış olursun.”

Sema’nın heyecanla konuşmasıyla o da düşündü. Onca yıl ağır bir işte çalıştıktan sonra birden bırakmak boşluğa düşürmüştü onu. Pastanede çalışmak iyi olur muydu ki? Hem orası sıradan bir yer değildi. Sema’yı İstanbul’da kalmaya ikna eden yerdi. Brüksel’de ilk gittiği kafenin bir benzerini açmışlardı. Onlarla birlikte büyüyen küçük dünyalarıydı, Kafe Brüksel.

Bütün bunları düşününce kararımı verdi Ömer. Daha fazla beklemeye gerek yoktu. İyi gelecekti ona. Muzip bir tonda kabul etti teklifi.

“Çalışanlara vitrinden yemek serbestse neden olmasın?”

AZİZA KARACAN

İNCİ GEZEĞEN'İN SİYAHİ

Bir Çin felsefesi olan Ying-Yang'a göre, evrendeki her şeyin bir zıddı vardır. Bu zıtlıklar, birbirlerini dengeleyecek şekilde bir arada bulunurlar. Her beyazın içinde bir siyah, her siyahın içinde bir beyazın olduğu gibi. Bu felsefeye örnek verilebilecek bir hikâye de gökyüzünün ardında saklıydı.

Uzayın derinliklerinde, mavi gezegenin birkaç galaksi ötesinde, beyaz renklerin oluşturduğu bir dünya vardı. Ancak içlerinde bir tane de siyah yaşıyordu. Bu gezegenin adı İnci Gezeğen'di. Böyle söylenmesinin sebebi, uzaydan bakıldığında inci gibi görünmesiydi. Gezegenin bu güzelliği herkesi hayran bırakırken, etrafındaki gezegenlerin kıskanmasına da yol açıyordu. Öyle ki en yakında bulunan Papirüs, hain planlarla onu yok etme çabalarındaydı. Bundan habersiz olan İnci halkı ise mutlu mesut yaşamaya devam ediyordu.

Bir gün bu beyaz diyarda büyük bir patlama meydana geldi. Narin ve zarif olan beyazlar, patlamanın etkisiyle kırılarak yeni renkler oluştururken, siyaha hiçbir şey olmamıştı. Ancak İnci

Gezegen'in dengesi bozulmuştu. Aynı renk tonundan olanlar bir araya gelerek kendi kabilelerini oluşturmuşlardı. Bu kabileler, birbirlerine soğuk davranmakla kalmayıp, onlardan tamamen farklı olan Siyah'ı da dışlamışlardı.

Siyah bu davranışlara alıştı. İnci Gezegen'de var olduğu günden itibaren dışlanıyordu. Ama o kimsenin dediklerini umursamıyor, yalnızlığına tutunarak yaşamaya çalışıyordu. Bir sabah İnci Gezegen'de dolaşırken şaşırtıcı bir olaya denk geldi. Fuşya Kabilesi, toz pembe olan bir rengi dışlıyor, kabilelerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Siyah, şimdiye kadar dışlanan tek rengin kendisi olduğunu zannediyordu.

Toz Pembe hüznünlüydü. İnci Gezegen'de onunla aynı tonda hiçbir pembe yoktu. Girmek istediği Fuşya Kabilesi de onu kabul etmiyordu. Hiç kimse kabul etmiyordu aslında. Yalnız kalmıştı.

Tek başına duran Toz Pembe, Siyah'ın ilgisini çekmişti. İkisi de kimsesizdi. Bu ortak nokta, yalnızlıklarını yok edebilmek için bir fırsattı belki de. Siyah, arkadaş canlısı bir gülümsemeyle Toz Pembe'ye yaklaştı. Ama Toz Pembe, üzüntüsünden onu fark edememişti bile.

"Yalnız kalmanın nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bu yüzden yalnız olmaman için elimden geleni yapacağım," dedi Siyah. Toz Pembe daldığı düşüncelerden sıyrılıp Siyah'a döndü. Patlamadan beri kendisine gülümseyen kimse olmamıştı.

Zorla da olsa bir gülümseme sundu Toz Pembe ve kararını verdi. Madem kimse onu istemiyordu, öyleyse o da Siyah ile arkadaş olurdu. Bu arkadaşlığa da hiçbir renk itiraz edemez, engel olamazdı.

O günden sonra ikili, sık sık bir araya gelip vakit geçirmeye

başladılar. Dostlukları her geçen gün biraz daha artıyor, hatta arkadaşlığın ötesine geçiyordu. Daha birbirlerine söylememişlerdi ama Siyah'ın Toz Pembe'yi, Toz Pembe'nin de Siyah'ı sevdiği aşikârdı.

Ancak İnci Gezegen eskisi gibi değildi. Bu bozulmuş düzen gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Bir sabah Papirüs'ten tüm İnci Gezegen halkına bir duyuru yapıldı. Aralarından bir kurban seçilip verilmesi karşılığında, her şeyi eski haline döndürebileceklerini söylüyorlardı. Ama bir şartları vardı. Verilecek olan kurban, herhangi bir kabileye mensup olmayacaktı. Kabileler bir araya gelerek bu kurbanın Siyah olmasına karar verdiler. İşte ikilinin korktuğu başlarına gelmişti. Siyah çaresizdi. O gitmezse eğer Toz Pembe seçilecekti. Bunu göze alamazdı. Bencilliğe kapılıp onu tehlikeye atamazdı. Verdiği kararla Toz Pembe'ye haber vermeden kabilelere teslim oldu. Kabileler de onu Papirüs'e gönderdi. Siyah, artık İnci Gezegen'den değildi.

Haberi duyan Toz Pembe'nin dünyası başına yıkılmıştı. Kendisi gibi toz pembe olan hayalleri, bir rüzgârla savrulup gitmişti. Hayallerini bırak, Siyah olmadan yaşayamayacağını düşünüyordu. Siyah'ı alan Papirüs ise tek bir hareketle İnci Gezegen'i eski haline çevirmişti. Ancak unutulmuş bir ayrıntı vardı. İnci Gezegen'in varlığı, beyaz ve siyah bir arada olduğu sürece devam ediyordu. Aksi takdirde yok olacak bir gezegendi.

Birden büyük bir patlama sesi inletti karanlık uzayı.

Ve Toz Pembe'nin düşündüğü gibi oldu. Siyah'sız yaşayamadı. Ne o ne de İnci Gezegen.

Patlamayı ve İnci Gezegen'in parçalanışını gören Siyah, şaşkınlıktan kıpırdayamamıştı bile. O sırada kulağına ulaşan konuş-

maları duyunca daha çok hayrete düşmüştü.

Papirüs'ün lideri, kahkahalar atarak yardımcısıyla konuşuyordu:

"İnci Gezegen'in de işini bitirdiğimize göre sırada hangi gezegen var? Dünya denen mavi gezegene ne dersin?"

Yardımcısı başıyla onaylanmadığını belirtti.

"Onlar kendi kendinleri yok eder zaten efendim."

BETÜL CEYLAN

ARADIĞIM SEN

*P*erdeyi delip geçen güneş yüzümü yakmaya başlamıştı. Ellerimi gözlerime siper ederek doğrudum. Ne güzel bir sabah diye düşündüm. Her şey yerli yerinde. Kuşlar opera sanatçısı edasıyla konserler veriyordu. Pencereyi açtım ve baharın tertemiz kokusunu içime çektim. Aman Ya Rabbim! Bu ne güzel bir koku böyle. Dudaklarım tebessüme bürünürken yatağımdan kalkıp banyoya gittim. Ellerimi önce gül kokulu sabunla yıkadım, ardından da suyun o müthiş ferahlığını yüzümle buluşturdum. Saçlarımı tararken kolumdan hiç çıkarmadığım saatime göz ucuyla baktım. Saat sekizdi ve iş başı yapmak için güzel bir gündü. Bir fincan Türk kahvesinin pişmesini beklerken elimi masanın üzerindeki telefona uzattım. Her sabah heyecanla baktığım telefonu hüsrarla kapattım her sabah olduğu gibi. Ondandır bir haber yoktu. Onu en son ne zaman gördüğümü dahi hatırlamıyordum. Tek bildiğim şey, yılların şelale gibi hızla akıp gitmesiydi. Kahvenin taşmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Anlaşılan bugün de beni köpüksüz bir kahve bekliyordu. Tebessüm ettim. Mutfakta bir

işim kalmamıştı. Fincanı aldığım gibi daktilomun başına geçtim. Kitabıma devam etmeliydim.

“...Zifiri karanlıkta, yerçekimi olmayan bir odada dönüp duruyordum sanki. Uyuşan beynim bir türlü ayılmak bilmiyordu. Göz kapaklarım daha fazla uyku istiyor, bedenim hareket etmeme karşı geliyordu. Gözlerim... Açmaya çalışıyordum fakat bir şeyler engel oluyordu buna. Bileklerimde tuhaf bir acı hissettim. Hayır, olamaz! Ellerim arkamdan sert bir cisimle bağlanmış olmalı ki hareket dahi ettiremiyordum. Gözlerimi açmayı denedim. Ne yazık ki bir bezle bağlanmıştı. Kendimi sarsmaya çalışsam da sandalyeye kazık gibi çakılmıştım. Bunu bana kim yaptı? Neden? Hem hiç düşmanım yoktu ki! Zihnim bu soruları binlerce kez sorarken hiçbir zaman cevabını alamayacağını bilmiyordu. Gürültüyle kapı açıldı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Sese bakacak olursak gelen bir erkekti. Ne yapacağımı bilemedim. Aklım, bayılma numarası yapmakla uyanıklık arasında gidip geldi. En sonunda kararımı verdim. Uyanık kalacak, bunu bana neden yaptıklarını bir bir soracaktım. Cevabını almaya elbette hakkım vardı.

Sesler tam yanımda kesildi. Adamın nefesini duyar gibiydim. Ürkek ceylan edasıyla kafamı adamdan tarafa çevirdim. Korkmamalıydım. Cesur olduğumu göstermem gerekiyordu. Fakat bana ne vücudum ne de ses tellerim yardımcı oluyor, hepsi zangır zangır titriyordu. Ecel terleri dökmeye başlamıştım bile. ‘Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?’ Adamın pis pis sırtışını tahmin ederken içimden bildiğim tüm duaları sıraladım. ‘O nerede?’ Sesi iyice gürleşmişti. ‘Kim?’ diye sordum. ‘Sen bizden daha iyi biliyorsun. Yerini çabuk bize söyle. Yoksa...’ ‘Yoksa ne?’ dedim sesimi yükselterek. ‘Yoksa onu bir daha göremezsin.’ Bu sözler

karşısında afalladım. Çünkü demek istediği o kişinin öleceği değil, benim öleceğimdi. Fakat sözünü ettiği kişi yani o kimdi? 'Bilmiyorum. Ben daha dediğinizin kim ol...'

Hayır! Ondan bahsediyor olamaz. Bu mümkün değil. Kendi kendime mırıldanıyorken gür sesi bir daha duydum. 'Söyleeeee.' Ne diyebilirdim ki? Ben bile yıllardır görmüyordum onu. 'Söyleyecek bir şeyim yok. Yıllardır görüşmüyoruz.' Her ne kadar ikna edici bir tonda konuşmaya çalışsam da bu adamın anlayacağı yoktu. 'Peki, öyleyse getirin şu lanet iğneyi!' Ne yapacağımı şaşırmsıtım. Gerçekten yerini bilmiyordum. Hem bilsem bile onu asla açığa çıkarmazdım.

Yine ayak sesleri. Bu sefer daha ürkütücüydü. Korkuyordum ve yapacak hiçbir şeyim yoktu. Adamı bir an önce ikna etmeliydim fakat nasıl? Bütün bunları düşünürken bir yandan her şeyin rüya olmasını diledim. Kolumda bir acı hissetmemle yüzümü buruşturdum. 'Hazır mısınız?' cümlesi beynimde yankılanıyordu. Kafam iyice ağırlaşmış, göz kapaklarım beni dinlemez olmuştu. Yavaş yavaş bütün vücudum eriyip akıyormuş gibi hissediyordum. Daha fazla dayanabileceğimi zannetmiyordum. Kendimi yavaşça karanlığın kollarına bıraktım."

Alarmin sesiyle sıçradım. Yastığım ter ve gözyaşlarıyla iyice ıslanmıştı. Derin bir nefes aldım. "Çok şükür Allah'ım." Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. HER ŞEY RÜYA MIYDI? Görünen o ki her şey bir rüyadan ibaretti. Bunu kalbime inandıramamıştım. Uyandığım andaki heyecan ve korku hâlâ üzerimdeydi. Oturdum ve ağlamaya başladım. Daha ne kadar tutabilirdim ki kendimi? Gözyaşlarım hıçkırıklarına karıştığında lavaboya yöneldim. Yüzüme soğuk su

çarptım ve birkaç dakika kendime gelmeyi bekledim. Onunla ilgili hep güzel rüyalar görürdüm. Şimdi bu da neydi? Yoksa başı dertte miydi? Bu düşünceyi kafamın karanlık köşesine atmak isterdim, yapamadım. İçimdeki bir ses, “Haydi ama sadece bir rüyaydı,” dese de rüya olmadığına kanaat getirmiştım. İlk olarak sakinleşmeli ve onu aramaya başlamalıydım. Fakat nasıl? Daha fazla düşüncecek halim yoktu. Bu yüzden dolaptan su şişesini çıkardım ve bardağıma döktüm. Yavaş yavaş yudumlamaya başladım. Her ne kadar halim olmasa da beynim beni düşünmeye zorluyordu. Sonuçta o benim dostumdu. Yıllardır kendisini görmesem de onu bulup iyi olduğunu öğrenmem içimi rahatlatmaya yetecekti. Uzun zamandır onu arıyor, bulamıyordum. Ancak şimdiki durum vahimdi. Aklıma bir anda zekice ama yapımı biraz zaman alacak bir şey geldi. Kitap yazmak!

Hemen kollarımı sıvadım. En yakın zamanda kitabımı bitirmeliydim. Hem çok uzun olmasına gerek yoktu. Sadece o okusa benim için yeterli olurdu. Her bir satırım onu, beni ve bizi anlatmalıydı.

İlk tanıştığımız andan tutun ayrılışımıza kadar yazıyordum. Yazdıkça huzur buluyordum; hatıralarımızı yeniden yaşatma isteği doğuyordu içimde. Dostumu bir kerecik daha görmek, yumuşacık sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek benim için en önemli şeydi.

Umutlar, mutluluklar, hayaller ve gördüğüm o korkunç kâbus. Hepsini bir nakkaş edasıyla nakış nakış işliyordum satırlara. Acaba o da beni arıyor mu? diye düşündüm bir an. Beni araması da ben onu sonuna kadar arayacaktım. Kararım kesindi. Bizi yazıyordum. Seni yazıyordum. Beni yazıyordum. Dostluğu, hayatı bizim gibilerin hikâyesini anlatıyordum bir nevi. Herkes okusun,

görsün istiyordum. Başta da SEN.

Zaman su gibi akıp geçerken iki buçuk ayı doldurmuştum bile. Çok değil yüz elli sayfalık roman olmuştu sadece. Şimdi ise son satırlarını düzenliyorum: “Ay... *Bütün ihtişamıyla karşımda. Ay’a baktıkça sen geliyorsun aklıma. Senin siluetin beliriyor. ‘İYİYİM BENİ MERAĞ ETME,’ diyor. Fakat gözlerimle görmeden inanmam. ‘HAYIR,’ diyorum. ‘BULACAĞIM SENİ!’ Kayboluveriyorsun bir anda. Tüm kalbimle sana kavuşacağıma inanıyorum. SEN! EVET SEN! Sadece sabret ve kitabı tüm kalbinle oku. Bu kitabı yalnız SEN anlarsın çünkü.*”

Uzun uğraşlarımın ardından sonlandırdım kitabı. Yayınevine göndermem ve son düzenlemelerin yapıp basılması kalmıştı. Yayıneviyle anlaşmıştım. Tanıdığım bir editörü arayarak kitabımı bitirdiğimi söyledim. Telefondaki önce sevindi sonra da soru yağmuruna tuttu beni. “Kitabın basımına hemen başlamamız gerekiyor. Biliyorsun benim için çok önemli,” dedim. Karşımdaki kişi onayladığını belli eden bir ses çıkardı. Hemen hazırlıklara başladık. Ayrıca sayfaların belli aralıklarına numaralar koydurttum. Amacım ev telefonumun numarasını kitap sayesinde dostuma ulaştırmaktı. Hem belli mi olur belki gerçekten numaram olduğunu anlar da arar beni. Ayrıca kitabı kendi ismimle yayımlamamaya karar verdim. Bunu da söyledim editörüme. Yazar kısmına BLUHEN yazmasını istedim. Çünkü o bana her zaman Bluhem’im derdi.

İki ay geçti ve kitap basılabildi. Ülkedeki tüm kitapçılara gönderilmeye başlandı. Tek istediğim onun bu kitabı okuması ve yazmış olduğum telefon numarasını fark edip beni aramasıydı. Bir ümitle bekliyorum. Her geçen gün telefonumu büyük bir heyecan

ve umutla kontrol edişim yerini umutsuzluğa bırakıyordu. Hâlâ bir haber yoktu.

Ev telefonu çalmaya başladı. Heyecanlandım, belki odur diye. Editörümün sesini duymamla tüm hevesim kaçtı. Karşımdaki o kadar mutluydu ki. Ne olduğunu anlayamadım önce. İstanbul'da kitap fuarı varmış imza gününe ısrarla beni çağırıyormuş meğer. Hemen kabul ettim. Fuarla gelir diye düşünüyordum. Gerçi kitabı fark etseydi arardı beni. Demek ki hâlâ görmemişti. Bu da gelmeyeceğini kanıtlıyordu. Yine çaresizlik kapladı tüm bedenimi. Ama söz verdiğim için gitmek zorunda hissediyordum. İki yoğun günün ardından hazırlanmaya başladım. Önce duş aldım. Ardından valizimi toplayıp anlaştığımız yere gittim. Arabayla yola koyulduk.

Fuar kalabalıktı. Kitabımın olduğu standı yöneldim ve bana gösterilen yere oturdum. İnsanlar kuyruk oluşturmuştu. Şaşırdım. Herkes benim için mi gelmişti yani? Bu kadar beğenilmesine gerek yoktu diye düşünüyordum. Sadece o görse yeterdi benim için. Sırayla okurlarımın adlarını alıyor ve iyi dileklerle beraber imzalıyordum kitaplarını. Nedense hiçbirinin yüzüne bakasım gelmiyordu. Bir ses duydum. Bu... Bu yumuşak ses. Nerede duysam tanırdım. Önce sıcaktandır diye düşünürken "İsminiz?" sorusuna karşılık "Bilge" cevabını alınca şaşırdım. Onun olma ihtimali ne kadardır diye düşünürken en güzel yazımla yazdım ismini, BİLGE. Sonra yüzümü hafifçe kaldırdım. Heyecandan kalbim küt küt atarken karşımdaki kişinin kalbimin sesini duymasından endişe ettim bir an. Zoraki bakıyordum yüzüne. Göz göze gelmemizle kalemimi elimden düşürmem bir oldu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Karşımda içi hasret ve sevinç dolu gözler BEN BURADAYIM diyordu. Bir süre konuşmadım. Sadece tebessüm ederek

bakıştık. Hemen işimi bitirmek istiyordum. İmzaları nasıl attığımı bile hatırlamıyorum. Oturduğum yerden kalktım ve doğruca ona yöneldim. Kalbim sevinç, huzur ve hasret doluydu.

Aylar sonra bitirdim kitabımı. Kapağını özellikle kendim tasarladım. Her bir yaprağı farklı renk olan kocaman bir çiçek çizdim önce. Yaprakların üzerine ayrı ayrı “Umudun, Samimiyetin, Huzurun, Hasretin, Sağlığın, Dostluğun” yazdım. Çiçeğin ortasına büyük harflerle RENGİ kelimesini koydum. Tam bu sırada kitabın ismini devreye sokup çiçeğin altına *ARADIĞIM SEN* yazısını yerleştirdim. Alt başlığım *BİRAZ SEN, BİRAZ BEN VE BİRAZ BİZ* oldu.

Tıpkı kitabımın sonunda yazdığım gibi onunla buluşmayı hayal ettim. İnşallah gelecek o gün diye geçirdim içimden. Tüm kalbimle inaniyordum çünkü.

Kitabımı verdim baskıya. Bir iki güne kadar tüm kitapçılarda olacağını söyledi yayınevi. Ben de büyük bir heyecanla beklemeye başladım. Tek umudum kitap kurdu olan dostumun son sayfada yazdığım telefon numarasını görmesi. Hikâyemde de belirttiğim için fark edeceğini düşünüyorum. Hem zaten ismim ortada: BLUHEN. Bu ismi gördüğünde kitaba bakacağından hiç kuşku yok. Kitap içinde kitap neden yazayım ki? Tabii ki de o daha rahat anlansın diye.

Yorgunluğum iyice arttı. Göz kapaklarımı daha fazla tutamadım. Aylardır uyumamışım gibi. Derin çok derin bir uykuya kaptırıyorum kendimi. Sonsuzluğa kanatlanmış gibi hissediyordum. Aniden bir sesle yattığım yerden fırladım. Telefonum çalıyordu. O kadar yorgundum ki bakacak mecalim dahi yoktu. Ardından bir mesaj geldi. Elimi isteksiz bir biçimde telefona uzat-

tım. Gözlerim yarı açık bir şekilde gelen mesajı dinlemek için düğmeye bastım. “*Ulus Gençlik Parkı saat 13.30’ da.*”

BETÜL DENİZ SEYHAN

YILAN MESELESİ

S ırtındaki odunlar yere düştü. Toplamak için ellerini cebinden çıkardığında havanın daha sıcak olduğunu fark etti. Akşamın karanlığında sadece Dilber Teyze'nin ak oyalı yazması görünüyordu. O da olmasa karanlığın içinde kaybolacak başına bir şey gelse kimsenin ruhu duymayacaktı. Kargalara güzel bir ziyafet olurdu herhalde. Çekirgelerin kulaklara zulmeden bağırtıları geceyi daha da çekilmez yapıyordu. Dilber Teyze odunların ağırlığından vücudunu hissetmiyordu. Uyuşmuştu her yeri. Attığı her adımda Allah deyip nefesleniyor, onun ismini her zikrettiğinde sırtındaki yükü unutup bir adım daha atıyordu. Yüz kiloluk bir adamın taşıyamayacağı odunlarla, varmıştı sonunda eve. “ Elhamdülillah bugün de yolda kalmadık,” deyip sırtında dünyayı taşımış gibi fırlattı bütün yüklerini yere. Soluk soluğa kalmıştı. Alnından süzülen terler karanlıkta yüzünü ay gibi parlatıyordu. Kapıyı çaldığında kalp atışları, içerideki sesi duymasını engelledi. İki üç kere yumrukladı kapıyı ama açan olmadı. O kadar yorulmuştu ki kapının önünde duran divana uzandı. Gece gelip kurtların yemesin-

den korkmuyor “Bu çürümüş kemik yığınına aç kurtlar bile yemez” diyordu. Uykuya dalacağı sırada bir gıdıklanma hissetti başının üzerinde. Rüya mıydı, gerçek miydi anlayamadı. Gözlerini açtığında Ali Amca’yı gördü. Başını okşayıp uyanması için dürtüyordu. “Donacan be kadın! Evde yer mi galmadı? İnekleri yemlediydim burda kıpraşmadan yattığımı görünce ruhunu teslim ettin sandım. Galbime inecekti. Galk da içeri gir.”

Dilber Teyze’nin soğuktan dili tutulmuş dişlerini titretmekten başka bir şey söyleyemiyordu. Ali Amca’nın kapıyı bir kere çalması, evdekilerin hararetleri konuşmalarından kurtulup kapıyı açmalarına yetti. Çocuklar, gelin, torunlar kalabalık bir ailesi vardı Dilber Teyze’nin bu yüzden Ali Amca’yla birlikte gece gündüz demeden çalışırlardı. Korkusuz kadındı. Bir olan Allah’tan korkar başka da kimseye minnet etmezdi. Gecenin karanlığında Rabbine sığınır gündüzün aydınlığında dünyanın güzelliğine aldanmaktan korkup yine O’na dönerdi yüzünü. Vücudu da cesaretini tasdikliyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, kara kaşlı, kara gözlü, etrafındakilere güven veren boylu poslu bir görünüşü vardı. Ali Amca tam tersine kısa boylu, tombul ama en az Dilber Teyze kadar güçlü biriydi.

Sabah olduğunda evin küçük kızı Zeliha akşamdan mayaladığı hamuru sacda ekmek yapıyor, Esmâ gelin de pişenlerin üzerine tereyağı sürüyordu. Herkes bir iş peşindeydi. Biri domates salatalık topluyor, biri ineği sağıyor, birileri de evi dağıtmakla meşgul oluyordu. Torunlar... Çok yaramazlardı. Dedeleri ve babaanneleri onları çok seviyordu. Bu yüzden kimse onlara kızamıyor, gündün güne şımarıyorlardı. Nihayet hepsi sofranın başında toplandı ama kimse bir şey yemiyordu. Biri eksikti. Herkes sofraya oturmayınca

kimse yemeğe başlamazdı. Dilber Teyze en küçük torunu Osman'a "Emminizi yine çağırmadınız değil mi? Bilmez misiniz gendisi gelmez. Çabuk get çağırır!" diye azarladı.

- Ama babaanne biz amcamızdan korkuyoruz. Söylediği hiç bir şeyi anlamıyoruz. Hep kendi kendine konuşuyor. Osman çocuk aklıyla söyleyeceklerini söyleyip amcasını çağırmaya gitmişti. Kimse bir şey yemeden sofradan kalkıp işine koyuldu.

Remzi, Dilber Teyze'nin en büyük oğluydu. Uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlarıyla herkesin dikkatini çeken, bakışları baktığı her kızı kendine sevdalendirecek kadar etkileyiciydi. Kişiliği de dış görünüşünden farklı değildi. İçi de dışı da güzeldi. Bu yüzden herkesin gözü ondaydı. Bir gün Remzi hastalandı, konuşamadı. Dilber Teyze ne olduğunu anlayamamış köyün imamına götürmüştü. Kendi gözünden sakındığı Remzi'sine başkasının gözü değmişti. O günden sonra hiç iyileşmedi. Köyde ne yapılabiliirdi ki? Her gün sigarasını ve radyosunu da alıp dağın tepesindeki ağacın altına oturur hava kararınca kadar orada kalırdı. Evden biri çağırmasa yemek yemeğe bile gelmezdi.

...

Biraz sonra amca yeğen kapıda göründüler. Remzi hemen sofraya oturdu. Bir iki lokma kaymak yiyip çıktı. Belki de ağaçla dertleşiyordu. Kim bilir?

Oğlunu bu halde görmeye hangi ana yüreği dayanır? Dilber Teyze inekleri olatmaya götürür, dağ, taş demeden odun sırtlar, gecenin ayazına kadar hiç bir şeyden korkmayıp yiyecek bir şeyler toplardı. Bunların hiç biri zor gelmezdi ona. Varsın bütün dağlar onun sırtına binsin ama oğlunu bu halde görmesin. Bütün evlatları bir iş peşindeyken Remzi, gece gündüz dağın ba-

şında. Dilber Teyze asla bu duruma isyan etmez, her zaman şükrederdi. Başka bir şey gelmezdi elden. “ Ey iman edenler! Sabırla ve namazla Allah’tan yardım isteyin. Muhakkak Allah’ın yardımı sabredenlerle beraberdir.” Sürekli bu ayeti okuyup gönlünü ferahlatıyor, imtihanına isyan etmeden Allah’ın yanında olduğunu hissederek dayanıyordu.

Bir çığlık sesi yankılandı. Dağda, bayırda, derede, yataкта... Bağırış, dağa çarpıp geri gelmeden Dilber Teyze ahırdan fırlamış “Remziiii!” diye ortalığı inletiyordu. Bütün köy ayaklandı. Kiminin elinde taş, kiminin sopa. Ali Amca da hemen evden tüfeğini alıp onların yanına gitti. Bütün ahali çığılıktan bir dakika sonra dışarıda aldılar soluğu. “Deli Remzi! Deli Remzi!” diye gırtlakları patlayana kadar bağırıyorlar. Remzi elinde radyosu yanında kara bir yılanla birlikte yatıyordu. İki de kıpırdamıyordu. Dilber Teyze gördükleri karşısında ne yapacağını şaşırılmış “Remzi’im! Remzi’im!” diye ağıtlar yakıyordu. Kimse bir şey anlamamıştı. Yılan Remzi’yi soksa sadece o bayılırdı. Yılan niye yatıyordu? Yoksa Remzi mi yılanı sokmuştu?

...

Ali Amca ve Dilber Teyze hastane koridorunda volta atıyordu. “ Ne zormuş şu kapının önünde beklemek,” diye söylenmeden edemiyorlardı. Neden sonra doktor çıktı odadan. Ali Amca kapı açılır açılmaz doktorun üzerine atladı. Dilber Teyze de bir yandan doktorun yüzünü okumaya çalışıyordu ama nafile. Taş kesilmişti. Ali Amca bir kere önlüğünden silkeleyince kendine geldi. “ Gonuşsana be adam!” diye bağırıyor Dilber Teyze avazı çıktığı kadar.

- Sessiz olun lütfen! Burası bir hastane.

- Söyleyiver çabug gaktı mı oğlum? Nesi var?

- Teyzeciğim biz de şaşkınlık içerisindeyiz. Nasıl anlatılır bilmem ki? Söylediğinize göre sokağın yılan zehirliymiş ama biz Remzi Bey'in vücudunda herhangi bir zehir bulamadık. Yılan sokmuş yarası var ama... Dediğim gibi ilk defa böyle bir şeyle karşılaşırız.

- Olur mu Doktor Bey oğlum bizim göyde kaç adamı felç etmişti bu canavar habarın var mı? Sonradan göstermesin etkisini. Zate hastadır Remzi'm. Bir daha bak hele parasını veririz. Bizi başından atma.

Doktor utancından ne diyeceğini bilemedi. Hâlâ böyle ince düşünen insanlar var mıydı? Bir an ikisinin boynuna atlayıp doya doya sarılmak geçti içinden. Bir daha nerede bulacaktı böyle güzel insanları.

- Yok Amcacığım! Biz burada para için çalışmıyoruz. Allah'ın rızasını kazanmak ve sizin gibi güzel insanların dualarında yer almak en büyük arzumuz. Oğlunuza gelince bütün tahlilleri yaptık ama herhangi bir olumsuzluğa rastlamadık. İçiniz rahat etsin.

- Allah razı olsun evladım!

- Hepimizden Amcacığım.

Bu olay daha Dilber Teyzeler köye dönmeden ahalinin ağzında dolanmaya başladı. Kimisi; Remzi'nin iyice delirdiğini yılanlarla konuşup arkadaşlık ettiğini sonra da tartışıp kavga ederek birbirlerini ısırıklarını ama yılan Remzi'nin dostu olduğu için ona zehrini bırakmadığını söylüyordu. Kimisi de; aslında Deli Remzi'nin yılanı daha zehirli olduğunu bu yüzden onun yılanı zehirlediğini çok mantıklı bir açıklamaymış gibi herkese anlatıyordu.

Çok geçmeden Remzi iyileşti ve yeniden ağacının altına gitmeye başladı. Akşama kadar burada oturuyor radyosundan türkü dinliyordu. Köy halkı için Remzi, gizemli biriydi artık. Tek dertleri yılan sırrını çözüp civardaki köylere nispet yapmaktı. Bu yüzden gizli gizli Remzi'yi takip ediyorlardı. Gün içinde dinlediği bütün radyo kanallarını orada çalan türküleri ezbere biliyorlardı. Ama bu onlara bir şey kazandırmıyordu. Bu işe bir hal çare bulmaları gerekiyordu. Toplanıp muhtarın yanına gittiler.

- Muhtar! Sağa diyecaklarımız var. Bu deli tek kelime laf etmiyor. Yılan onu nasıl öldürmedi? Bütün ahali bunu merak eder. De hele biz şimdi napak?

Muhtar böyle bir soruyla karşılaşacağını önceden biliyor-muş gibi adamlar sözünü bitirir bitirmez cevap verdi.

- Tamam, sakin olun! Bir doktor getirtiriz. Remzi'nin dilini çözer, o da anlatıverir her şeyi.

- Eyi muhtar, senin dediyin kimi olsun.

Doktor bir hafta içinde köye geldi. O da Remzi'yle birlikte her gün dağın tepesine çıkıyor onunla birlikte geri dönüyordu. Doktor her yolu denemesine rağmen Remzi konuşmuyordu. Muhtara söz vermişti onun dilini çözmeden bu köyden gitmeyecekti. Bu şekilde bir ay devam ettiler tedaviye ama nafile. Remzi'nin ağzı açılmıyordu. Ne tuhaftır ki böyle daha iyi anlaşıyorlardı. Köylü hiç hoşnut değildi bu durumdan. Doktorun her şeyi öğrenip onlara söylemeyeceğini düşünüyorlardı. Onu bir şekilde buradan göndermeleri gerekiyordu. Bir kaç kişi toplanıp plan yaptılar. Öncelikle Remzi'yi doktora karşı kıskırtacaklar sonrasında da da Dilber Teyze'yi onu köyden kovması için ikna edeceklerdi.

Sabah olduğunda oyunlarına başladılar. Remzi ile doktor her

zamanki gibi ağacın altında oturmuş türkü dinliyorlardı. Köyün adamları da gizlice onları izliyordu. “Bu iki delinin yanına gidersek bizi öldürürler” diye düşündü içlerinden biri. Ama artık zamanı gelmişti. Ne yapıp edip doktorun köyden göndermeleri gerekiyordu.

- Beyler! Beni dinleyin hele! Şimdük gidip tabibin yanında Remzi'ynen konuşursak tabip bize karşı çıkar. Akşamneyin Dilber Ana'nın evine varıp deyiveririz diyacaklarımızı.

Bu çağrıya uyup evlerine dağıldılar. Dilber Teyze daha akşam namazını kılmadan hayat köyün adamlarıyla dolmuştu. Gelmeden önce Muhtara uğrayıp onu da tehdit ederek onlarla gelerek Remzi'yle konuşması için ikna etmişlerdi. Muhtar, kendi getirttiği doktoru göndermek için böyle bir oyuna girmesine utanıyor Dilber Teyze'nin karşısında el pençe divan duruyordu. Ahmet Amca bunca kişi haber vermeden gelince endişelenmişti.

- Mıhtar oğlum hayırdır. Bir sorun mu var?

- Ben Remzi'yle konuşacaktım Ahmet Amca. Yılan mevzusu hakkında. Müsaitse beş dakika yanına gideyim.

- Tabii oğlum içerde.

Muhtar, Remzi'nin nasıl tepki vereceğini bilmediğinden yapacağı konuşmayı sürekli tekrar ediyor onu kızdıracağını düşündüğü sözleri çıkartıyordu. İçeriye girmek için hazırdı artık. Sigara dumanından dolayı odanın diğer ucundaki Remzi'yi göremiyordu. Elleriyle yolunu açtıktan sonra gidip yanına oturdu.

- Eee Deli Remzi nasılsın bakalım?

Ses gelmeyince konuya girdi.

- Remzi! Bizim doktor seni kızdırıyormuş duyduğuma göre.

Remzi'nin bakışı yalanını öyle bir yüzüne çarpmıştı ki muhtarın oturduğu yerden geriye doğru çekildi. Fakat söyleyeceklerine devam etmesini engelleyemedi.

- Köylünün dilinde oradan oraya savrulur. Meğer bu doktor seni İstanbul'a götürüp deli hastanesine yatıracakmış. O yüzden sana böyle iyi davranırmış. Benden demesi. Yarın bir gün köyden gidersen Muhtar demişti dersin, ama geç olur.

Remzi yine tepki vermemişti. Boş boş karşısındaki duvara bakıyordu. Muhtar cevap alamayınca köylüyle birlikte evine döndü.

- Eee mıhtar! Deli Remzi ne diyiverdi sağa?

- Bir şey demedi. Yarın yine ikisini takip ederiz. Bakalım ne yapacak? Hep beraber görürüz.

Remzi sabah doktordan önce çıkmıştı tepeye. Erkendi daha. Muhtar ve yandaşları bile yerlerini almamıştı. Çok geçmeden doktor da geldi. Konuşmadan radyo dinliyorlardı, ahali de ağacın arkasında oturup onları izlemeye başladı. Ama doktor görünmüyordu. Yanlarına gideceklerdi, korktukları için cesaret edemeyip güneş batana kadar Remzi'nin eve gitmesini beklediler. Akşam ezanıyla Remzi eve gitti. Meraklı köylü hemen ağacın altına koştu. Gördükleri tek şey, yerde kıpırdamadan yatan doktordu. Muhtar nabzına baktı ama çoktan can vermişti. Yılından sonra bu ikinci vakaydı.

İKİLEM

Ğ stirdyelerimi hiçbir zaman açmak istemedim. O incilerin dökülmemesi için çok uğraşım. Ama elimde değildi. "Hedefim ne, nereye gidiyorum?" Bana bu soruları cevaplayacak biri lazım. Ve o kişi de tam olarak bu satırları yazıyor.

Nefes almam zorlaşıyor. Bir el boğazıma yapışmış gibi. Ok-sijenden bihaber ciğerlerim, elin çekilmesiyle vuslata doğru adım ilerliyor. Ve vuslat...

Ellerim arkamdan bağlanmış. Oynatmak mı, ne mümkün. Benden imkânsız istiyorlar. İpler aniden yok oluyor. Ellerim özgürlüğü avuçluyor. Etrafıma bakınırken, başladığım yerde olduğumu fark ediyorum. Yine aynı köprü.

Her olaydan sonra kendimi burada bulmak zorunda mıyım? Uçurumun duvarlarına çarpıyor haykırışlarım:

Ne istiyorsun benden? Bana bu işkenceyi neden yapıyorsun, neden?

Yine aynı cevap:

Köprüyü sağlamlaştırdı!

Merakla soruyorum:

Nasıl?

Yanıt yok.

Gözlerim kapalı ona kadar sayıyorum. Kâbusun sonu, balkon. Her şey başladığı yerde bitirmiş. Hayata vazgeçerek başladım. Annem beni bir inşaatın beşinci katındaki balkona bırakmış. Yurt köşelerinde büyüdüm. Kâbusum ben on yaşındayken başladı. Bir kibritle. Yurttaki bazı çocuklar beni sürekli döverdi. Bir defasında dayanamamış ve karşılık vermiştim. Onlar suçlu olmasına rağmen bana ceza verilmişti. Girmeye korktuğum yer: karanlık oda. Orası herkesin olduğu gibi benim de korkulu rüyam haline gelmişti. Odaya girerken, üzerimizi ararlardı. Yanımıza hiçbir şey alamazdık. O gün gömleğimin gizli cebindeki kibrit kutusunu bulamamışlardı. Bir tanesini yaktım. Önce kokusu geldi burnuma sonra ışığı belirdi. Kendimi yurdun bahçesinde buldum. O çocuklardan biri hızla üzerime geliyordu. Geri geri gitmeye başladım. Sırtım ağaçla buluşana kadar durumum gayet iyiydi. Gömleğimin yakasından tuttu. Elini kaldırıp yumruk yaptı. Hızla yüzüme indireceği sırada gözlerimi kapattım. Ama hiçbir şey hissetmedim. Korkarak gözlerimi açtım. Karanlıkla yüz yüzeydim. O çocukla karşılaşma ihtimaline rağmen bir tane daha yaktım. Ama bu sefer farklı bir yerde, inşaattaydım. Bir kadın hızla önümden geçti. Beni fark etmeyerek merdivenlere yöneldi. Aniden kadın kayboldu. Kibrit sönmüştü. Tekrar görebilme umuduyla yenisini yaktım.

Kadını takibe devam ediyordum. Kıyafetleri dikkatimi çekmişti. Yamalı rengi solmuş bir elbise, ayağında ise yırtık bir ayakkabı.

kabı vardı. Başörtüsünün altından saçları fırar etmişti. Arkasına döneceği sırada kibrit tekrar sönmüştü. Bu sefer kendimi uçurumun üstündeki bir köprüde buldum. Aşağıya baktığım zaman başım dönüyordu. İşte o zaman yükseklik korkumun olduğunu fark ettim. Gözlerimi kapatıp ona kadar sayarsam geçeceğini düşündüm. Beş, altı, yedi, sekiz, dokuz ve on. Açtığımda kendimi takip ettiğim kadının yanında inşaatın balkonunda buldum. Ağlıyordu, bebeğe bakarak, "Beni affet, eğer seni buraya bırakmazsam benden alacaklar," dedi. Öptü ve son kez koklayarak bebeği oraya bıraktı. Hızla uzaklaştı. O zaman büyüdüğümü anladım. Aniden kulaklarıma bir ses çarptı:

Köprüyü sağlamlaştır!

"Nasıl?" diye sordum. Cevap:

Doğru yolu bul, kalbini dinle! Gözlerimi kapattım ve açtığımda kendimi o odada buldum.

Her çaresiz hissettiğimde bu kâbus sürekli tekrarlanıyordu. Sonrakilerde sorularına cevap bulamadım. Sürekli kendimi sorguladım. Neyi yanlış yapıyordum? İşe imanıyla başladım. Köprüyü her gördüğümde daha sağlamdı. O zaman sorularına neden cevap verilmediğini anlamıştım. İkilemde kaldığımda kalbimin sesini dinliyordum.

Kalbimi dinlemem bana ailemi kazandırmıştı. Kız kardeşim vardı. Nişanlım da. Bir gün tesadüfen annemle babamın konuşmasını duydum. Beni isteseler arayıp bulabilirlermiş ama denemişler bile. Kulaklarıma inanamıyordum. Odaya hışımla girdim. Beni görünce şaşırdılar. Duyduğumu anlayınca açıklama yapmaya çalıştılar. Ama ben izin vermedim. Evden koşarak çıktım. Gideceğim yeri biliyordum. Beni bıraktıkları yer. O bina hâlâ

inşaat halindeydi. Merdivenleri hızla çıktım. İşte beşinci katın balkonundaydım. Balkondaki demirlere yaslandım. En fazla yarım saat dayanırlardı. Yani sürem kısıtlıydı. İntihar ettiğimi sanacaklardı. Niyetim onları biraz korkutmak ve intikam almaktı. Yine oradaydım.

Bulduğum köprü rüzgârın etkisiyle daha fazla sallanmaya başlamıştı. Sağlam değildi; tahtaları çürümüş, ipleri neredeyse koptu kopacaktı. Daha düne kadar sağlamdı. Derin bir nefes aldım. Gözlerim ayaklarımın altındaki uçurumla kesişti. Sanki bana sinsi bakışlar atıyordu. Dere mavi bir ip gibi görünüyordu. Daha fazla bakamayacağımı anlayıp kafamı yukarı kaldırdım. Dengemi kaybettim. Ayağımın altındaki tahta parçalanıp sağ ayağım boşluğa geldi. Tam düşeceken son anda dengemi sağladım. Kalbim, uçurumdan yuvarlanmış ve tekrar yukarı çıkmış gibi hızlı atıyordu. Alnımı sildim.

Hangi tarafa gideceğim konusunda karasızdım. Kalbim sağ tarafa, aklım sol tarafa gitmemimi söylüyordu. Biri sonum olacaktı, bunu çok iyi biliyordum. Zamanım gittikçe azalıyordu. Süre dolmadan karar veremezsem asıl o zaman her şey bitecekti. Kalbim konuştu: “Bunu yapamazsın! Sevdiklerine ne olacak, onları bırakamazsın. Onların sensiz mutlu olamayacaklarını biliyorsun. Baban, ‘Keşke o konuşmayı yapmasaydık,’ annen, ‘Onu bırakmasaydım,’ diye kendilerini suçlayacaklar. Kız kardeşini ve nişanlını düşün! Onlar da kendilerini suçlayacaklar. Bu kadar sevilirken neden? Emanetin Sahibi sana, ‘Neden emanetime ihanet ettin?’ demez mi? Yapma!” Aklım ise “Onlar seni sevmiyor. Gerçekten sevseler sana ihanet etmezlerdi. Seni bırakmazlardı. Ararlardı. Hem sadece onları korkutacaksın. Böylece intikamını almış ola-

caksın. Bunu yapmalısın. Bu emanete ihanet değil. Ona hiçbir zarar gelmeyecek, korkma! Hadi yap!” dedi. Süremin dolmasına az kalmıştı. Kararımı vermiştim. Evet, aklım haklıydı; intikamımı almalıyım. Bu sefer kalbimi dinlemeyecektim. Hızla sol tarafa yöneldim. Köprünün ipleri sağ taraftan koparken tahtalar düşmeye başlamıştı. İşte ulaşmıştım. Son üç adımım kalmıştı. İki, bir; hayır korktuğum başıma gelmişti. Zemin ayağımın altından çekilip alınmıştı. Olamaz! Şimdi gerçekten ihanet ediyordum emanete. Aklıma uymakla en büyük hatayı yapmıştım.

Korkuluklara tutunamamış, sevdiklerimin gözü önünde beşinci kattan düşmüştüm. Duyduğum son sözler ise sağlık görevlisine aitti: “Nabız yavaşlıyor. Hastaneye yetiştirmeliyiz!”

İki gündür yoğun bakımda yatıyordu. Sevdikleri camın arkasından, onun hareketsiz bedenini gözyaşlarıyla izliyorlardı. Baş ucundan gelen ritmik sesler yerini tekdüze bir sese bıraktı. Odaya doktorlar ve hemşireler girdi. On dakika kalp masajı yapılmıştı. Bir kez daha denedi doktor, sonra dudaklarından beklenen sözler döküldü: “Hastayı kaybettik, ölüm saati 23.30.” İşte kaybetmiş, arkasında gözü yaşlı sevdikleri, aldığı düşündüğü intikamı bırakmış ve emanete ihanet etmişti.

ESRA DİLARA ALACAN

BİR GÜN

Sabahtan beri aynı tarihi sayıklıyordu. 17 Kasım, 17 Kasım, 17 Kasım. Mesaj atacağını iki hafta öncesinden kafasına koymuştu ve yapacaktı. On aydır onu hiç görmemiş, sesini bile duymamış ve çok özlemişti. Mesaj atmak için bu iyi bir fırsattı, bunu kaçırmak istemiyordu.

Uykuya dayanamayacağını düşündüğü için sabahı beklemeye karar verdi. Fakat öyle olmadı. Uyumak istemesine rağmen gözleri kapanmıyor, heyecandan yatakta dönüp duruyordu. Son kez saate baktı. Ertesi güne girmek için yedi dakika vardı. Yattığı yerden doğruldu ve telefonu eline aldı.

Vakit gelmişti, elleri titriyor yazmakta zorlanıyordu. İyi ki doğdun iyi ki doğdun iyi ki doğdun... Tam 17 tane alt alta. İş biter bitmez telefonu kapatıp yastığının altına koydu. Yorucu bir gün geçirmişti çok geçmeden uyudu.

Uyandıığında merak ettiği tek şey mesajına cevap gelip gelmediğiydi. Bildirim sesini duydu, açıp baktı. Teşekkür etmiş çok mutlu olduğunu yazmıştı. Güne rengarenk başlamış olmanın se-

vinciyle evden çıktı.

Eve döndüğünde güneş kızılığını kaybetmiş, yerini siyahın açık tonuna bırakmıştı. Üzerini değiştirip yatağa uzandı. Aradan fazla zaman geçmemişti ki telefonuna mesaj geldi. Buluşmak istiyordu. Bu harika olurdu ancak bu saatte evden çıkması sorun çıkarırdı. Kibarca bu harika teklifi reddetti. Biraz ısrar üzerine gitmeye karar verdi, hazırlanıp çıktı.

Geriden geldiğini görünce ona doğru yürümeye başladı. Her şeyi unutmuş, dizlerinin kahveliginde kaybolmuştu. Kendisine doğru bir adım daha attı ve boynuna sarıldı. Yüreğinin ritim değiştiğini hissettiginde fısıldadı: "Sigara aromalı huzur kokuyorsun."

Yanından hiç ayrılmak istemiyor gibi baktı gözlerine. Fakat gitmeliydi. Siyahın gökkuşağına hasretliği içinde uzaklaştı.

HABİBE TESLİMOĞLU

SEVGİNİN RENGİ

“B aşarabilirsin, sana inanıyorum!” diye içinden geçirdi Beyaz. Uzun süredir onları izliyordu. Tabii bu süreyi bilmiyordu. Bulunduğu ortamda zamanın ne kadar geçtiğini öğrenmek pek mümkün değildi. Yıllar da geçmiş olabilirdi aylar da. İlk oluştukları zaman, Beyaz’ın kafasında onlar hakkında cevaplanmayı bekleyen yüzlerce soru vardı. Tabii zamanla tüm sorularını unutmuş ve üçlüyü gözlemlene işini kendine gaye edinmişti. Şu an uzun zamandır izlediği filmin belki de en önemli kısımlarından birini büyük bir heyecanla izliyordu. Kırmızı Yeşil’e olan aşkını kesin bir dille ilan edecekti. Mavi ise büyük bir nefretle Kırmızı’ya bakıyordu. Beyaz her ne kadar Kırmızı ve Yeşil’in aşkını desteklese de Mavi’ye üzölmüyor değildi. Kırmızı ve Mavi, Yeşil’e aynı anda âşik olmuşlardı. Yeşil yüzünden birbirleriyle değil konuşmayı yan yana gelmiyorlardı bile. Ara sıra biri diğerini uzaktan izliyor ancak izlenen kişinin kendisine dikilen gözlerden haberi olmuyordu. Bu bakışlar kin dolu ve tehditkârdı. Fakat Beyaz bu bakışlarda farklı şeyler görüyor, tam manasını çözemiy-

yordu. Aslında bunların asıl gerçek yanında pek bir önemi yoktu.

Yeşil ne Mavi'yi ne de Kırmızı'yı seviyordu. Onun gönlünde Mor vardı. Sorunlar bununla bitmiyordu. Yeşil Mor'u sadece bir kere görmüş, kara sevdaya tutulmuştu. Kırmızı ve Mavi'ye Mor'u görüp görmediklerini sormuş ancak ikisinden de üstü kapalı cevaplar almıştı. Soracağı başka kimse de yoktu. Mor'u tekrar göreceği güne kadar hayallerindeki görüntüsü ile kendini avutmaya karar vermişti. Ki öyle de yapıyordu.

İçinde buldukları an itibariyle Kırmızı hareketlendi. Mavi'nin ona yolladığı delici bakışlardan habersizdi. Kırmızı Yeşil'in yanına vardığı an Mavi kendisinden beklenmeyecek şekilde onlara yaklaştı. Beklenmiyordu çünkü Mavi ve Kırmızı'yı ilk kez yan yana gelecekti. Beyaz çok heyecanlıydı. Mucizevi bir olaya tanıklık etmesi an meselesiydi. Bir araya geldikleri zaman oluşan rengi merak ediyordu. Beyaz o an aşk üçgenini izlemeyi bırakıp düşündü. Acaba sevgi ve nefret gibi farklı duygular, farklı renkleri meydana getirir miydi? Yoksa ne olursa olsun sevginin, nefretin, hüznün tek rengi oluyor ve her zaman bu mu geçerli oluyordu? Sevginin rengi neydi?

Şu ana kadar sadece Kırmızı ve Yeşil'in yan yana geldiğini görmüştü. Bundan dolayı bu soruya herhangi bir cevap bulamamıştı. Düşüncelerinden sıyrılıp üçlüyü incelemeye devam etti. Ancak bir şeyler kaçırmıştı. Kaçırmış olmalıydı, bu görüntünün başka bir açıklaması olamazdı. Mavi Kırmızı'ya sevgi dolu bir şekilde sarılıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Mavi ve Kırmızı birbirlerini seviyorlar mıydı yoksa? Olayın ilk şokundan kurtulmaya ve düşünmeye çalıştı. İkilinin sarılmalarıyla meydana gelen Mor renk bir şeyler anlatmak istercesine parlıyordu. Mor...

Yeşil'in âşık olduğu Mor, aslında Kırmızı ve Mavi'ydi. Düşündükçe parçalar yerine oturuyordu. Bundan dolayı ikisi de mor hakkında üstü kapalı cevaplar vermişti. Peki, neden Yeşil'i seviyor gibi yapmışlardı? Bunu yapmaları için hiçbir sebep yoktu. İki sevgilinin aşk atışması mıydı? Birbirlerini kıskandırmaya mı çalışmışlardı? Beyaz bunları düşünürken Yeşil'in ürperdiğini fark etti. Tabii sevdiği Mor hemen yanı başındaydı. Kim dururdu ki? O da Mor'un boynuna atıldı. Parlayan Mor, Yeşil yaklaştıkça daha çok parlıyordu. Tamamen bir olduklarında Mor belki de dünya üzerinde hiçbir şeyin parlamayacağı kadar çok parladı. Beyaz'ın gözleri buna dayanmadığı için gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı. Orada neler olduğunu o kadar çok merak ediyordu ki.

Ortalık duruldu. Beyaz gözlerini açtığında ise ne Mavi ne Kırmızı nede diğerleri, sadece daha önce hiç görmediği başka bir Beyaz daha vardı. Ne olmuştu orada? Bu yeni Beyaz da neyin nesiydi? Hiçbir şeye anlam veremiyordu. "Renklerin birleşimi" dedi yeni oluşan Beyaz. "Sen sebepsiz yere doğanlardan olmalısın ki etrafına böyle şaşkın bakışlar atıyorsun. Beyaz içinde tüm renkleri barındırır. O üçünü sen oluşturmuş olmalısın." Ama nasıl? O hiçbir şey yapmamıştı ki. O üçlünün ne olduklarını çözmek bile çok vaktini almıştı.

Yeni oluşan Beyaz devam etti: "Bizim oluşmamız için renklerin duyguları gerekir. Onlar acı çeker, mutlu olur, sever ve sevilirler. Eninde sonunda bu duygular bir yerde birleşir. Biz bu sayede oluşuruz. Bizim var olmamız için diğerlerinin yok olması gerekir." Duyduklarını sindirmekte zorlandı. Şu an karşısında konuşan Beyaz, onun uzun zamandır izlediği üç rengi içine hapsederek oluşmuştu. Bu gerçekleri yeni öğreniyordu. Daha önceden biliyor

olsaydı aynı duygularla izler miydi üçlüyü? Yok olmalarını sağlayacak olan aşklarını destekler miydi? Durup düşünmeye başladı. Acaba şu an nasıl aşklar yaşıyordu yok olacaklarını bilmeyen renkler arasında? Kaç renk fedakârlık yapmıştı o bunları düşünürken? Kaç Beyaz vardı diğerlerinin ölümünden doğarak onların acılarından ve sevgilerinden beslenen? Peki, o? Beyaz'a ne olacaktı şimdi? Yeni bir beyaz oluşmuştu zaten. Eskisine ne gerek vardı? Diğer renklerin ölümü yeni beyazları oluşturuyorsa belki kendi ölümü onları açığa çıkarırdı. Her zaman diğer renkler fedakârlık yapacak değildi, beyazların da bunu yapması lazımdı. Kendi kendini öldürüyordu. Sevginin rengini son anlarında da olsa öğrenmişti. Sevgi beyazdı. Fedakârlık istiyordu. Bazı şeyleri kaybetmek göze alınmalıydı. Yok oluyordu ama mutluydu. Eski beyaz tamamen kaybolmuştu. Ölümüyle diğer renkleri oluşturacağını düşünmüştü. Ancak onun yok oluşunun yeni renkleri doğurmayacağını bilmiyordu.

HATİCE KÜBRA BAYRAKTAR

DUVARDAKİ PORTRÉ

*D*amarlarımda hissettiğim hafif yanmayla gülümsedim. Yaşamaya mecbur bıraktığım bu anlara alışmışım. Kendimi ölüyor gibi hissediyordum ve dört yanımı kaplayan, muhtemelen kefenim olacak bu beyaz duvarların arasında böyle düşünmem pek de şaşırtıcı değildi. Yavaş yavaş zihnimin ve bedenimin kontrolünü kaybediyordum. Bulduğum ortam farklılaşmaya başlamıştı. Yine aynı şey olacaktı. Buraya kapatıldığım ilk gün, birçoğumu unutmuş olduğum anılarımdan sisler eşliğinde çıkıyor ve kendini bir kez daha gözlerimin önünde sahneliyordu. Bu maddeyi her aldığımında o günü hatırlıyordum; 7 Eylül 2015

“Havalar soğumaya başlıyordu. Yapraklar sararıyor, gökyüzünün maviliği yerini açık bir griliğe bırakıyordu. Hava yine de güzeldi.

Yaştlarım sayılacak gençler; yüzlerindeki sahte gülümseme ve yanlarındaki arkadaşları ile kol kola dolaşıyorlardı.

Karşı karşıya gelen iki araba, trafiğin onların yüzünden kilitleneceğini umursamayarak geçme hakkının kimde olduğunu tar-

tısmaya başlamışlardı.

Muhtemelen okuldan evine dönmeye çalışan bisikletli bir öğrenci, önüne çıkan kediye ezmek için fren yaparak, asfaltta derin bir yara izini anımsatan koyu bir siyahlık bırakmıştı.

Sağ tarafımdaki parkın en büyük ağacından tiz çığlık sesleri geliyordu. Kısa bir süre sonra toplanmış olan kuş sürüsü, sıcak ülkelere doğru göç yoluna çıkıyorlardı. Onların bu aniden ve senkronize kalkışlarıyla oluşan kanat sesleri, boş olan parkın paslanmış salıncağının gıcırdamasıyla bütünleşiyordu. Hoş ama ürkütücü bir görüntü oluşturuyordu.

Oturduğum bankta biraz daha yayıldım. Montumun cebindeki telefonumu alarak Semih'i aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra nihayet açmıştı:

- Gelmeyecek misin?

Diye sordum hiç beklemeden. Duyduğum hışırtılar ve etrafındaki eşyaların devrilme sesinden işten çıkamadığımı anlamıştım.

- Dostum,

Biraz soluklandı.

- Kusura bakma işim uzadı.

- Anlıyorum,

Demekle yetindim.

- Bak ne diyeceğim, sen gelsen buraya? Çok bi'sey kalmadı zaten.

- Kalabalık ortamları sevmediğimi biliyorsun Semih, gelemem.

- Hadi ama dostum! Buraları güzelce parlatmalıyım ve şu an zaman kaybediyorum. Zaten daha erken olduğu için kimse

yok.

- Ama Semih-
- Kapatmalıyım Fatih, seni bekliyor olacağım.
- Ama...

Bir şey diyemeden yüzüme kapatmıştı. Beş dakika kadar öylece oturduktan sonra yerimden kalktım ve olabildiğince yavaş yürümeye başladım. Uzatmaya çalıştığım halde kısa süren yolculuğumun ardından, henüz ışıkları açılmamış barın büyük siyah kapısının önündeydim.

İçeri girdiğimde, ortama sinmiş olan ağır içki kokusuyla bir an önce dışarı çıkmak istemiştim. Ağzımı ve burnumu montumun yakasıyla kapatarak barmenlerin geceleri dinlenmek için kullandığı, içinde eskimiş bir ranza, kırık bir askılık ve bir sandalyenin bulunduğu odaya yöneldim. Aramalarıma cevap vermeyen ve bir umut buradadır diye düşündüğüm Semih'i göremeyince mekânın bar kısmına doğru ilerledim. Onu bulmuş olmanın sevincini yaşayamazken, duvarın dibinde oturan arkadaşşıma yaklaşıp yanına çömeldim. Boş bakışlarına eşlik eden kurumuş dudakları hafifçe kıvrıldı. Bir süredir aldığı ilacın ne olduğunu bana söylememekte ısrarcıydı. Çatallaşmış sesiyle:

- Bu harika,

Diye mırıldandı. Yutkunduktan sonra devam etti;

- Onu gördüm! İnanabiliyor musun Fatih? Ölen biriyle konuştuğum! Kanlı canlı karşımdaydı!

- Semih şu şeyi kullanmayı bırakmalısın artık.
- Hayır. Bırakamam.
- Neden?!

Bu durum canımı sıkımaya başlamıştı artık.

- *Çünkü onu görmemin tek yolu bu küçük hapları kullanmaya devam etmek.*

- *Kendini bile bile uçuruma sürüklüyorsun!*

- *Evet...*

Başını yere eğdi ve devam etti.

- *Ne yazık ki onunla bütün yaşadıklarımız ve yaşayamadıklarımıza karşı özlemim, nefretimden daha çok. Onu özleyorum ve görmek istiyorum. Dediğim gibi, bunun için başka bir seçeneğim yoktu.*

- *Semih, böyle yapmamalıydın. Hem o da senin böyle bir bataklığa düşmeni istemezdi.*

Yandan bir bakış attı ve alaycı bir gülüş savurdu:

- *İstemez miydi? Söylesene, kim boşlukta tek başına kalmak ister ki? Kendisi bile birkaç hapla intihar etmişken bana bunu söyleyebileceğini mi düşünüyorsun? Sandığının aksine o iyi bir abi değildi. Ah, cidden neden hâlâ onu özlediğimi bilmiyorum ve bu gerçekten sinir bozucu!*

- *Pekâlâ, bu ilacın ne olduğunu açıklayacak mısın?*

Bir anda gözleri parlamıştı. Sanırım yan etkilerden biri de ruh halinin aniden değişmesiydi. Hevesle anlatmaya başladı:

- *Dostum, etkileri bir harika! Diğer uyuşturucular gibi kafa bulandırmak yerine zihni berraklaştırıyor ve kısa bir süre kendini bir çizgi film karakteri gibi hissediyorsun. Jerry olduğunu düşünsene bir. Çok havalı değil mi? Bunu denemeni isterdim doğrusu. Merak etme hemen bağımlılık yapmıyor.*

- *Ne biçim arkadaşınsın sen?*

Diyerek omzuna hafif bir yumruk attım. Gülerек benden uzaklaştı.

- *Zorla değil ya kardeşim!*

Bardan çıktıktan sonra birlikte kaldığımız eve doğru yola çıktık. Önünden geçtiğimiz parkta bir hareketlilik vardı. 15-16 yaşlarında bir çocuk, vakit geç olduğu için soğuyan bu havada üstündeki ince hırkasıyla bir yaprak gibi titriyor ve kendisini sıkıştırırmaya çalışan adama karşı koyamıyordu. Sokak lambasının cılız ışığının altında durdukları için solgun yüzü ve mor dudakları net bir şekilde belli oluyor, gözleri ürkekçe kurtulmak için bir yol arıyordu. Sonunda buğulu gözleri benimkilerle buluştuğunda, çoktan yanlarına doğru adımlamaya başlamıştım. Semih ise benim duraksamamı ve parka yöneldiğimi hissetmemiş olacak ki evin yolunda yürümeye devam ediyordu.

Yanlarına yaklaştığımda ne konuştuklarını duymaya başlamış, ancak olayı kavrayamamıştım.

- *Sana demedim mi? Rolünü düzgün oynamazsan yerimize başka birini bulacaklar! Nasıl olur da o kadar sağlam birini bulmuşken elinden kaçırırsın?!*

- *Onu boş versene be abi. Daha iyisi geldi zaten.*

Çatık kaşlarıyla olanları izlerken hâlâ bir anlam vermeye çalışıyordum. Biraz daha yaklaştıktan sonra seslendim:

- *Hey! Utanmıyor musun oğlun yaşındaki çocuğu sıkıştırırmaya?*

Pişkince güldükten sonra cevap verdi adam:

- *Pekâlâ, benimle onun yerine sahneye çıkmaya ne dersin?*

- *Ne?*

Diye sorduğumda yüzlerindeki ifadenin aynı olduğunu ve az önceki ürkek çocuğun yerini oldukça umursamaz ve dik başlı bir delikanlının aldığı gördüğümde zaten çatık olan kaşlarım daha da çatılmıştı. Aniden boynumda hissettiğim ince sızı ve damarlarımın yanma hissiyle gözlerim kapanmaya başlamıştı. Bir grup serseri tarafından kaçırılıyor olduğumu henüz anlıyordum ve son anda arkamdan bir sesin:

- *Bugünlük avlanmamız bitmiştir arkadaşlar. Hadi götürüp şunları patrona teslim edelim,*

Dediğini duydum ve ayağımın altından kayan zeminle beraber yere yığıldım. İki çift çamurlu ayakkabı görüş alanıma girdi. Daha fazla zihnimi kontrol edemiyordum.

...

- *Hâlâ neden uyanmıyor bu herif?*

- *Öldü mü acaba?*

- *Yok canım, daha neler! Basit bir narkozla koskoca adam ölür mü hiç?*

- *Belki de yanlış damara saplamışsındır şırıngayı?*

- *İmkânsız...*

Sesleriyle uyanmaya başladım.

- *Abi kendine geliyor!*

Diye bağırdı birisi ve birkaç çift cilalı ayakkabı yanıma yaklaştı. Yerde yatıyordum ve donmak üzereydim. Boğazımda, başımda müthiş bir ağrı vardı. Kollarım ve bacaklarım sırtımın arkasından sıkıca bağlanmıştı. ‘Adamlar işlerini biliyor’ diye geçirdim içimden. Birkaç saniye sonra tıpkı filmlerdeki gibi bir çuval kafama geçirilmiş, ayaklarım çözülmüş ve kollarımdan da düşmemem için

iki adam tarafından tutulmuştum. Bindirildiğim arabanın içi hakiki deri kokuyordu ve motorun çıkardığı gürültüyü de duyduktan sonra beni kaçıran adamların zengin olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir şey diyecek ya da kaçmaya yeltenecek halim yoktu. Sessizce ve arabanın geçtiği yolların bozukluğundan dolayı sarsılırken tekrar uykuya daldım.

...

Bu sefer uyandığında bir yatakta yatıyordum ve elim kolum bağlı değildi. Bunun dışında oda bomboştu ve dört bir yanımın beyaz olmasından dolayı kör olmamayı diledim. Hızlıca etrafıma göz gezdirdiğimde hiç pencere olmadığını fark ettim. Ah, nasıl nefes alacaktım şimdi? Bunun dışında yattığım yatak, küçük bir dolap ve bir masadan başka bir şey yoktu. Renkli olan tek şey bendim. Umarım burada uzun süre misafir edilmezdim. Durumun ciddiyetini hâlâ kavrayamamıştım.

Kaç dakika ya da saattir öylece yattığımı bilmiyordum. Kapının açılmasıyla başımı o tarafa doğru çevirmiştim. Beklediğim gibi doktor kılıklı biri gelmişti. Masanın yanındaki sandalyelerden birini yanıma çekti ve oturdu. İfadesizce yüzüme bakıyordu. Bir süre sonra konuşmaya başladı:

- Hiçbir şey sormayacak mısın? Ya da kaçmayı denemeyecek misin? Yoksa dilsiz misin? Neden konuşmuyorsun?

Bir anlığına ona kayan gözlerim tekrar tavanla buluşmuştu. Konuşmak ve buradan kurtulabilmek için sağlıklı bir vücuda sahip olmalıydım. Yavaşça cevap verdim:

- Beni neden buraya getirdiğinizi merak etmiyor değilim.
- Ah, konuşabiliyormuşsun. Buraya neden getirildiğini de az çok tahmin ediyor olmalısın.

- Bakın eğer bir organa ihtiyacınız varsa benden sağlam bir şey çıkacağını sanmıyorum. O yüzden bırakın da sıkıcı hayatıma geri döneyim.

- Hayır hayır. Organa değil ama işe yaramayan birkaç bedene ihtiyacımız var.

- Çok naziksiniz, gerçekten. Bu ihtiyacınızı bir morg da karşılayabilirdi?

- Hayır, yanlış anlıyorsun. Bedenlerin canlı olması lazım.

- Ah, şimdi anladım. Denek arıyordunuz. Peki, ne için olduğunu sorabilir miyim?

- Korkarım hayır. Zaten bundan sonra daha sık karşılaşacağız. O zamanlarda da bu kadar sakin olup olmayacağını merak ediyorum. Bizden, özellikle de benden nefret edeceksin.

- İyi şeyler olmayacak?

- Aynen öyle.

Dedikten sonra arkasını dönerek odadan çıktı. Hakkında endişeleneceğim kimsenin olmaması ilk defa işime yarayacaktı sanırım. Bir tek Semih vardı yanımda, bensiz de idare edebilirdi.

Kapım birden açıldı ve elindeki tepsiyiyle bir adam içeri girdi. Getirdiği yemeği masaya koydu ve geldiği gibi, yüzüme bakmadan çıkıp gitti. Doktor kılıklının çektiği sandalyeyi eski konumuna getirerek oturdum. Boşalttığım tepsiyi kendimden uzaklaştırdım ve yapabileceğim tek şeyi yaparak yatağıma uzandım. Yemeğin tadı biraz farklı gelse de içine bir şey karıştırıldığını anlamamıştım. Ta ki, başım dönmeye başlayana kadar...”

Bu olayın üstünden aylar geçmişti. Hatta hemşirelerin birinden öğrendiğime göre yeni bir yıla girmiştik. Bana verilen ilacın

dozu, bedenim alıştıktıca arttırılıyordu. Baştta ağız ve burun yoluyla alınan toz, şimdi sıvı hale getirilmişti. Unutmama izin verilmeyen o günde yüzünü unuttuğum arkadaşşıma bu maddeyi kullanmaması gerektiğini söylüyordum. Ne ironikti ama! Şimdi bunu her gün kullanıyordum.

Bedenimde bir sorun yoktu. Fakat ruhum yaşlanmış, fazlasıyla yıpranmıştım. Bazen başka birinin hayatını birkaç saatte yaşıyordum. Bu, kimi zaman bir çocuk, kimi zaman bir kadın, kimi zamansa yaşlı bir adam olabiliyordu. Bazense hareketsiz bir şey olup çıkıveriyordum. Bu lanet şey hayal gücümün sınırlarını zorluyordu.

Odama sonradan takılan saatin bulanıklaşmasıyla ilacın etkisini göstermeye başladığını anlamıştım. Düşüncelerim ve bedenim uyuşuyor, adeta şekil değıştiriyorlardı. Bu sefer ne olacaktım?

“Önümden geçip giden insanları umutsuzca izliyordum. Kimse bana bakmıyordu. Ağladığım içindi bütün bu olanlar. Kusursuz portremın yüzünde rengârenk yollar oluşturmuştuım. Makyajı dağılmış bir kadına benziyordum şimdi. Diğer duvarlardaki portreler, duygu temalı resimler, manzaralar, hepsi kindar bakışlar atıyorlardı bana. Tuvalimde biraz daha derine saklandım. Korkuyordum. Onlar o kadar ihtışamlı ve güçlüydüler ki..

İnsanlar... Geçip gidiyorlardı. Esmekte olan bir rüzgârın, açık kalmış bir kitabın sayfalarını çevirişi, bir rock müziğinin besitesi nasılsa öylece gidiyorlardı.

Bir zamanlar bana fon görevi yapan ağaçlardan birinin arkasına saklanmıştım. Artık hiç kimse beni görmüyordu. Görünmezdim. Duvarın içindeki resimdim. Boş bir tuvaldim belki de.

Ama ben onları hâlâ görüyordum. Duyduğum sesle irkildim:

- *Hey, sen orada ne yapıyorsun?*

Şaşırmıştım. Birisi bana mı seslenmişti? Beni görmüş müydü? Yok canım!

- *Sana diyorum. Bir filin sazlıkların arkasına saklanması gibi olmamış mı sence de?*

- *Benimle mi konuşuyorsun?*

Diye sordum karşımdaki çocuğa.

- *Evet? Çok mu acayip?*

- *Beni gerçekten görebiliyorsun yani?*

- *Evet?*

- *Nasıl olur?*

Çerçevemin camına biraz daha yaklaşıp yere oturdum. Simsiyah giyinmişti. İçinin de dışı gibi karanlık olduğunu düşünüyordum.

- *Beni tanımıyor musun?*

- *Anlamadım?*

- *Diyorum ki burası için çok renkliyiz gidelim bence.*

Dedikten sonra beni kolunun altına almış çıkışa doğru ilerliyordum. Hiç kimse bir şey demiyordu. Ben yine de bu sergiye ait bir resimdim. Ah, ama doğru ya; ben görünmezdim. Bir tek o görüyordu sanırım. Kafamı onu görmek için çerçevemin köşesine iyice sıkıştırmıştım.

- *Baksana, nereye götürüyorsun beni?*

- *Evine.*

- *Ben zaten evimde değil miyim? Sıradan bir resmin evi kendi çerçevesi değil midir?*

- Hayır. Sen sıradan bir resim değİlsin. Bu yüzden evin de bir çerçeve değil.

Bundan sonra gideceğımız yere kadar hiç konuşmadık. Sonunda durmuştuk. Geldiğımız yer kesinlikle daha önceden bulunduğum bir yerdi. İnanamıyordum, burası doğduğum yerdi! Ses çıkarmadan içeri girmeyi bekledim.

Etrafta birkaç boya kutusu vardı. Odadaki iki sandalyeden birine beni koymuş, diğİrine de kendisi oturmuştu. Dikkatlice bana bakıyordu. Yüzü kapalıydı ve onu göremiyordum.

- Şey, neden yüzünü açmıyorsun? Burası senin evin değil mi? Hem neden simsiyahsın?

- Yüzümü açmamı mı istiyorsun?

- Yani şey, evet. Bu iyi olurdu.

Gözlerine kadar çektiğİ siyah atkısını çıkardı ve sandalyesinin koluna astı.

O, bendim.

Yarım ağız güldü.

- Seni ben çizdim. Ben senim, sen bensin. Burası bizim evimiz. İnsanlar artık bizi göremedikleri için bu eve de 'Hayaletli Ev' diyorlar. Boyalarının akması ve çirkinleşmen konusunda da üzgün olduğumu bilmeni isterim. Benim yerime acılarımı hep sen çektin. Yaşadığım her hayal kırıklığını senin yüzüne kazıdım. Özürlilerim.

Bir renk daha akmıştı çerçevemin içinden. Camım kirlenmişti yine.

Söylediklerine karşı bir cevap bekliyordu. Önemli değil diyemezdim, önemliydi çünkü. Canım çok yanmıştı. Çerçevem,

camım, güzel bir renge sahip değildi artık. Renklerim sadece kah-verengi ve siyah ile sınırlıydı. Küçük bir detay vardı birde; üzerime çizilen beyaz gömlek kirlenmiyor, renk değiştirmiyordu. Sor-
dum:

- *Öncelikle neden görünmeziz? Sonra, neden bu üstümde-*
ki gömlek beyaz ve nasıl oluyor da hiç kirlenmiyor?

- *Birinci sorunun cevabını kısaca şöyle verebilirim; biz artık*
yokuz. Yani bu dünyaya ait değiliz. İkinci soruna gelirse; o beyaz
gömlek benim kirlenmeyen çocukluğumu temsil ediyor...”

Yavaş yavaş kendime geliyordum. Ama olayı tam anlayama-
mıştım ki! Başımda dikilen doktor kılıklı her zamanki gibi bir
cevap bekliyordu.

- Bir resimdim bu sefer.

- Normalden daha kısa sürdü.

- Hmm..

- Haklıydım değil mi? Benden nefret ediyorsun.

Bakışlarından ve gülüşünden hiçbir şey anlamamıştım.

- Sevmem için bir neden yok sonuçta öyle değil mi?

- Öyle.

Dedikten sonra başını sallayarak önce elindeki küçük deftere
bir şeyler karaladı. Sonra da gitmek için kapıya yöneldi. Seslen-

- Doktor kılıklı!

Böyle seslenmeme alışmıştı artık. Onu tanıdığımdan beri adı
buydu, değişmeyecekti.

‘Ne var yine?’ der gibi bir bakış attı, yüzümdeki sırtımayla
devam ettim:

- Şu hücreye bir cam yapmamıŐınız bari biraz renkli bir Şeyler kullansaymıŐınız. Ya 80'lere gidiyorum, ya da siyah-beyaz bir filme.

- Olur, Őöylerim.

Dedikten sonra kapıyı arkasından kapatarak çıkmıştı. Alayla güldüm. Ne zaman, hangi dozda delireceğimi test etmeleri koca bir sağmalıktan ibaretti. Sadece, asla göremediğim rüyaları görmemi sağlıyorlardı.

Bitmeyecekti, biliyordum.

Ne onların deneyleri, ne de benim hayâllerim...

HATİCE MERVE MEMİŐ

YEŞİL İLE SİYAHIN AŞKI

Renkler kendilerince birer karakterdir. Her birinde asalet aranmaz. Asil siyahın adı, aşktır ve siyahın mezhebi karanlıktır. Gururu yalıtkan öğütlerden ibaret matemdir, fırtınalar estirir oysa umduğu meltemdir. Yeşil, acılar ve toplumsal hezimetleri, doğal felaketleri ve kalpte zelzeleleri yetiştirir. Mezhebi tufandır, tabiatında ayrılık yatar. Aslı ormanlar dolusu yangındır.

Bir gün ikisine Allah kutsal bir görev vermiş. İki renk birleşecekmiş. Allah ol demiş ve oluvermiş. Koyu kopkoyu yeşil... İkişi içlerinden birer cümle söyleyebilmişler:

Siyah: “Fevkalade ve azimli bir azap oluruz.”

Yeşil: “Fevkalade ve azimli bir azap oluruz.”

Aradan zaman geçmiş. Zamanı yaşlandıran varlar ve yoklar geçmiş. Ölümler, hastalıklar, acılar geçmiş. Sonra bu iki renk Güntülü'nün üzerinde birleşmiş. Burkay, yağız ve coşkun fikirli bir delikanlıymış. Üstünde iki yüz bin kılıç kesigi varmış, fakat dizi yere değmemiş. Yeşil yapraklı safсата ağacının siyah gölgesin-

de Güntülü'ne rastlamış. Bakar bakmaz yere düşmüş yağız yiğit ve oracıkta can vermiş.

Güntülü, gözlerinde siyah ve yeşilden bezenme fevkalade ve azimli bir azaptan ibaret ve boydan boya fitne bir güzelliğe azamet yüzüyle sadece bir kez Burkay'a bakmış. Burkay'ın kalbi sadece bir cümle söyleyebilmiş:

“Fevkalade ve azimli bir cennet.”

İREM ÖZDEMİR

ÖZEL NUMARA

S aç eli sol kolunun üstünde bir yukarı bir aşağı hızlı hızlı ovuşturuyordu. Ne kadar üşüşe boynuna ağrılar girse de o bundan memnun hayran hayran bakmaya doymadığı gökyüzünü izler durur.

Hatta bir keresinde otobüsü beklerken, ayağının dibine kadar gelen köpeği fark etmemiş, gördüğü anda çığlıkla beraber kıyametleri koparmıştı Hukukta okuyan biri olarak dersi dinlemek yerine çoğu zaman başını sıraya yaslar yine gökyüzünü izler.

"Şimdilik bu kadar yeter" diye düşünerek içeri girdi. Elleri ile yüzü soğuktan kıpkırmızı olduğundan kalorifere yapışarak ısınmaya çalıştı. Beş on dakika sonra dişlerini fırçaladı. Yorganın altına sokularak aklına gelen her şeyi hayal etmeye başladı. Kafasının içinde mutlu bir dizi senaryosu canlandırarak günün verdiği yorgunlukla uyudu. Sabah olduğunda yatağından hızlıca kalktı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra hazırlanmaya koyuldu.

Sahil boyunca yürüdü. Deniz ile gökyüzünün birleştiği o çizgi ona çok şey ifade ediyordu. Kahvaltı etmediğinden seyyar bir

simitçinin yanına gitti. Satıcı hâlâ bağıyordu.

-SİMİİİİT! SİMİİİİDYA ,SİMİİİİT !

-"Bir adet simit alabilir miyim?

-Tabii hemen ablam,

-Ne kadar?

-1,5 lira

-Şöyle Buyurun,

-Allah bereket versin.

Yüzünde hafif bir tebessüm, başıyla onayladı, biraz ileride duran banka doğru yürüdü. Simit poşetin içinde poşet kucağının üstünde ufak ufak parçalara bölüyordu, denize baktı. Bir iç çekti. Ufak ufak yaptığı simidin bir kaçını denize attı. Daha sonra yemeğe koyuldu. Bir lokma denize atıyor bir lokma ağzına. Öyle durgunlaştı. Sanki saatler geçmiş gibi oturuyordu oysa geleli on beş dakika kadar olmuştu. Böyle daldığında etrafındaki sesleri duyar fakat algılayamazdı. Gözlerini bir noktaya diker, düşünür, ne düşündüğünü bile bilmeden düşünür...

Sude'den gelen mesaj sesiyle irkildi. İlk otobüs ile okula gitti. Ders arasında Esmâ yanına Sude'yi alarak kampüsün bahçesine kuruldu. Sude her zaman ki gibi tek nefesle Rüstem'i anlatırken Esmâ can sıkıntısından gözünü yukarıya dikmiş "ne yapsak ki?" diye düşünüyordu. Sude'nin bir anlık boşluğundan yararlanan Esmâ:

-"Ne yapsak Sude canım çok sıkılıyor?"

Muzip bir gülümseme ile,

-Ben biliyorum,

-Ne yapacağız? Hadi çatlatma...

-Telefon Şakası,

ÖZEL NUMARA

Konuşmaları gülücüklerinin eşliğiyle

-Eee numara ?

-Ay bende var sen dert etme, yaz 0531...he, dur dur başına özel kodu unutma,

-kare 31 kare 0531. Arıyorum, çalıyor...

-Alo?

-Alo?

-Nasılsın?

-İyiyim sağ ol, sen nasılsın?

-Ben de iyiyim. Nasıl gidiyor?

-Hiç, öyle takılıyorum sen?

-Aynı işte.

Konuşmalar böyle uzun süre devam etti. Esmâ Taha ile konuşurken yeni bir şey keşfetmiş çocuk gibi içi kıpır kıpır, Taha ise bu eğlenceli şeyin geçici olacağı fikriyle rahat konuşuyordu.

Ertesi gün yemekhanede Sude ile Esmâ sıradayken Sude habersiz özel numaradan Taha'yı aradı. Aradığı gibi telefonu Esmâ'nın kulağına yapıştırdı. O heyecanla Esmâ'nın elindeki yemek tepsisi devrilerek üzerine döküldü. Sinirinden telefonu aldığı gibi Taha'nın yüzüne kapattı.

Araya yaz tatili girdi. Esmâ Taha'ya çok alışmış ve artık onu aramadığı zaman içinde bir boşluk oluşmuştu. İlk zamanlarda sadece arkadaşının kuzeni ve adını Taha olarak bildiği bu çocuğun, gizli numara oyunu ile hakkında neredeyse her şeyi öğrenmişti. Onunla konuşmak Esmâ'ya huzur veriyordu. Dayanamadı tekrar aradı.

Taha: Eee artık pek sık aramıyorsun?

Konuşmaların böyle sürmesi Esmâ'nın çok hoşuna gidiyordu

Daha sonra bir konuşma daha geçti aralarında. Fakat diğerlerinden farklıydı. Esmâ artık Taha'nın ona "kim?" olduğunu sormasını bekliyordu...

Taha: Bu senin numaran mı?

-Hayır.

-Beni kendi numarandan aramıyor musun?

-Kendi numaram değil ya. Bir şey soracağım?

Sağ işaret parmağıyla dudağının kenarı ile oynuyor, Taha'dan alacağı cevabı merakla bekliyordu.

-Tabii,

-Artık kim olduğum sormayacak mısın? Sonuçta 1,5 yıldır seni arıyorum.

-Bilmiyorum. Nasıl istiyorsan öyle yap. İster söyle, İster söyleme.

Taha'nın sözleri Esmâ'yı çok kırmıştı. Kim olduğunu söylemeden konuşmayı bitirdi.

Bir hafta sonra Esmâ pijamalarıyla koltuğuna uzanmış, telefonundan kahkahalarla görüşmelerini tekrar dinliyordu. Birden gözüne bir şey takıldı. Hemen olduğun yerden doğrularak, "Neden bunda kod yok?" diye söylendi. Gerçekten Taha'nın numarasının başında özel numara kodu yoktu. Onu kendi numarasından aradığını ve rezil olduğunu anlayınca iş işten çoktan geçmişti. Bunun üzerine panikle ne yapacağını bilemeden özür mesajı attı. Bu mesaj ciddi bir ilişkinin başlangıcı oldu. Bir süre sonra buluşmayı kararlaştırdılar.

Taha:

- Şey artık gerçekten buluşsak olmaz mı?
- Bilmem... Olabilir,
- Bu cumartesi saat 12 de Eminönü olur mu?
- Tamam, görüşürüz o zaman iyi akşamlar.
- İyi akşamlar.

Cumartesi günü sabah erkenden ikisi de kalkıp süslenip püslenmeler aman efendim hazırlıklar derken Eminönü Camii avlusunda buluştular.

Taha:

- Merhaba,
- Merhaba.

Yüzleri gülüyordu fakat Esmâ utancından Taha'ya bakamıyordu.

Taha,

- Nasılsın?
- Teşekkür ederim. Sen nasılsın?

Taha başıyla onayladı ve daha fazla kendini tutamayarak,

- Bir şey sorabilir miyim?

Esmâ'nın korktuğu şey başına geldi. Bundan kaçamazdı. Yüzü kızardı, lafı kısa keserek tebessümle,

- Evet o telefon sapığı bendim.

Diyebildi.

NESLİHAN KARALI

ŞEHİTLİK

Cumayı cumartesiye bağlayan geceydi. İşten yeni gelmiş, yorulmuşum. Yatsıyı kılıp uyudum. Henüz yeni dalmıştım ki Afife Hatun uyandırdı. "Bey, top sesleri geliyor. Kalk hele," dedi. Pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. Az sonra davulcuyu gördüm. Bu saatte davul çaldığına göre önemli bir hadise vardı. "Ey ahali! Duyduk, duymadık, demeyin! Padişahımız, Sultanımız Erdoğan Bey, çıktığı Edirne seferinden haber salmıştır. Kardeş diye bildiklerimizden bazıları isyan çıkarmış; Topkapı Sarayı'nı içten ve dıştan esir almışlardır. Sultanımızın kellesini isterler. Haşmetli vatanımızı kefereye satmaktır amaçları. Buna izin mi vereceksin ey ahali? Kalk ve vatanımızı müdafaa et!" Apar topar üstümü giyindim. Tam gidecekken Afife Hatun'la göz göze geldik. "Gitme!" demezdi biliyorum. İkimiz de Müslüman Türkleriz, Elhamdülillah. Ve bunun bilincinde ailelerde yetiştik. Gitmemek şimdiye kadar öğrendiklerimize tersti. Vatana ihanetti. O da gelemezdi zaten. Çocuklar gece uyanırlarsa korkarlardı. Öyleyse ben tek gidecektim. Dinimi, vatanımı, ailemi, namusumu koruyup

kollamak için. Bunlara bir zarar gelirse ahirette nasıl hesap verirdim? Afife Hatun sessizliği bozdu:

-Bey, hakkını helal et! dedi.

-Helal-i hoş olsun Hatun. Asıl sen helal et.

-Helal olsun Beyim... Ne asil yürekli bir kadın!

Sarayaburnu'nda oturuyorduk. Gideceğim yer yakındı. Topkapı Sarayı'na doğru yola çıktım. Sokakta ilerlerken komşular birer ikişer bana katıldı. Birlikte yürüdük. Vardığımızda gördüğümüz içler acısıydı. Denize "grejuva" denilen suda yanan bir ateş atmışlar. Ayrıca Haliç'i, Boğaz'ı zincirle kapatmışlar. Surların üstündeki askerler topla ateş ediyor; silahsız halkı korkutmaya çalışıyorlardı akılları sıra. Konstantiniye'nin fethinde keferenin atalarımıza yaptığını, yüzyıllar sonra kendi kardeşlerimiz bize yapıyordu. Onlar da bu vatan evlatlarıydı. Hayır, hayır. Olamaz! Onlar Türklüklerini kaybetmiş zavallılar olabilirlerdi ancak.

Başımızda Beylerbeyi Yıldırım Bey bulunuyordu. Onun komutasında Babüselam'a gittik. Bab-ı Hümayun'un önünde yaklaşık beş yüz kişilik bir ordu vardı. Ve diğer kapılarda da yığınla asker. Yalnız kapısı demirden olan Babüselam'a pek asker koymamışlardı. Bunun nedenini düşünmeden gittik. Çünkü düşünecek vaktimiz yoktu. Çünkü aklımızı meşgul eden tek şey "Vatan"dı. Aramızda bulunan demirciler hızlı hareketlerle kapıyı erittiler. Bu sırada biz de "Allah-u Ekber" nidalarıyla birbirimizi coşturuyorduk. Tam içeri giriyorduk ki on beş top, başında otuz asker bizi bekliyor. Ne taraf kaçışacağımızı düşünmeden üzerimize güllerle atılmaya başlandı. Atılan bir top beni belki yirmi arşın kadar sürükledi.

Bir acı hissediyordum. Elimle böğrüme dokundum. Kana-

mam vardı. Surların etrafındaki herkes şehit olmuş, alaya girebilenler ise kendi kardeşiyle savaşıyordu. Yardım isteyemedim. Çaresiz sırt üstü yatıyordum, kıpırdamadan. Bir ara bayılmışım.

Bizim hatunun sesi çınladı kulağımda. Ninniyle uyandım. Ne güzel söylerdi öyle:

“Dandini dandini

Dan kuşu

Yüksek saraylar kuşu

Mama getirir yavruma

Bey babası.”

Belki de artık mama getiren bir babası olmayacaktı kuzularımın. Bu hâlde ya sakat kalırım ya da ölüyorum diye düşündüm. Üzülmemeliydim. Yavrularım önce Allah'a sonra anaları Afife Hatun'a emanetti.

Aklıma köyneğimin sol cebindeki bayrağımız geldi. Onu hep sol göğsümün üstünde taşırdım. Baktım ki bayrağımızın kırmızısına kanımın rengi karışmış. Bu ne büyük bir şereftir Allah'ım! Demek artık "Bu vatan benim," diyebilirdim. Ailem; Afife Hatun, kızlarım Makbule ve Dilay gururla, "Bu vatan bizimidir," diyebilirdi. Çünkü bedelini kanımla, belki de canımla ödemiştım. Ellerimi semaya açtım. "Allah'ım! Vatanımın kurtuluşu erdiğini görmeden alma canımı."

Surların önünde kendimden geçmişim. Ayıldığımda şifahaneye benzer bir yerdeydim. Hatunla tabip konuşuyorlardı. Üç gece dir baygınmışım. "Her şeye hazırlıklı olun," dedi ve gitti. Hatun tabibin arkasından öylece bakakaldı. Uyandığımı belli edercesine doğruldum. Gözlerimi açtığımı görünce,

-Beyim iyi misin? dedi.

-Beni bırak hatun. Vatanın ahvalinden bahset.

-Vatan kurtulmuştur bey, dedi.

Ayağa kalktım. Pencereye doğru yürüdüm. Bunu gözümle görmeliydim. Hastanenin önünde bayrağımız nazlı edalarla salınıyordu. İşte şimdi huzura ermiştim. "Şükürler olsun Rabb'ime," dedim. Dimdik ayakta durduğumu görünce şaşkına dönen hatuna doğru bir iki adım attım. Son sözlerim şunlar oldu:

Eşhedü enla ilahe illallah. Ve eşhedü enne Muhammeden abdühu ve rasûlühü.

RABİA NUR ACARTÜRK

DÖNÜŞ

Siyah cilalı botlarının bağcıklarını inceledi uzun bir süre. Dirseklerini dizine dayamış öylece duruyordu. Sonra başını yukarı kaldırıp derin bir nefes verdi. Ağzından çıkan buhar onu şaşırtmadı. Ev çok soğuktu. Isıtıcıyı açmak yerine siyah deri ceke-tinin fermuarını çenesine kadar çekti. Ayaklarını, koltuğa nere-deyse birleşmiş olan sehpa uzattı. Yorgundu. Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı. Karanlıktı. Gözlerini açtı. Birkaç dakika hiç hareket etmeden karşısındaki duvara yoğunlaştı. "Birbirinden farksız... İki türlü de siyah," dedi. Gözleriyle iki gündür uğrama-dığı evini taradı. Siyaha çalan gri duvarlar, yerin yarısını bile kapa-tamayan siyah bir halı, karşılıklı yıpranmış iki koltuk, siyah bir orta sehpa -tozdan görünmemesine rağmen siyah olduğunu belli ediyordu-, içi yıllar öncesinden kalan plaklar ve kasetlerle dolu bir kitaplık, kitaplığa yaslanmış pahalı bir gitar... Yerde, günler önce-sine ait yiyecek ambalajları, gazete kâğıtları, yarısı içilmiş bir su şişesi... Karnından gelen seslere tahammülü azalınca mutfağa gitmek için ayağa kalktı. Önüne çıkan gazete kâğıtlarına vurarak

ilerlerken apartmandan bir gürültü koptu. Umursamadı. Muhtemelen alt katta oturan kadın ve kocası kavga etmişler ve birinden biri kapı dışarı olmuştu. Her akşam olmasa da her hafta birkaç kez yaşanırdı bu olay.

Tencerenin yarısına kadar su doldurup ocağa koydu. Cebinden çıkardığı çakmak yanmayınca çekmeceleri kurcaladı ve bulunduğu bir kibritle ocağı yaktı. Aynı gürültü tekrar edince kapıyı açıp başını aşağı doğru uzattı. Ortada bir kavga varmış gibi durmuyordu. Eşya taşıyan adamları görünce üst daireye yeni bir kiracı geldiğini anladı. Kapıyı kapattı. Apartmanda kimlerin yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Tanımıyordu kimseyi. Umurunda da değildi zaten. Ellerini birleştirip çenesinin altına tuttu. Başını yukarı kaldırıp "Tanrım, umarım sabrımı zorlayacak biri değildir. Mesela bangır bangır müzik dinlemesin, sarhoşlara da katlanmam biliyorsun. Bir de küçük bir çocuğu olmazsa..." dedi ciddi bir ifadeyle. "Evet, Tanrı benim bu isteklerimi hemen gerçekleştirecek." İşaret parmağını hızla çevirdi sihirli bir hareket yapıyor gibi ve yukarı doğru kaldırıp "Bam!" dedi. Aynı anda diğer elini de havaya kaldırmış ve bir büyücü edasına bürünmüştü. "Tanrım, ben hallettim," deyip arsız bir kahkaha patlattığı sırada ocaktan gelen sesle mutfağa koştu. Su kaynayıp taşmış ve ocağı söndürmüştü. Ocağı tekrar açıp "Yarın da yerim" düşüncesiyle bir paket makarnanın tamamını tencereye boşalttı. Tanıdık müzik sesiyle elindeki boş paketi çöpe atıp çalan telefonunu açtı. Kısa bir süre karşıdakini dinleyip cevap vermeden telefonu kapattı. Gözleri doldu birden. Çaresiz hissetmek ona göre değildi. Dişlerini sıktı.

"On sekiz yaşına girdiğine göre kirayı göndermeye başlayabilirsin." Babasının söylediği bu cümle beyninde yankılanıyordu.

Daha dün girmişti on sekizine. Arayıp doğum gününü bile kutlamamışken, bunu söylemesi canını yakmıştı. Aslında böyle olacağını, olması gerekenin de bu olduğunu biliyordu. Yine de canını yakmıştı işte. İştahının kaçtığını hissetti. Hatta açlığından eser kalmamıştı. Ocağı kapatıp ağır adımlarla odasına gitti. Yatağının üzerine dağılmış kıyafetleri yorganıyla birlikte yere attı. Midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. Işığı kapatıp yatağına uzandı. Bir ay önce anne ve babasıyla birlikte oturduğu evden ayrılıp buraya taşınmıştı. Bu ev de babasınınındı. Artık on sekiz yaşındaydı ve evin kirasını ödemesi gerekiyordu. Yapmacık bir gülüş kondurdu dudaklarına. "Şimdi biz aile mi oluyoruz? Çok komik." İçinde bir boşluk hissediyordu. Açlıkla mı alâkalı diye düşündü önce. "Hayır," dedi "Bu çok farklı." Uçurumdan denize düşerken ortada asılı kalmış gibiydi. Boşlukta sallanıyordu. Gözlerini kapatıp yastığına gömüldü. Uyumak en kolay kaçıştı çünkü.

Yüzüne vuran güneş ışıklarıyla gözlerini açtı. Kalkıp perdesini çektikten sonra yatağının kenarına oturdu. Midesi hâlâ bulanıyordu. Saate baktı. Bugün bir iş görüşmesine gidecekti. "Geceleri gitar çalarak kazandığım üç kuruşla geçinemem artık. Acele etsem iyi olacak," dedi. Bir şeyler atıştırdıktan sonra giyindi ve çıktı.

Gideceği adresi elinde, sırtında çantası, daha önce hiç gelmediği hatta adını bile duymadığı bir yerdeydi. İş ilanını internette görmüştü. Yavaş adımlarla yürüyor, etrafını dikkatle inceliyordu. Bulunduğu yolun karşısındaki ihtişamlı binayı merak etti. "Kiliseye benzemiyor. Acaba müze mi?" diye düşünürken yüksek sesle sızdı. O binadan geliyordu ses. Daha önce hiç duymadığı kadar güzel bir ahengi vardı. Tüyleri ürperdi. Neyin nesiydi bu böyle? Hiçbir enstrüman eşlik etmeden bu kadar güzel gelen bu

ses neydi? Ana dili olan İngilizce değil, anlamadığı bir dildeydi. Sonuna kadar dinledi. Bittiğini anladığında hâlâ etkisindeydi. Yürürken bile kulağında çınlıyordu. Önünden geçtiği dükkânların tabelalarına bakarken aradığı yeri sonunda bulmuştu. Küçük bir kitapçıydı. Kapıyı iterek içeri girdi. Duvardaki bütün raflar boydan boya kitapla doluydu. Fakat içeride kimse görünmüyordu. "Merhaba." yüksek sesle söylemesine rağmen cevap gelmedi. O sırada kapı açıldı ve kır saçlı, orta boylu bir adam geldi. Aksanlı bir İngilizce'yle konuştu:

"Delikanlı hoş geldin! Kitap mı alacaksın?"

"Hayır. Ben iş görüşmesi için geldim."

Kır saçlı adam, iyice süzdükten sonra, "O zaman biraz bekleyeceksin. Buranın sahibi ibadete gitti. Birazdan gelir," dedi. "Nasıl yani? Bugün Salı," diye karşılık verdi genç şaşkınca. Bugün rahibin bile kiliseye gitmediğine emindi. "Müslüman" dedi adam, "Buranın sahibi Müslüman."

Tam soru sormaya hazırlanırken kapı açıldı. Altmış yaşlarında, sade giyimli birisi girdi içeri. Siyah saçlarına ve sakallarına beyazlıklar serpilmmişti. Yüzünde küçük bir tebessümle "Hoş geldiniz," dedi. Gencin cevap vermesini beklemeden diğer adamın elini sıkarak buraya göz kulak olduğu için teşekkür etti. Dükkânda ikisi kaldığında gence döndü: "İş için mi evlat?" Yüzündeki gülümseme silinmemişti. "Evet," dedi genç. "İş ilanını internette gördüm."

Yaşlı adam, gözlerinin içine bakıyordu. "Ben internetten, bilgisayardan pek anlamam. İlanı internete oğlum vermiştir," dedi. Oğlum derken kısa bir süre de olsa, gözlerinden gururlandığını gösteren bir ifade geçmişti. Babasının onunla hiçbir konuda gurur

duymadığını düşündüğünden içi sızladı.

"Önce şöyle bir oturup konuşalım. Sonra başlarsın işe," dediğinde şaşkınca, "Alındım mı yani?" diyen gence sadece, "Evet," demekle yetindi. Duygusuz bir insan olarak, bugün merakına yenik düşeceği tutmuştu.

"Müslümanmısınız." Kaşlarını kaldırarak söylemişti bunu. İfadesini hiç değiştirmeden "Evet," dedi yaşlı adam. "Hatta biraz önce camiden geldim." "Caminin ne olduğunu bilmiyorum," dedi genç dürüstçe. Cami kelimesini birkaç kez duymasına rağmen ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yaşlı adamın gözlerinin parladığını düşündü. Belki de ona öyle gelmişti.

"Merak mı ediyorsun?" sorusuna karşılık, "Evet," dedi kendine yakıştıramadığı bir dürüstlikle. Telefonunu alıp bir numara tuşladı yaşlı adam. "Önce karnımızı doyuralım. Sonra gider, merakını gideririz." dedi. "Camiye mi gideceğiz?" demeye kalmadan, anlamadığı bir dille telefonda konuştu ve kapattıktan sonra, "On dakikaya yemeğimiz gelir," dedi. Tam ayağa kalkacaktı ki, gencin sorduğu soruyla bundan vazgeçip arkasına yaslandı: "İngilizceniz çok güzel. Telefonda başka bir dilde konuşuyordunuz. Şaşırdım açıkçası. İngiliz değil misiniz?" "Türk'üm," dedi yaşlı adam, "İngiliz değilim." Sonra yüzündeki tebessüm büyüdü. "Yoksa bunu da mı bilmiyorsun?" Dalgacı bir ifadeyle söylemesine rağmen çok samimiydi. "Biliyorum," dedi. "Türkler burada pek sevilmez."

Hiç üzülmişe benzemiyordu adam. Aksine başını daha çok dikleştirdi. "İngilizlerin hafızaları kuvvetli," dedi. "Atalarından kalan miraslara sahip çıkıyorlar." Yaşlı adama ne demek istediğini soracakken kapı açıldı. Elinde paketlerle içeri bir delikanlı girdi.

Uzun boylu ve yapılıydı. Adını sormayı aklına getiremediği patronuna benzettiği genç, paketleri masaya bırakıp elini uzattığında selamlaştılar. "Baba müsaade edersen ben çıkayım. Ufak tefek işlerim var." Kendi kararını alacak yaşta olmasına rağmen babasından hâlâ izin alıyordu.

"Tabii evlat," dedi yaşlı adam "Dikkat et kendine." Delikanlı başını eğip çıktı.

Onun kim olduğunu, neden burada olduğunu dahi sormamıştı. "Hadi buyur bakalım. Yemeğimizi soğutmayalım," dedi yaşlı adam masaya çıkardığı yemekleri göstererek. Genç, kaşığı eline alıp tabaklar arasından gözüne kestirdiğini önüne çekti. Kokusundan bile lezzetli olduğu anlaşılıyordu.

"Ahmet" dedi yaşlı adam. "İsmim Ahmet. Altmış iki yaşındayım. Türkiye'den çocuk yaşta gelmiştik buraya. Babam imamdı." Pürdikkat dinliyordu yaşlı adamı. Merak etmişti hikâyesini. "İmam nedir?" dedi kendine hâkim olamayıp. "Birazdan seninle camiye gideceğiz. Orada göreceksin imamı da. Fakat beni dinlerken yemeğini de ye. Soğumasın," dediğinde kaşığı tabağa daldırdı. Farklı bir tadı vardı. Çok beğenmişti. "Babam vefat edince Türkiye'ye dönmedik. Burada bir düzen kurmuştuk çünkü. Ben de emekli olunca bu küçük dükkânı açtım vakit geçirebilmek için. Oğlumla birlikte duruyorduk fakat o kendi mesleğine yönelince benim de haliyle bir yardımcıya ihtiyacım oldu. Yaşlılık zor evladım. İyi ki sen geldin." Şaşkınca kendisine bakan gence gülümseyip önüne bir tabak çekti.

Yemekten sonra dükkânı kapatıp çıktılar. Yavaş adımlarla ilerlerken yaşlı adam bilerek yolu uzatıyordu. "İşte böyle evlat," dedi. "Bizim dinimiz İslâm'dır. Soracağın her soruya elbette bir

cevabı vardır. Çünkü hiç değişmemiş olan ilahi kitabımız Kur'an-ı Kerim ve Allah'ın elçisi son Peygamber'in söz ve davranışları bize önderlik eder. Başka sormak istediğin var mı?"

Genç, birçok soru sormuştu ve aldığı cevaplarla içindeki boşluğun yavaş yavaş dolduğunu, üzerindeki ağırlığın azaldığını hissediyordu. Merak ettiği soruların hiçbirine Hristiyanlıkta kesin cevaplar bulamamıştı. Saçma ve katı kuralları vardı ona göre. Bir ara hiçbir şeye inanmama düşüncesi dolaşmış olsa da zihninde, bir yaratıcının varlığından emindi. Annesi ve babası koyu birer Katolikti. Fakat o, Katolik olmak bir yana dursun Hristiyan olmanın yanından bile geçmiyordu. Mesela Tanrı'nın oğlu İsa Mesih kavramı o kadar soğuk ve yabancı geliyordu ki. Bir de yardıma muhtaç onca insan varken, herkese nutuk atan rahiplerin kazandığı parayı öğrenince içinde büyük bir nefret oluşmuştu. İslam'ın hoşgörüsü ve sevgi dini olduğuna inanıyordu. Yaşlı adamın anlattıklarından ziyade, içinde bir yerlerde dirilen duygulara daha çok güveniyordu. Sorduğu sorulara karşılık, İslam'ın verdiği bütün cevaplar hayatına şimdiden anlam katmaya başlamıştı. O kadar çok öğrenilecek şey vardı ki aslında. On sekiz yılının tamamını cehalet ordusunda bir asker olarak geçirdiğini düşündü.

Sabah gördüğü ihtişamlı binanın bahçesine girdiler. "İşte cami burası. Anlattığım namaz ibadetini, Müslümanlarla birlikte burada gerçekleştiririz çoğunlukla." Yaşlı adam bunu söylerken gencin gözü bahçede koşuşturan çocuklara takıldı. "Burada oynamalarına kızmıyorlar mı?" dedi. Biz kilisede çıt çıkarsak canımıza okurlar, diye geçirdi içinden.

Yaşlı adam gülümsedi. "Kim neden kızsın ki? Burası da bütün yeryüzü gibi Allah'a ait. Onların burada oynamaları bizi sevindirir-

yor bile. Başka yerde, başka işler de yapıyor olabilirlerdi. Değil mi?"

Yaşlı adam ne yaparsa o da aynısını yapıyordu. Girişte ayak-kabılarını çıkarıp ayakkabılığa koydular. İçeri girdiklerinde ciğerlerine dolan kokuyla gözlerini kapattı. Mest olmuştu. Derince içine çekti ve gözlerini açtı. Dışarıda gördüğü manzaranın bir benzeri de buradaydı. Duvara yaslanmış adamlar sohbet ediyor, birkaç çocuk ortada koşuşturuyordu. Renk renk kıyafetler, renk renk insanlar... Siyahilerin bu ülkede hiç de hoş muamele görmediğini düşündü. Fakat burada farklıydı. Herkes yan yana oturmuş sohbet ediyordu. Kimsenin kimseyi dışladığı, gurura kapıldığı yoktu.

Herkes selam vererek, diğer sohbet edenlere göre daha kalabalık bir grubun yanına gidip oturdular. Kendini hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Çünkü kimse kin, nefret, üstünlük söylemleri yapmıyor; yardıma muhtaç insanlara nasıl yardım edecekleriyle ilgili tartışıyorlardı. Bir anda, öğlen duyduğu o sesi tekrar duydu. Daha gür, daha içten... Herkes susmuş, pürdikkat dinliyordu. Gözleri doldu. "Bu başka bir şey," diye fısıldadı. Başka bir evrendeydi sanki. Bittiğini anladığında yaşlı adama, "Bu neydi?" diye sordu.

"Ezandı" dedi tebessümle. "Bütün insanlığı namaza, dolayısıyla Allah'ın dini olan İslâm'a bir çağrı. Kurtuluş yalnızca İslâm'dadır." Ürperdi. Bıraksalar çocuk gibi ağlayacaktı. Benliğine döndüğünü düşündü.

İmamın namaz kıldıran kişi olduğunu öğrendi. Fakat şaşırdığı olay, birlikte oturduğu kişilerden birinin imam olmasıydı. "Nasıl yani?" dedi yaşlı adama. "Sıradan bir insan gibi bizimle oturuyor

öyle mi?" Yaşlı adam gülümsedi. "O da bir insan. Senin benim gibi. Kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur; ne siyah tenlinin beyaz tenli üzerine, ne beyaz tenlinin siyah tenli üzerine. Üstünlük ancak takvadır," dedi gözleriyle caminin içindeki bütün insanları göstererek.

Herkes, imamın arkasında yan yana ayakta durdu. Hepsinin aynı anda hareket etmesi, okunan dualar... Genç, sessiz sessiz ağlıyordu. İbadetlerini bitirince yaşlı adam, yanına gelerek oturdu: "Şimdi sormak istediğin sorulara devam edelim evlat." Göz yaşları içinde başını yerden kaldıramayan genç, "Bahsettiğiniz şahadet," dedi hıçkırarak. "Bana öğretir misiniz?"

RÜMEYSA KATAR

BİR YUDUM ÇAY

*H*er akşam olduğu gibi yine evinin yolunu tutmuş yavaş yavaş yürüyor, bu saatleri seviyordu. Hava kararmış, dışarıda tek tük insan...

Kahvehanenin önünden geçerken kapıda oturan herkese selam verdi. Mahalleli onu çok sever, aynı zaman da merakla izlerdi. Kimse ile gerekmedikçe konuşmaması, sabah evden çıkıp akşam geri dönmesi herkesi meraklandırıyor. Bir gün bir mahallelinin “hayrola evlat her sabah nereye gidersin böyle?” sorusuna “yaşamay!” diye cevap vermiş, o günden sonra da kimse konuşmak için bir çaba sarf etmemişti. Evinin olduğu sokağa girmek üzereyken dükkânın önünde oturan Tahsin Amca’yı gördü. Gülümseyerek “iyi akşamlar Tahsin Amca, kolay gelsin,” dedi. “Sağ olasin evlat. Bir işin yoksa gel, çayımı iç.” Biraz düşündü ve adımlarını dükkâna yönlendirdi. Tahsin Amca marangozdu. Yıllardır bu küçük dükkânda geçirir dururdu zamanını. “Hele sen otur şöyle ben çay getireyim,” diyerek sobanın üstünde duran çaydanlıktan iki bardak çay alırken, kendisi de etrafı izlemeye koyuldu. Duvar da

asılı duran mutlu aile tablosuna takıldı gözü.

“Karım ve oğlum. Al bakalım bu da çayın.” Tahsin Amca’nın sesiyle bir an irkildi. Çayını aldı ve merakını gidermeye çalıştı. “Burada yaşıyorsun diye biliyordum, onlar neredeler?” Sorusunu sorup yüzüne baktığında onu gülümseyerek fotoğrafa bakarken gördü ama bir cevap alamadı. Keşke sormasaydı. Kendine kızdı o an. İnsanların ona merakla bakmalarından bile rahatsız olurken bu yaptığı saçmaydı. Verecek bir cevap bulamayınca sustu, çayından bir yudum aldı. Ne diyeceğini bilememişti. Tahsin Amca’da konuşmamış, öylece dalıp gitmişti. Bardağın dibini gördüğünde daha fazla oturamayacağını anladı. Usulca kalktı, paltosunu giydi. Sessizliği bozmak istemeyerek elini başına götürerek selam verip çıktı, zaten Tahsin Amca da onu fark etmemişti.

Dükkândan çıkıp doğruca evine gitti. Daha içeri girer girmez sigara kokusu onu rahatsız etmişti. İlerleyerek pencereleri açtı. Etraftaki boş yemek kutularını ve sigara izmaritlerini toplayarak mutfağa geçti, kenarda duran çöp kovasına bıraktı. Paltosunu portmantoya bırakıp bilgisayarının başına oturdu. Mail kutusu yine dolmuş, tebrik mesajları gelmişti. Anlaşılan bu ayın dergisi de çıkmış, yazısı beğenilmişti. Mesajları okumadan bilgisayarı kapattı. Önceleri evdeki sessizlik onu rahatsız etse de artık alışmıştı. Telefonuna gelen bildirimlere baktı. Yarın vakıfta çocukların hazırladığı bir tiyatro gösterisine katılacaktı.

Ertesi sabah yine erkenden kalktı, doğruca vakfa geçti. Çocuklar onu görünce koşarak yanına geldiler. Hepsinin gözlerinde bir umut, bir renk vardı. Her biri iyileşeceği günü bekliyordu sabırla. Gününün çoğunu genelde burada, çocuklarla geçiriyordu. İçeriye konferans salonuna geçip çocukların hazırladığı gösteriyi

izledi. Tiyatro sonunda iki çocuk sahnede bir pankart açtı. Üzerinde “bir umut, bin renk” yazıyordu. Yine iyi iş çıkarmışlardı. Tek tek çocukları tebrik edip vakıftan çıktı, sahil boyunca koşarak mezarlığa geldi. Önce toprağı suladı, otları temizledi daha sonra kenara oturdu. Karşısındaki beyaz taşa baktı uzun uzun. Renk ERGÜVEN. Doğum 14.08.2004 - Ölüm 20.06.2012. Bundan on iki yıl önceydi. Adı gibi renkli bir kız kardeşi gelmişti dünyaya. Her şey çok güzeldi. Gününün berbat geçtiği zamanlarda bile evde onu güldürecek birinin olduğunu biliyordu. Beş yaşında lösemi olduğunu öğrenmişlerdi. İyileşeceğine inanmıştı ama en fazla 3 yıl dayanabilmişti Renk bu hastalığa. Kardeşinin adını yaşatmak istemişti. Vakfın her şeyini üstlenmiş, oradaki çocuklara adamıştı kendini o zamandan beri.

Hava kararmaya başladığında evin yolunu tuttu. Mahalleye yaklaştıkça etraftaki sesler artmaya başlamıştı. Bu akşam daha hareketliydi dışarı. Sokağın başına geldiğinde ambulansın yanan ışıkları çekti dikkatini. Ters giden bir şeyler olduğunu anladığında adımlarını daha da hızlandırdı. Çevresinde konuşulandan bir şeyler anlamaya çalıştı. O anda adamlardan biri konuşmaya başladı. “Mahallenin kaç yıllık Tahsin Amcasıydı. Allah rahmet eylesin. Sessiz sakin ne de iyi bir adamdı. Kimi kimsesi de yok garibin.” Duyduklarıyla olduğu yere çakılı kalmıştı, daha dün beraberlerdi. Alelacele eve çantasını bırakıp hastaneye gitmek için yukarı çıktı. Kapıyı açacakken eşikteki kâğıt takıldı gözüne, alıp açtı.

“Ona sahip çik evlat. Sen iyi çocuksun. Tahsin Amca seni bekleyecekmiş de sorarsa. Yalnız bırakma onu, kimsesi yok benden başka. Önce Allah’a sonra san emanet. Hakkını helal et çocuk. – Marangoz Tahsin” Kağıdın sonunda bir adres bir de isim

vardı. Çantasını bırakıp hızlıca dışarı çıktı. Sokağın başındaki taksiye doğru ilerleyip elindeki adresi uzattı.

“Geldik abi, burası.” Şoförün sesiyle bir anda irkildi. Ücreti uzatarak aşağıya indi. Geldiği yer bir klinikti. Neyle karşılaşacağını hâlâ kestiremiyordu. İçeriye girince danışmada ki kadının yanına gitti. Bu saatte görüşme için izin vereceklerini sanmıyordu. “İyi akşamlar. Ben Menekşe Sargın’ı görmeye gelmiştim.”

“İyi akşamlar efendim. Ziyaret saati dışında görüşme yapmak yasak. Yarın öğlen gelerseniz, görüşebilirsiniz.” Biraz bekleyip ne yapacağını düşündü. Yarına kadar bekleyemezdi. Tekrar kadına doğru dönüp “Pekâlâ hastayı Tahsin adında birinin ziyaret ettiğini duymuştum. Nesi olduğunu öğrenebilir miyim?” Kadın görevlilerden birini çağırarak kulağına bir şeyler söyledi, daha sonra da ayrıldı. Görevli gülümseyerek konuşmaya başladı. “Açıkçası şu an Menekşe Hanım’ı ziyaret için ilk defa Tahsin Bey’den bir başkası geliyor. Ondan başkası gelmemiştii daha önce hiç. Kendisi de eşi oluyor zaten. Öyle güzel aşkları var ki. Siz nesi oluyorsunuz bu arada, akrabası mısınız?”

SARA DEMİRCİ

HASTANE ZİYARETİ

İçeri girip çıkanları izliyordum saatlerdir. Bir yandan da elimdeki kâğıtta yazılı olan numaralara kayıyordu gözüm. “Gelmiyor, gelmiyor. Saatler oldu gelmiyor,” diye bağırasım vardı. Nasıl bir çalışma sistemi ki içeri giren çıkmak bilmiyor, çıkan kişiden sonraki numara da saatler sonra yanıyordu. Hem korkuyor, hem de bekliyordum. Nihayet sıra bana geldiğinde öz güvenimi toplayıp içeri girdim. Odanın içinde bir oda. Tiz bir ses, “Halil Bey lütfen sedyeye uzanınız,” diye konuştu. Korkuyordum. Uzandığım sedyeyle karşılıklı olan aynadan birinin yansıması çarpmıştı gözüme, nasıl bir varlıktı bu? Sarı renkli duvarda iri gözlü, mor pelerinli biri. Ne yapacağımı bilmeden fısıldadım: “Doktor Bey, Doktor Bey.” Dört defa seslenmişim sanırım. “Lütfen... Beni duyuyorsanız hemen gelip tansiyonumu ölçün. Doktor Bey...”

Büyük bir gürültü ile odaya biri girdi. Kişiyi henüz görememişim ama şimdiden korkutmuştu beni. Onu görmemle kaçmam bir oldu zaten. Koca hastanenin ıssız koridorlarında adeta

bir deli gibi koşuyordum. Arkama bakmadan, nefes almadan. Uzun koridorun sonunda danışma yazısını gördüm ve hızımı hiç kesmeden o yöne doğru koşmaya devam ettim. Dostum burası nasıl bir yerdi? Koridor boyunca dizilmiş renk renk kavanozlar ve içlerinde ne olduğunu bilmediğim renkli cisimcikler de korkutuyordu beni. İşte orada çıkış!

Sonunda kurtuldum sevincine kapılamadan meşhur dev saçımdan yakaladı beni. Biraz hırpalandıktan sonra sürüklenmeye başladım. Yavaştan kapanan gözlerime engel olamıyordum ve yolun sonu gelmişti. Bayılmışım, ama bilincim açıldı çevreden gelen sesleri çok iyi algılıyordum. Bir eksiklik olduğunu fark ettim. Bu, bilincimin açık olup olmamasıyla ilgili değildi. Aman Allah'ım gözlerim! Korkunç dev ne yapmıştı gözlerime! Korkudan mı yoksa acıdan mı? Bağırıyor ve ağlıyordum. Dev, sesimi işitmiş olsa gerek ayak sesleri duyuluyordu. Saklanmalıydım, gözlerim gibi diğer parçalarımı da kaybedemezdim. Ayağa kalkıp koşmaya başladığımda takılıp yerdeki bıçağın üstüne düştüm. Bıçakla birlikte düştüğüm yerden kalkıp koşmaya devam ettim. İlerledikçe devin ayak sesi yakınlaşıyordu. Ufaktan testere sesi duyuyordum. Sağ kulağıma yaklaştı yaklaştı. O ara bir ses duydum: “Beyefendi uyanın lütfen. Hastanemiz kapanıyor. Beyefendi...” Uyandığım da bakıp hastaneden uzaklaştım ve bir daha ne olursa olsun hastaneye gitmeyeceğime dair yemin ettim.

SELİN CANSU İLHAN

RENKLER

L acivert hırkamı giyip elimde defterlerle acele dışarı çıktım. Garajdan bisikletimi alıp arkadaşımı beklemeye başladım. Ödev yapmak için eski fizik öğretmenimizin evine gidecektik. Bahçe kapısının önüne geldim. Güneş doğalı birkaç saat olmuştu. Her sabah kapımızın biraz ilerisindeki ağacın dibinde oturan yaşlı adam da yerini almıştı. Dilenci değildi. Orda neden beklediği hakkında bir fikrim yoktu. Ne zaman “Amca neden orda bekliyorsun?” desem “Arkadaşımla konuşmak için,” diyordu. “Arkadaşın kim?” dediğimde “Sana ne! Haydi git işine,” diye tersliyordu her seferinde. Ben de artık üstüne düşmüyordum. Sanırım ağacı arkadaş olarak görüyordu. Çünkü yanına gün boyu kimse uğramıyordu. Bunları düşünürken omzumda bir acı hissettim. Biri yumruk atmıştı. Kim olduğunu tahmin ettiğim için arkamı dönmeden:

-Şu soğuk havada bu kadar bekletilmek... Harikasin! Seni ayakta alkışlıyorum çünkü oturacak yer yok, dedim.

-Bisikletin koltuğu var ya, diye karşılık verdi deha abidesi

kardeşimiz. Arkamı dönüp ters bir bakış attım ve şöyle dedim:

-Dua et ki ödevin derdine düştüm.

-Ya aynen, neymiş efendim? Renklerin nasıl oluştuğunu en ince ayrıntısına kadar yazıp sınıfta anlatacakmışız.

-Eski fizikçimizle bir randevu ayarladım.

Bu sözümün ardından, “Bunun için fizikçiye gerek yok gençler,” diye bir ses işittik. Kafamızı sağa çevirdiğimizde sesin gizemli amcaya ait olduğunu gördük. Şaşkın bir şekilde amcaya sabitlendi bakışlarımız. “Boş verin fizik hocasını. Ben size anlatırım,” dedi. Arkadaşım, “Sen fizikçi misin amca?” dedi meraklı bir şekilde. Sessizce güldüm. “Hayır, fizikçi değilim kızım. Sadece renkler hakkında kimsenin bilmediklerini biliyorum,” dedi. “Dinlemek isteriz,” dedim ben de. “Öyleyse anlatayım. Bir zamanlar FBI ajanıydım.” Ağzımdan bir kahkaha fırladı. Birkaç saniye güldükten sonra ortalığı bir sessizlik kapladı. Amca suratını asıp önüne döndü. Arkadaşım bana kötü kötü bakıp “Amca sen onu boş ver. Lütfen anlat,” dedi. Gözlerimi devirip evimize doğru baktım, bir yandan da çaktırmadan amcayı dinliyordum. “FBI ajanıydım. İster inan ister inanma. Dünya tarihi hakkında her şey arşivlerimizde saklanıyor. Ben de bir gün bu arşivlere bakarken ‘Renkler’ adlı bir kitap buldum. Merak edip okuyayım dedim. Renklerin tarihçesi hakkında bilgiler veriyordu. Renkler aslında fizik konusu falan değil. Her şey yanlış öğretiliyor size. Kameralar siyah beyaz değildi, Dünya siyah beyazdı. Ta ki 1904 yılında renkler ortaya çıkana kadar. Ama nasıl çıktığını anlatmak uzun sürer. En iyisi ben sizi tutmayayım.”

“Olur mu amca? Buraya kadar anlattın. Devamını da getir.”

“Peki. Madem çok istiyorsunuz,” dedi imalı bir şekilde ve

devam etti: “Hindistan’ı bilirsiniz. Aslında önceden sadece orada renkli insanlar vardı. Hepsinin ayrı ayrı renk isimleri vardı. Başka ülkelerden turistler bu insanları görmeye geliyordu. Hindistan o zamanlar İngilizlerin sömürgesi altındaydı. İngiltere bu insanlardan yararlanmak için çok çaba sarf etmiştir. 1904 yılında da bu çabaların meyvelerini elde etmiştir. Maalesef bu renkli insanları katletmiş ve onlardan elde ettiği renkleri dünyaya yaymıştır. Örneğin okyanuslara bir miktar mavi katılıp bunun tüm hidrosfere yayılması sağlandı; tohumlara ve fidelere yeşil, kahverengi gibi renk genleri verildi; insanlara ve hayvanlara bu renklerden birkaç gün yedirildi. Ve Dünya bugünkü halini aldı. Ama İngiltere bu olayı gizlemek istiyor. Çünkü bu katliam gerçekten çok vahşice olmuştur ve belgelerle sabittir. Hintlilerin bayramlarında veya ibadetlerinde birçok boya kullanması da bu insanları anmak içindir.”

Nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Neydi bu şimdi? Arkadaşıma baktığımda yüzünde alay ve şaşkınlık gördüm. “Amca bu hikâye için sağ ol. Gerçekten ufkumuz açıldı. Çok teşekkür ederiz. İyi günler,” dedi. “İyi günler evladım. Ne zaman bir şey öğrenmek isterseniz buradayım,” diye karşılık verdi adam. Bisikletimize binip hocamızın evine gittik. Bir an amcaya inanır gibi olduk ama hocamız sağ olsun her şeyi anlattı. Renkler aslında Güneş ışığının cisimler üzerinden bize yansımalarıymış. Yani mesele mavi kazağım Güneş’ten gelen kırmızı, mavi ve yeşil ışıklardan, kırmızı ve yeşili emip maviyi bana yansıtıyormuş. Hocamıza bizim gizemli amcayı da anlattık. Önce güldü. Sonra da “O amca biz çocukken okulumuzun müdürüydü. Bir gün törende İstiklal Marşımız okunurken, hiç olmadık bir şekilde, ‘Durun! Beni almaya mı geldiniz? Gelmeyin! Gelmeyin!’ diyerek okulun binasından

koşarak uzaklaştı. Sonra da kendisine şizofren teşhisi konulduğu haberini aldık,” dedi. Ama bazen düşünmüyor değilim. Acaba herkes bizi kandırıyor olabilir miydi? Acaba renk dediğimiz şey gerçekten insanlardan elde edilen maddeler miydi?

ŞEYMA BÜYÜKSOLAK

ÜÇ NUMARA

*S*tanbul'un dar sokaklı mahallerinin birinde sekiz daireli, komşuluk ilişkileri gelişmiş bir apartmanda oturuyorduk o zamanlar. Annem, babam, ablam, ben ve kız kardeşim. Evin tek erkek çocuğuydum ve her sabah olduğu gibi o sabah da ekmek alma görevi bana düşmüştü. Annem herkesten önce kalkıp çayı koymuş, ablam sofrayı kuruyor, babam miskince oturmuş bir elinde kahvesiyle gazete okuyor, kardeşimse hâlâ uyuyordu. Omletin kokusuna uyanmış ve banyoya yönelmiştim. Başım dönüp gözlerimi kapattığımda annem, "Ani hareketler yapma," diyerek uyarmıştı beni. Çok geçmeden hazırlanıp evden çıkmıştım.

En üst katta oturuyorduk. Kapıyı açtığımda yedi numarada yine bir hareket yoktu. Esrarengiz hallerini çözemediğimiz komşumuz Gri Bey'den hâlâ ses çıkmamıştı. Herkes onun hakkında bir şeyler söylüyor hatta uyduruyordu. Merdivenlerden inerken bir yandan da bunları düşünüyordum. Altı numaradan gelen müzik sesiyle irkildim. Mimarlık öğrencisi olan iki kız arkadaşın kaldığı minik bir daireydi. Kırmızı ve Pembe. Her fırsatta onları

sevmediğini söyleyen ablam şüphesiz şu an onlara teşekkür ediyordu; beş numarada oturan yaşlı çift de bundan çok memnun olmalıydı. Çocuklarını yuvadan uçurmuş, emekli öğretmenler Siyah Amca ve Beyaz Teyze'nin isyanlarını duyar gibiydim.

Merdivenlerden inerken müzikle uyumlu hareketler yapıyor, el çırpıyordum. Bir anda gelen “Ya biri beni görürse” korkusuyla aniden durdum. Dört numaranın kapısı gıcırdamıştı. Genç yaşta evlenip genç yaşta dul kalan Sarı Hanım'ın üç kedisi, iki de muhabbet kuşları vardı. Terliklerini giyerken bir eliyle yıpranmış saçlarını topluyordu. Göz ucuyla bana bakıp “Günaydın,” dedi. Tebessümle, “Günaydın, her zaman olduğu gibi bu sabah da çok güzelsiniz,” diyerek karşılık verdim. Üç numara ben kendimi bildim bileli boştu. “Karşı daire de hâlâ boş, birileri taşınmayacak mı?” diye sorduğumda sadece, “Bilmiyorum,” cevabı ve koca bir iç çekiş almıştım Sarı Hanım'dan.

Merdivenlerden dengesiz adımlarla inerken sıcacık ekmeğin hayali beni kendime getirmişti. İki numaranın kapısı aniden açıldı. Üç yıllık evli olan Lacivert Abi'nin ve Mavi Abla'nın geçen yıl bir erkek çocukları dünyaya gelmiş, adını da Turkuaz koymuşlardı. Lacivert Abi kocaman bir gülümsemeye, “Sabahı şerifleriniz hayrolsun beyefendi,” deyip Sarı Hanım'a da kafasıyla selam verdi. Bugün oğullarının sünnet düğünü vardı. Apartmanca heyecanlıydık. Hem eğlenip hem de Gri Bey'le konuşma fırsatı bulacaktık. Mavi Abla bir numaradan çıkıyordu. Apartman görevlimiz olan Turuncu Amca'yla kutlama konusunda planlar yapıyorlardı. Telaşlı dinmek bilmeyen düğün sahibini zor bela sakinleştirip Turuncu Amca'yı büyük bir dertten kurtarmıştık.

Bıkkınlığı yüzünden okunan Sarı Hanım eliyle hadi gidelim

der gibi bir işaret yaptı. Yanına koşup “Buyurun hanımefendi,” dedim. Mahallemizin bakkalı bize çok da uzak değildi. Sarı Hanım ev için bir şeyler alırken ben de cebimdeki bozuklukları şıngırdatıyordum. Ekmeğin parasını çıkartıp Bakkal Amca’ya vermiştim. Karnımdan gelen sesleri umursamaya başlamış olacağım ki hızlıca dönmüş ve arkamda olan güzeller güzeli Eflatun’u düşürmüştüm. O kadar çok özür dilemişim ki Eflatun incecik sesiyle, “Önemli değil,” demek zorunda kaldı. Kollarımdan çekiştiren Sarı Hanım’a sonunda teslim olmuşum. Beş dakika sonra eve varmıştık. Kahvaltı hazır beni bekliyorlardı. Ekmeği resmen kapışmışlardı. Şaşkınlıkla onları izlerken acaba düğüne Eflatun da gelir mi diye düşünüyordum.

Kahvaltımız bittiğinde öğlen olmak üzereydi. Herkes hazırlanmak için odalarına çekilmiş ve büyük bir curcuna başlamıştı. Yarım saate kalmadan hazırlanmış salonda televizyon izliyordum. Oturduğum koltuktan koridor görünüyordu. Odadan ilk çıkan babam olmuştu. Kırmızı halıda yürüyormuş edasıyla, siyah takımının yakalarını düzelterek geliyordu. Ardından annem de elinde bayram şekeri gibi süslediği kardeşimle babamın yanına geçip “Nasil görünüyoruz?” diye sordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Tam konuşacakken maşalı saçlarını savuşturan ablamın parfüm kokusu burnumu sızlattı. “Güzel,” diyebildim sadece. Babam –ilgi görmediğinden- olsa gerek, “Hadi, hadi gidelim artık,” dedi. Aşağı indiğimde fazla kalabalık yoktu. Tahmin ettiğim gibi herkes Gri Bey’in başına toplanmıştı. Bir tek kişi hariç: Sarı Hanım. Yüzünü buruşturmuş, bir köşede oturuyordu. Nedenini anlayamamıştım. Zaten daha takılar takılıp eğlenceye geçilmeden beklenmeyen bir yağmur bastırılmıştı.

Koşuşturarak apartmanın içine dolmuş ve ne yapacağımızı düşünüyorduk. Eflatun da düğüne gelmişti ve ben onun dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Gri Bey bir anda herkesin arasından sıyrılıp “Üç numara boş, oraya gidebiliriz,” demişti. Siyah Amca “Orada senlerdir kimse oturmuyor, anahtarı da aslı sahibinde” dediğinde tüm apartman halkı onu onaylamıştı. Gri Bey biraz tereddüde kapılsa da “O ev benim,” dediğinde hepimizin şaşkınlıktan ağız açık kalmıştı. Merdivenlerden ufak adımlarla evine çıkan Sarı Hanım’a yönelip “N’olur sen de bizimle gel kardeşim,” demiş ve parlayan gözlerini iyice germişti. Sarı Hanım ona yanıt vermek yerine, “E hadi o zaman, çocukluğumun geçtiği eve buyurun siz de,” dediğinde hâlâ onların kardeş olabileceğine inanamıyordum. Eve gittiğimizde çocukluk fotoğrafları hâlâ duvarda asılı duruyordu. O gün akşama kadar oturup sohbet etmiş, demliklerce çay içmiştik. Ve kimse bu olayın aslını öğrenmek istememiş hatta bundan fazlasıyla memnun kalmışlardı. Neden birbirlerini tanımıyor gibi yaptıklarını ya da Gri Bey’in neden böyle bir gizliliğe büründüğünü hiçbir zaman öğrenmemiştik.

İşin daha da tuhaf kısmıysa şu an benim nerede olduğum. Üzerinden seneler geçmiş ve ben bu satırları aynı apartmanın üç numaralı dairesinden yazıyorum. Bir yanımda Eflatun bir yanımda kızımız Ela’yla.

ŞULE BOZKURT

KARTONPİYER

*K*arton, terk edilmiş bir inşaatta tek başına yaşayan küçük bir çocuktur. Bir sahip çıkarı veya bir arkadaşı da yoktur. Bazen çöpten topladığı çaputları yakar, bazen de kirli battaniyesine sarılırdı ısınmak için. Yattığı muşambanın kenarına sıkıştırdığı küçücük resimde ailesine özlemle bakardı.

O küçük resme bakarken ağrıyan gözleri gün geçtikçe rahatsız ediyordu kendisini. Elinde onların büyük bir resmi olmasını ne kadar isterdi...

Yiyecek bir şeyler bulmak için caddeye çıkmıştı o gün. Kırmızı ışık yanınca duran arabaların arasından sıyrılıyor, bir yandan da cebinde biriken bozuklukları sayıyordu. Bir simit parasını bile denkleştirememişti.

Simitçinin tezgâhına yaklaştıkça gelen yanık susam kokusu, açlığını arttırıyor ve midesi ağrımaya başlıyordu. Tezgâha sokulup simitçiye cebindekileri uzattı. “Bu parayla bana bir simit verir misin?” diye sordu. “Söz, sana daha sonra borcumu ödeyeceğim.”

Yaşlı simitçi onun haline acımişti fakat içten içe, “Bunlara elimi veririm kolumu kaptırırım,” diye düşünüyordu. Eline yarıkn bir simit tuttuğturdu. Sert görünmeye çalışarak, “Bir daha gelme,” dedi. “Senden para da istemiyorum.”

Karton elindeki parayı hemen tezgâha koyup simidi yemeye başladı. Midesine giren her lokmayla gözleri parlıyordu.

Simidi yiyerek tezgâhtan uzaklaşırken yanına bir çocuk yaklaştı. Sıcakkanlı ve temiz giyimli bir çocuktu. Kendisinden bir-iki yaş büyük olmalıydı. “Merhaba,” dedi. “Bakıyorum simidi çok sevdin.”

Başını sallamakla yetindi ve çocuğu incelemeye başladı. Oldukça kibar konuşuyordu. Elinde tuttuğu çanta ilgisini çekmişti. Güzel bir kumaşı vardı, lekesiz ve hatasız görünüyordu. Ona iyi bakmış olması gerekirdi. Belki de yeni almıştı.

“Çok aç olmalısın,” dedi çocuk. “Adın ne?” diye sordu. Yetişkin gibi çıkan sesiyle, “Karton,” dedi. Karşısındaki çocuk, Karton’a gülümseyerek elini uzattı. “Ben de Piyer. Memnun oldum.”

Piyer’in temiz ellerine kendi kirli ellerini uzatmak istemedi. “İkimizin de isimleri ilginç,” dedi sadece. İlerideki banka oturduklar. Karton, bu temiz çocuktan oldukça uzağa oturmak için elinden geleni yaptı. Piyer’in ailesi onu görünce kızabilirdi.

Az sonra düşündüğü şey olmuştu. Piyer’i çağırın babası, onun hemen Karton’dan uzaklaşmasını istiyordu. Onlara kızgın bakışlar attı. Piyer, yeni tanışmış olsa bile çok sevdiği arkadaşına, “Üzgünüm,” deyip elindeki çantayı uzattı: “Bende çok var. Bu da senin olsun.”

Karton’a cevap verme fırsatı bırakmadan uzaklaştı oradan. Her ne kadar belli etmese de bu hediyeye sevinmişti. Hemen

içinde ne olduğuna baktı. Rengârenk boyalar ve fırçalar vardı çantada. Bununla ne yapacağını bilmiyordu. Belki de satmalıydı. Biraz para kazanıp karnını doyururdu. Fakat Piyer'in samimiyeti aklına gelince bu fikrinden vazgeçti.

İnşaata döndüğünde muşambanın üstünde duran resme baktı. Gözleri yaşarmıştı. Belki çizecek bir kâğıt bulursa, bu boyalarla ailesinin resmini çizerdi büyükçe. O resme rahat rahat bakardı ve gözleri de ağrımazdı. Yıkık dökük tuğla merdivenlerden aşağı indi. Küçük bir çöplük olarak kullanılan, yüz metre ilerideki çıkmaz sokağa girdi. Birinin kâğıt atmış olması için dua ediyordu.

Suyu, taşı sarartan mutfak çöplerini, yırtık kıyafetleri, mürekkebi bitmiş kalemleri ezerek geçti. Tek bir kâğıt bile bulamamıştı. Çaresizce inşaata gidecekken gözü beyaz ve büyük kartonpiyerlere ilişti.

Onları birer birer inşaata taşıyıp, Piyer'in verdiği boyalarla üstlerini karalamaya başladı. Gün geçtikçe eli alışmış, daha güzel eserler çıkarmaya başlamıştı. Çizdiği her resmi, çöpten bulup düzelttiği pahlı çivilerle inşaatın dış duvarına asıyordu. Açlığını ve acısını çizdiği resimlerle unuttuyordu.

Boyalarının bittiği ve inşaatın dış duvarlarının rengârenk kartonpiyerlerle kaplandığı bir gün, takım elbiseli adamlar gelmişti Karton'un yanına. Yıllardır el sürülmeyen bu inşaatta bir çocuğun yaşadığını bilmiyorlardı. Karton, resimleri sayesinde sesini duyurabilmişti insanlara.

Onun bu yaptığının bir şaheser olduğunu ve kendisiyle çalışmak istediklerini söylüyorlardı. Karnını doyurabilmek için kabul etti Karton.

Gün geçtikçe adı duyulan biri olmuştu. Parası da vardı, kar-

nını da doyuruyordu. Önce ailesinin resmini büyükçe çizip duvara asmış, sonra simitçiye olan borcunu ödemişti. Şimdi de Piyer'le birlikte büyük bir kartonpiyerin üstüne resim çiziyorlardı.

ŞÜHEDA AYGÜNOĞLU

YİTİK MERHAMETİN GÖLGESİNDE

Sisli bir gece hâkimdi Beyazıt sokaklarına; göz gözü görmüyordu adeta. Ay, bulutların ardında gizleniyordu ve dahi yıldızlar. Peki, şu bilinçsiz gök cisimleri bile, insanlardan neden kaçıyor? Kibir ve haset dolu oldukları için miydi bu kaçışları? Ben mi göğe çıkmıştım, yoksa bulutlar mı yeryüzüne, yanıma kadar inmişlerdi? Ayırt edilebilmesi gerçekten zordu.

Ayaklarıma yapraklar ilişiyordu ara sıra; onların çıkardığı hışırtı, beni benden alıyordu. El ayak çekilmişti yeryüzünden, kimsecikler yoktu. Sahi neredeydi bu insanlar? Peki ya kuşlar, onlar neredeydi? Yahut da böcekler?

...

Boğuluyordum bulut denizinde. İnsanın önünü görememesi ıstırap vericiydi. Sonra, o uçsuz bucaksız sis denizinin içinde art arda birkaç şimşek belirdi, aydınlatıyordu bütün geceyi. İşte şimdi

anlaşılmıştı sisin sebebi. Yağmur geliyordu, kim bilir belki de dolu. Şayet dolu yağacak olursa diye, kendimi koruyabileceğim bir yer aradı gözlerim.

Nihâyetinde bulmuştum kendime sığınacak bir yer. Adımlarımı o yöne çevirdim. Yakın durmalıydım ki aniden bastırırsa zarar görmeyeyim. Zira değdiği yeri acıtıyordu. Oraya doğru ağır adımlarla ilerliyordum ki, birden dolu bastırıldı. Şükür usulca yağıyordu, pek acıttığı söylenemezdi. Hızla ilerledim ve durdum bir merdiven altına.

Ne kadar süre durdum öylece, dolu ne zaman başlayıp ne zaman bitti; bilmiyorum. Saat almamıştım yanıma. İnsanların saate göre hareket etmelerinden nefret ediyordum. Oysa saat insanlara göre hareket etse ne güzel olurdu. Yaşamak bir sanattı. Ve sanat zamanı genişletirdi. Hayatı saatlerle sınırlı tutunca ne oluyordu sanki? Ben kendim ayarlıyordum saatimi ve bundan da gayet memnundum. Küçücük bir âlet, nasıl olur da hayat denen şu oyuna böylesine yön verebilirdi? Bu çok mantıksızdı...

Merdiven altından çıktığım vakit, yağmur damlaları düşüyordu yüzüme. Soğuktan o gece Beyazıt sokakları. Anlam veremediğim bir huzursuzluk vardı içimde, insanlar ne kadar boştu. Gördüğüm insanlar ne kadar da fuzuli mutluluklarla kandırmaktalardı kendilerini. Uzun ve kavi bir esintinin hemen ardından sağanak başlamıştı. İnsanlar, kaçıyorlardı. Sahi insanlar, rahmetten neden kaçarlardı?

Uzun bir süre sokakta yürüdüm öylece; düşünce tufanında kaybolmuştum. Ne kadar boşsam, o kadar doluydum. Ah! Ne kadar da biçare hissediyordum kendimi... Böylesine dalmışken düşüncelere kayboldum Beyazıt sokaklarında. Her yanıma büyük-

çe bir telâş sardı. Şimdi ne yapacaktım? Bir başıma kalmıştım gecenin karanlığında... Bir ses işittim, bir köpek sesi. Korkarak uzaklaştım yabancıyı olduğum sokaktan. İşte karşımda, tüm asaletiyle Beyazıt Câmii duruyordu. Onu görünce içimi bir huzur kapladı, yolumu bulmuştum nihâyetinde. Yol bitmezdi, kaybolmanın da bitmeyeceği düşüncesiyle ürpermiştim. Kaybolmak, kötü bir şeydi. “Bu kayboluş geçici, peki ya insan kendi içinde kaybolursa?” diye düşünürken, bahçenin bir köşesine oturmuş, küçük bir çocuk ilişti gözüme. Yerin ıslaklığına, havanın soğuşuna aldırmadan öylece oturuyordu elinde kemani ile. Üzerinde siyaha dönmüş ince bir tişört vardı. Kollarında kan, ayağında kısa, kırmızı bir pijama... Ah, kim bilir nasıl üşüyordu yavrum... Gözlerim bir anda, minik ayaklarına kaydı. Aman Ya Rabbi! Ayakları çıplaktı. Kim bilir en son ne zaman ısınmıştı küçük? Zahiri nasıl da görmezden geliyorduk; bütün çıplaklığı ile olmasına rağmen? Yanı başımızda akseden bu görüntülere, bu sessiz çığlıklara karşı üç maymunu oynuyorduk; biz nasıl Müslümandık?

Acaba sokak çalgıcılığı mı yapıyordu bu küçük? Şayet yapıyorsa, neden yapıyordu? Babası neredeydi? Kendisi çalışmayıp, onu mu çalıştırıyordu yoksa? Peki, bu çocuk, sokaklarda mı yatıyordu? Üstü başı eskimiş, toz içindeydi zaten. Yiyecek yemeği var mıydı yahut da içecek suyu? En son ne zaman bir şey yiyebilmişti? Zihnimde yankılanan, henüz cevaplandıramadığım sorular bitmezdi zira sabaha dek birçok şey gelip geçebilirdi hatırımdan.

Nihâyetinde düşüncelerimden kaldırılabiliştim başımı, tekrar çocuğu seyre koyuldum. Boşlukta kaybolmuştu gözleri. Gelip geçenler, onun keman çalmasını bekliyordardı. Uzun bir süre öylece durdu. Acaba ne çalacağını mı düşünüyordu? Yahut ne

çalacağından emindi de notaları mı unutmuştu? Sonra bir anda her ne olduysa elindeki kemani çalmaya başladı. Dinlemeye koyuldum öylesine güzel çalıyordu ki, göz açıp kapayıncaya dek herkes başına toplanıvermişti. Herkes neşeyle onu seyrediyordu, çocuğunsa gözlerinden yaşlar süzülmekteydi. İnsanlar ne kadar tutsak, tek servetleri gözyaşları...

Parça biter bitmez hızla yerinden kalktı ve ardına dâhi bakmadan, koşarak uzaklaştı. Peşine takıldım içimden gelen sese kulak vererek. Süleymaniye Camii'ne girmişti. Arka bahçenin orta yerinde durup ağlamaya başladı. Gözyaşları dinmiyordu, sağanak sağanak iniyordu yanaklarından aşağıya. Bense öylece onu seyrediyordum. Çocukların ağlamasına dayanamazdım. Onu o hâlde görünce kendimden geçtim. Gözyaşları ile boğuyordu beni. İçimin sağanağına esir olmuş, karanlığında kaybolmuşum...

Çocuğun hıçkırıkları ile kendime geldiğim vakit, usulca yanına yanaştım. “Çıkar beni bu karanlıktan!” dercesine bakıyordu gözlerimin içine... Sarıldım ona, gözyaşlarını sildim. İstemsizce yere göktük ikimiz de, hâlen dinmemişti gözyaşları...

İsmi Mus'ab idi. Kudüs'ten amcaları ile gelmişti buralara. Acaba neden kendi ailesi ile değil de amcaları ile ayak basmıştı bu topraklara? Soramadım, cesaretim yoktu gözyaşlarının bir nehir misali durmak bilmeden çağlamasına...

Düşüncelerden kurtulup, tekrar dinlemeye koyuldum içimi parçalayan sesini. Neden ağladığını sordum biçare, havai fişekleri Siyonistlerin bombaları sanmış, dolayısıyla burayı da işgal ettiklerini zannederek ürkmüştü. Ah masum küçüğüm... Yeniden bombaların esiri olma korkusu ile tutamamış gözyaşlarını... Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki kucagımda ölebileceği düşüncesi bir

anda her yanımı sardı, irkildim... Sonra, bir küçük daha geldi yanımıza, sarıldı ona, gözyaşlarını sildi üstündeki eskimiş yeşil hırkası ile... Ardından elindeki pamuk şekerini uzattı içtenlikle... Çocuğun gözlerinde merhametin rengi vardı. Sahi, merhamet ne renkti?

Küçüğün gözyaşları bir nebze de olsa hafiflemiş, dudağına ise belli belirsiz bir tebessüm konmuştu. Gözlerini bürümüş olan zifiri karanlık yerini aydınlığa bırakıyordu usulca... Papatyalar açıyordu gözlerinde... Kim bilir en son ne zaman gülmüştü? Onda ki tebessümü görünce içimdeki şaganak, bir anda duruverdi. Karanlığım, yok oldu. Gülmek nasıl da yakışıyordu küçüğe... Bir çocuk, gülünce ancak bu kadar tatlı olabilirdi. Benim yapamadığımı küçücük bir kız çocuğu yapmıştı. Ben cebimde para olmasına rağmen ona bir pamuk şeker dâhi almamıştım. Lâkin o elindeki paylaşmıştı... Kim bilir, belki kendisinin de boğazından geçecek tek şeydi o... Çok garip hissediyordum kendimi. Her şeyden bihaber olan çocuk, nasıl olur da bu kadar merhametli, böylesine güzel, masum bir gönüle malik olabilirdi? Üstelik de, en fazla 7 yaşlarındaydı. Ya Rabbi! Ne kutlu bir din bu İslâm... Apayrı renklere, ırklarda, dillerde insanları ve dahi çocukları, nasıl da bir araya getiriyor...

Bir süre öylece ikisine baktım. Harikulade bir bağ ile kenetlenmiş gibi ikisinin de gözlerinden yaşlar süzülüyor, boğazlarında bir hıçkırık yankılanıyordu... Ne garip şey tanınmayan birinin derdiyle dertlenmek... Hiç konuşmadan ağladılar, ara sıra gözleri değişiyordu birbirlerine. Ah nasıl da masumdular...

O çocukları öyle görünce bir an önce evime varmak istedim. Yazmak istiyordum deli gibi, önüme ardıma bakmadan, büyük bir

sükût içinde, yalnızca yazmak. Yazmak istiyordum kalemimin yüksek sesiyle... Kanadım kırılmıştı. Ve kanadı kırılmış bir şair ne yaparsa bu durumda, ben de onu yapmalıydım. Kaleme, kâğıda dokunmalıydım. Derdimi acımasızca kâğıda taşıtmalıydım. Kendim nasıl taşırdım bu derdi bir başıma? Kalemimden dökülen şu biçare kelâmlar ne anlatmaya çalışıyordu, renkleri neydi akıp giden şu sözcüklerin?

Yazmanın bir rengi varsa şayet, o mavi olmalıydı. Zira yazma eyleminde bulununca insan içinin karanlığını maviliğe bırakırdı. Sonsuzluğun simgesi olan maviliğe... Sahi, merhametin rengini sormuştum. Kaç zamandır sorguluyorum hangi renk olduğunu. Sanırım merhametin belli başlı bir rengi yok. Güzel ve uçsuz bucaksız olan tüm renkler onundu. Güneşe baktığında insan huzur buluyorsa şayet yahut da gökyüzüne, ormanlığa; demek ki sürür veren her şeyin rengi aslında merhametin de rengiydi. Merhamet her şeydi, her şeydeydi. Bazen hayvanların bilincinde, bazen küçücük çocukların kocaman yüreklerinde, bazen güneşte, yeşillikte... Kâinat, mahlûkatın birbirine merhamet etmesi için yaratılmıştı zannımca. Her merhamet bir Yaratıcıyı anımsatacaktı varlıklara. Böylelikle yaratılmış ne varsa, hepsi tek bir Zat'a ibadette bulunacaktı; gerek zikirle, gerek tebessümle, uykuyla ve dahi yürüyüşle...

ZEYNEP BETÜL AKICI
